Nora Roberts
Secrete publice
1

Un fascinant roman de dragoste

Uneori, cele mai bine păstrate secrete sînt cunoscute de toată lumea

Un fascinant roman de dragoste, scris de cunoscuta scriitoare Nora Roberts.

Un roman despre Emma, frumoasa fiică a celui mai cunoscut star de muzică rock.

Eliberată din teroarea unei mame egoiste, Emma intră în viața de bogăție, privilegii și celebritate a marilor staruri.

Pînă în noaptea cînd se întîmplă ceva în casa lor și întreaga lume e cutremurată. Noaptea care îi schimbă din temelii viața și o face posesoarea unui secret cumplit.

Emma este păzită zi și noapte, vînată de ziariști și trece prin momente de mare pericol. Pînă în ziua cînd, îmbrățișată de un bărbat, începe să creadă în iubire...

Preț 1950 lei

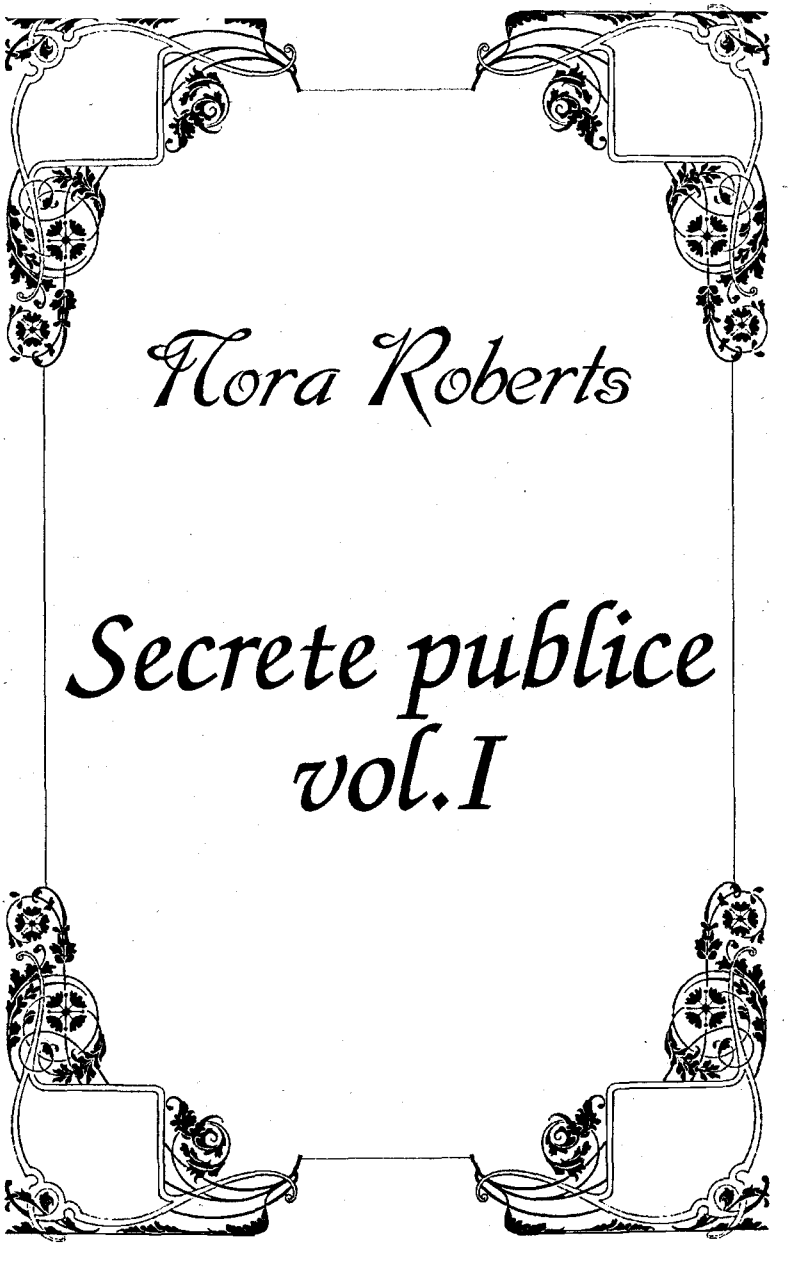

Nora Roberts

Secrete publice vol.I

Public Secrets
by Nora Roberts

© copyright 1990 by Nora Roberts

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***MIRON***.

© copyright grafică Editura MIRON.

Nora Roberts

Secrete publice vol.I

Traducere de Sanda Socoliuc

Editura MIRON

București - 1994

ISBN 973-95056-6-3

Pentru primul meu erou, tatăl meu

sau

Pentru cel dintîi erou, tatăl meu

Prolog

Los Angeles 1990

A frînat tare, intrînd în curbă. Radioul continua să trîmbiţeze. Şi-a pus ambele mîini peste gură ca să-şi înăbuşe rîsetele isterice. O izbucnire din trecut; cîntecul de la radio i-o readucea în memorie. Un reflex din trecutul ei. *Devastation* continuau să cînte.

Nu se ştie cum, creierul ei funcţiona astfel încît să ţină cont de mici amănunte necesare; să închidă aprinderea, să scoată cheia, să deschidă uşa. Tremura cu toată arşiţa înserării. Ploaia şi temperatura ridicată făceau ca din pavaj să se ridice aburi. A fugit, privind înnebunită la dreapta, la stînga, înapoi, peste umăr.

Întunericul. Fusese gata să uite că există lucruri care se ascund în întuneric.

Intensitatea zgomotului a crescut cînd a deschis

uşile. Luminile fluorescente îi dansau în faţa ochilor. A continuat să alerge ştiind doar că era îngrozită şi că cineva, oricine, trebuia s-o asculte.

S-a repezit prin hol, cu inima bătîndu-i accelerat; o mulţime de telefoane sunau; vocile alcătuiau un amestec de plîngeri, ţipete, întrebări. Cineva înjura încontinuu pe un ton jos. A zărit uşile marcate „Omucideri" şi a suspinat adînc.

El era în spatele biroului, cu un picior sprijinit pe un tampon de sugativă, şi cu un telefon între umăr şi ureche. O ceaşcă din plastic cu cafea era la jumătatea drumului spre buzele lui.

– Te rog, ajută-mă, a zis trîntindu-se într-un fotoliu din faţa biroului. Cineva încearcă să mă omoare.

Capitolul 1

Londra, 1967

Cînd Emma l-a întîlnit pe tatăl ei, pentru prima oară, avea aproape trei ani. Ştia cum arată pentru că mama ei păstra fotografii de-ale lui, tăiate cu grijă din ziare şi reviste, puse pe toate suprafeţele din apartamentul lor aglomerat de trei camere. Jane Palmer avea obiceiul să o poarte pe fiica ei, Emma, de la o fotografie la alta şi să-i povestească despre dragostea superbă dintre ea şi Brian McAvoy, cîntăreţul principal dintr-un grup rock foarte la modă, *Devastation*. Cu cît Jane bea mai mult, cu atît mai mare devenea iubirea lor.

Emma înţelegea doar parţial ce-i povestea mama ei. Ştia că bărbatul din poză era important, că el şi formaţia lui cîntaseră pentru regină. Învăţase să îi re-

cunoască vocea la radio sau cînd mama punea unul din discurile lui.

Emmei îi plăcea vocea lui și ceea ce avea să afle mai tîrziu că se numea accentul lui moale de irlandez. Unii dintre vecini cleveteau despre biata fetiță de sus cu o mamă care avea o aplecare spre sticla de gin și o fire răutăcioasă. Uneori auzeau țipetele și înjurăturile lui Jane și plînsetele cu suspine ale Emmei. Doamnele acelea schimbau priviri cu subînțeles cînd își scuturau covoarele sau își atîrnau rufele la uscat.

La începutul verii lui 1967, vara iubirii, acele doamne au dat din cap cînd au auzit țipetele fetiței prin ferestrele deschise ale apartamentului Palmer-ilor. Majoritatea erau de acord că tînăra Jane Palmer nu merita un copil atît de drăgălaș, dar murmurau asta numai între ele. Nimeni din această parte a Londrei n-ar fi visat să aducă la cunoștință autorităților ceea ce se întîmpla.

Desigur, Emma nu înțelegea termeni precum alcoolism sau boală mentală, dar cu toate că avea doar trei ani devenise expertă în a para capriciile mamei sale. Știa zilele cînd mama ei avea să rîdă și să o legene, zilele cînd avea s-o certe și să o plesnească. Cînd atmosfera din apartament era deosebit de încărcată, Emma își lua cățelușul negru, de jucărie, Charlie, și se băgau în bucătărie sub chiuvetă și, în întuneric și umezeală, aștepta să-i treacă mamei sale starea aceea. În unele zile nu era destul de rapidă.

– Stai dreaptă, Emma. Jane trăgea cu peria prin părul blond deschis al Emmei. Clănțănind din dinți ea

rezista dorinței de a-i da cîteva cu dosul periei pe spinare. Astăzi n-avea să-și piardă firea, astăzi nu. O să te fac frumoasă. Astăzi vrei neapărat să fii frumoasă, nu?

Emmei nu-i prea păsa cît de bine arăta, cînd peria mamei îi zgîria pielea capului și rochița cea nouă și roz era atît de scorțoasă. A continuat să se învîrtă pe scaun cînd Jane a încercat să- i lege la spate zulufii cu o panglică.

– Am zis să stai dreaptă. Emma a țipat cînd Jane și-a vîrît unghiile în ceafa ei. Nimănui nu-i place o fată murdară și obraznică. Jane a respirat adînc și a slăbit strînsoarea. Nu voia să facă răni pe gîtul copilului. Ea chiar o iubea. Și zgîrieturile ar fi arătat rău, foarte rău, dacă Brian le-ar fi observat.

După ce a tîrît-o jos de pe scaun, Jane a continuat s-o țină pe Emma de umeri.

– Uită-te mai frumos, fata mea. Îi plăcea rezultatul. Emma, cu părul ei frumos, blond, și cu ochii mari, albaștri, arăta precum o mică prințesă răsfățată. Uită-te aici. Din nou mîinile lui Jane erau blînde cînd a întors-o pe Emma înspre oglindă. Nu-i așa că arăți bine?

Emma s-a strîmbat studiindu-se în oglindă. Vocea ei avea reflexele de mahala ale mamei și o urmă de răsfăț copilăresc.

– Mă mănîncă.

– O doamnă trebuie să se simtă inconfortabil dacă vrea să pară frumoasă unui bărbat. Chiar și corsetul negru al lui Jane îi tăia cărnurile.

– De ce?

– Asta-i o parte din rolul femeii. S-a întors analizîndu-și în oglindă întîi o parte, apoi cealaltă. Rochia albastru-închis îi flutura pe curbele pline, arătînd o mare parte din sînii ei generoși. Brian fusese întotdeauna îndrăgostit de sînii ei, s-a gîndit cu un impuls sexual rapid.

Doamne, nimeni înainte sau de atunci nu-l mai egalase în pat. El avea o foame, o foame sălbatică pe care o ascundea bine sub exteriorul rece și țanțoș. Îl cunoscuse din copilărie, fusese iubita lui cu răgazuri, mai mult de zece ani. Nimeni nu-l cunoștea mai bine pe Brian și cît era el de capabil să se înflăcăreze.

S-a lăsat pradă fanteziei doar un moment, cum ar fi dacă el i-ar scoate rochia, dacă ochii lui s-ar plimba peste trupul ei, dacă i-ar desface cu degetele lui agile de muzician corsetul strîmt.

Se simțiseră bine împreună, își amintea, în timp ce se umezea. Or să se mai simtă bine împreună.

A revenit la realitate, a luat peria și și-a netezit părul. Cheltuise ultimii bani de coșniță la coafor ca să-și vopsească părul lung pînă la umeri, încît să semene cu al Emmei. Întorcîndu-și capul, l-a privit cum se unduia dintr-o parte în alta. După ziua de azi nu va mai trebui să ducă grija banilor niciodată.

Își dăduse pe buze cu un ruj roz-pal – așa cum văzuse pe coperta ultimei reviste *Vogue* la supermodelul Jane Asher. A luat rimelul cu nervozitate și și-a mai accentuat colțul fiecărui ochi.

Fascinată, Emma o privea pe mama ei. Astăzi mirosea a parfum *Tigress* în loc de gin. Ezitantă,

Emma s-a întins după tubul cu ruj. S- a trezit plesnită peste mîini.

– Ia-ţi mîinile de pe lucrurile mele. A mai lovit-o o dată pe Emma peste degete. Nu ţi-am spus să nu-mi atingi niciodată lucrurile?

Emma a dat din cap. I se şi înceţoşaseră ochii.

– Şi nu te pune pe schelălăit. Nu vreau ca el să te vadă pentru prima oară cu ochii înroşiţi şi cu faţa buhăită. Ar fi trebuit să ajungă. Vocea lui Jane suna exasperată acum, cînd Emma se ferise din calea ei. Dacă nu vine curînd... a reflectat gîndindu-se la ce-ar face şi studiindu-se în oglindă.

Întotdeauna fusese o fată înaltă, dar nu se prea îngrăşase. Într–adevăr, rochia era un pic prea largă, dar se strîmta în locurile mai interesante. Poate că erau la modă slabele, dar ştia că bărbaţii preferă femei împlinite atunci cînd luminile se sting. Şi ea îşi umbrise sufrageria ca să fie mai sigură.

I-a revenit încrederea în sine cînd s-a privit şi şi–a dat seama că semăna cu modelele palide, fardate, care erau ultimul răcnet la Londra. Nu era suficient de deşteaptă încît să-şi dea seama că noua culoare n-o avantaja sau că părul strîns îi scotea în evidenţă pe faţa puhavă unghiuri neplăcute. Dorea să fie la modă. Întotdeauna fusese.

– Probabil n-o să mă creadă. N-o să vrea să mă creadă. Bărbaţii niciodată nu-şi vor copiii. A dat din umeri. Tatăl ei niciodată n-o dorise pe ea – cel puţin pînă i-au crescut sînii. Să-ţi aminteşti de asta Emma, fato. Şi-a trecut cercetător ochii peste Emma. Bărbaţii nu vor copii. Ei vor femeia pentru o singură treabă

și o să afli în curînd și tu ce înseamnă asta. Cînd au făcut-o, au făcut-o, iar tu ești părăsită cu burta mare și inima frîntă.

A luat o țigară și s-a pus să tragă din ea des, scoțînd spirale de fum în timp ce se plimba prin cameră. Și-ar fi dorit să fie iarbă dulce, iarbă calmantă, dar cheltuise banii de drog pe rochița cea nouă a Emmei. Sacrificii normale pentru o mamă.

– Mă rog, poate că n-o să te vrea, dar de la prima privire n-o să poată spune că nu ești a lui. Ochii i s-au îngustat cu tot fumul și și-a studiat fiica. A mîngîiat-o aproape matern. Micuța șmecheroaică era desigur drăguță ca într-un tablou cînd era curată. Îi semeni groaznic de tare, Emma, fato. Ziarele spun că el o să se însoare cu otreapa aia de Wilson – bani buni și maniere elegante – dar vom vedea noi, tocmai asta vom vedea. O să se întoarcă înapoi la mine. Întotdeauna am știut că o să se întoarcă. Și-a strivit țigara într-o scrumieră plină și a lăsat-o să fumege. Avea nevoie de băutură – doar o gură de gin ca să-i calmeze nervii. Stai pe pat, i-a ordonat. Stai acolo cuminte. Dacă pui mîna pe vreun lucru de-al meu, o să-ți pară rău.

Băuse deja două pahare înainte de a se auzi ciocănitul la ușă. Inima a început să-i bubuie. Ca majoritatea beților, se simțea mai atractivă, mai controlată, de vreme ce-și luase porția. Și-a netezit părul, și-a înțepenit pe față ceea ce credea a fi un zîmbet ademenitor și a deschis ușa.

El era frumos. Pentru o clipă, în lumina soarelui de vară, ea l-a zărit doar pe el, înalt și suplu, cu pă-

rul blond fluturînd și cu gura senzuală, serioasă, făcîndu–l să arate ca un poet sau ca un apostol. Atît cît era ea capabilă de asta, îl iubea.

– Brian. E așa de drăguț din partea ta că te–ai deplasat. Zîmbetul i-a dispărut deodată cînd a zărit în spatele lui încă doi bărbați. Te miști cu lumea după tine, Bri?

El nu era bine dispus. Era furios la culme că fusese atras în cursă, să o vadă din nou pe Jane și să se lase bodogănit de impresar și de logodnica lui. Acum, că era acolo, intenționa să plece cît mai repede posibil.

– Îți amintești de Johnno? Brian a intrat înăuntru. Mirosul, ginul, transpirația și izul mîncării de seara trecută îi aminteau neplăcut de propria lui copilărie.

– Sigur. Jane a dat din cap scurt către cîntărețul înalt și trufaș. Purta un diamant la rever și o barbă amuzantă și pufoasă. Am ajuns bine, nu-i așa, Johnno?

A privit prin apartamentul soios.

– Unii dintre noi.

– El este Pete Page, administratorul nostru.

– Domnișoara Palmer.

Tînăr, cam de treizeci de ani, Pete i-a oferit un zîmbet larg. Avea dinții albi și mîinile manichiurate.

– Am auzit totul despre dumneavoastră. Și-a ținut mîna într-a lui ca o invitație să i-o sărute. El i-a eliberat mîna. Ai făcut vedete din băieții noștri.

– Am deschis cîteva uși.

– Au cîntat pentru regină, au cîntat la televizor. Ultimul album a ajuns în topuri și ați început un mare

turneu american. Ea s-a uitat la Brian. Părul îi cădea pînă la umeri. Avea fața subțire, palidă și sensibilă. Poze cu chipul lui împodobeau pereții adolescentelor de pe ambele părți ale Atlanticului, iar cel de-al doilea album al lui *Totală devastare* umplea topurile. Aveți tot ce v-ați dorit.

Era fraier dacă se lăsa.

– Corect.

– Unii dintre noi au căpătat mai mult decît și-au dorit. Și-a dat părul pe spate. Cerceii ei lungi în formă de bilă erau ciobiți și pelicula aurie li se cojea. Ea a zîmbit din nou, pozînd. Avea douăzeci și patru de ani, un an mai mult decît Brian, și se considera mult mai înțeleaptă.

– V-aș oferi ceai, dar nu m-am așteptat la venirea dumneavoastră.

– N-am venit la ceai. Brian și-a vîrît mîinile în buzunarele largi de la pantalonii de călărie. Privirea lui nevinovată de altădată devenise mai dură. Într–adevăr, era tînăr, totuși se mai maturizase. N-avea intenția să o lase pe bețivana asta să-i producă necazuri. De astă dată nu te-am dat în judecată, Jane. În memoria timpurilor de odinioară. Dacă o să continui să suni și n-o să te oprești să scrii toate amenințările și șantajele acelea, crede-mă că o s-o fac.

Ochii ei foarte tare subliniați cu rimei s-au îngustat.

– Vrei să dai vina pe mine, n-ai decît, băiatule. O să vedem noi cum admiratoarele tale și părinții lor de rahat or să aprecieze faptul că m-ai lăsat gravidă. Cum o să le placă faptul că ne-ai părăsit și pe mine

și pe fetiță, în timp ce tu te scăldai în bani. Asta cum o să pară, domnule Page? Credeți că o să le mai aduceți lui Bri și băieților o altă comandă regală?

– Domnișoară Palmer. Vocea lui Pete era onctuoasă și calmă. Analizase deja pro-ul și contra în situația dată. Dintr-o privire și-a dat seama că-și pierdea timpul. În acest caz răspunsul erau banii. Sînt sigur că n–o să vă amestecați cu presa. Nici n-o să invocați părăsirea cîtă vreme n-a fost vorba despre asta.

– Oh, ce este el, Brian? Este administratorul tău sau e un biet cerșetor?

– Nu erai gravidă cînd te-am părăsit.

– Cum nu eram gravidă? a explodat ea și l-a apucat pe Brian de vesta din piele neagră. Doar după două luni am fost sigură. Între timp plecaseși și n-am știut unde să te găsesc. Aș fi putut scăpa de sarcină. S-a agățat mai tare de Brian, iar el încerca să-i îndepărteze mîinile. Cunoșteam oameni care ar fi putut să mă scape, dar eram îngrozită; mai speriată de avort decît de sarcină.

– Astfel că a avut un copil. Johnno s-a așezat pe brațul unui fotoliu și și-a scos o *Gauloise* pe care a aprins-o cu o brichetă din aur masiv. În ultimii doi ani se obișnuise teribil cu lucrurile costisitoare. Asta nu înseamnă că e al tău, Bri.

– Ba e al lui, nenorocitule.

– Vai, vai. Johnno netulburat trăgea din țigară, și-i arunca fumul drept în față. Sîntem o doamnă, nu-i așa?

– Să plecăm, Johnno. Vocea lui Pete rămînea

joasă și calmă. Domnișoară Palmer, am venit aici ca să ne lămurim fără ceartă.

Și asta, s-a gîndit ea, o durea în fund.

– Aș pune pariu că vreți să se petreacă în liniște. Știți că eu n-am mai fost cu nimeni de atunci. S-a înclinat spre Brian, lăsîndu-și sînii să se frece de pieptul lui. Îți amintești de Crăciunul acela, ultimul, cînd eram împreună? Ne-am dat în bărci și am făcut tot felul de nebunii. Niciodată n-am folosit nimic pentru prevenire. Emma o să aibă trei ani în septembrie viitor.

El și-a reamintit, deși n-ar fi vrut. Avea nouăsprezece ani și nu știa altceva decît muzică și era plin de avînt. Uneori aducea cocaină. După ce prizase pentru prima oară se simțise ca un armăsar fără frîu. Nu-i ajungea nici o femeie.

– Vasăzică ai avut un copil și crezi că-i al meu. De ce ai așteptat atîta ca să-mi spui despre fetiță?

– Ți-am spus că la început nu te-am găsit. Jane și-a umezit buzele rîvnind la încă un pahar cu băutură. Nu i-a spus că îi plăcuse să facă pe martira o vreme, pe mama părăsită. Și că mai fuseseră vreo doi bărbați care-i ușuraseră drumul. M-am gîndit că mai sînt fete cu necazuri, că poate o s–o dau, știi tu, pentru înfiere. Cînd am avut-o, n-am putut, pentru că-ți seamănă leit. M-am gîndit că dacă ai afla, te-ai supăra teribil. Mi-era frică să nu pierd o șansă posibilă.

Ea s-a pus pe plîns, cu lacrimi mari care îi mînjeau fața. Lacrimile erau mai urîte și mai enervante pentru că erau sincere.

– Am ştiut întotdeauna că o să te întorci, Brian. Ţi-am ascultat cîntecele la radio, ţi-am văzut posterele la magazinele de muzică. Erai pe panta ascendentă. Întotdeauna am ştiut că o să reuşeşti, dar, Isuse, n-am ştiut c-o să devii atît de mare. M-am gîndit...

– Cred că ai făcut-o, a murmurat Johnno.

– M-am gîndit, a zis ea printre dinţi, că o să vrei să afli ceva despre copil. Am fost la tine acasă, dar te mutaseşi şi nimeni nu mi-a spus unde. Dar m-am gîndit la tine în fiecare zi. Uite!

Luîndu-i braţul i l-a ridicat spre pozele cu care înţesase pereţii apartamentului. Am tăiat toate pozele pe care le-am găsit şi le-am păstrat.

El a privit la chipul lui reprodus de zeci de ori. I s-a întors stomacul pe dos.

– Isuse!

– Am sunat la compania ta de înregistrări şi chiar m-am dus acolo, dar ei m-au tratat ca pe un nimic, le-am spus că sînt mama copilului lui Brian McAvoy şi ei au rîs. N-a mai adăugat că se dusese beată şi că îl atacase pe portar. Cînd am citit despre tine şi Beverly Wilson am fost disperată. Ştiam că nu poate însemna nimic pentru tine, după ceea ce fusese între noi. Dar trebuia să vorbesc cu tine într-un fel sau altul.

– Să suni la Bev şi să te comporţi ca o maniacă, asta a fost tot ce te-ai priceput să faci.

– Trebuia să vorbesc cu tine, să mă asculţi. Nu ştii ce înseamnă asta, Bri, să te îngrijorezi în legătură cu plata chiriei, să nu ai cu ce-ţi cumpăra mîncare. Eu

nu mai pot să-mi cumpăr rochii frumoase și nici să ies noaptea în oraș.

– Pe tine te interesează banii?

Ea a șovăit puțin cam prea mult.

– Tu mă interesezi, Bri. Întotdeauna te-am dorit.

Johnno și-a strivit țigara într-un ghiveci de flori.

– Știi, Bri, s-a vorbit o grămadă despre acest copil, dar nu văd unde e. S-a ridicat și și-a scuturat coama de păr negru. Ești gata să ne-o arăți?

Jane s-a uitat urît la el.

– Emma este în dormitor și nu-i nevoie de dumneata aici. Totul e între mine și Brian. Johnno a rînjit spre ea.

– Întotdeauna cea mai strașnică treabă ai făcut-o în dormitor, nu, fetițo? Ochii lor s-au înfruntat o clipă, era clar că nu se puteau suferi. Bri, ea a fost o curvă de prima clasă pe vremuri, dar acum e de clasa a doua. Putem continua?

– Porc ordinar! Jane l-a plesnit înainte ca Brian s-o apuce de încheietura mîinii. În locul lui n-ai fi știut ce să faci cu o femeie adevărată dacă te-ar fi apucat de sulă. El a continuat să rînjească, avînd o strălucire rea în ochi.

– Să facem o probă, scumpițo?

– Întotdeauna contez pe tine să faci lucrurile cu duhul blîndeții, Johnno, a mormăit Brian, în timp ce o ținea pe Jane de brațe. Ai spus că mă privește treaba asta, așa că lasă-mă pe mine. Trebuie să-i arunc o privire fetiței.

– Nu amîndoi! a mîrîit ea cînd Johnno s-a dus și el scoțîndu-și o altă țigară. Numai tu. E o treabă

personală.

– Perfect. O să aştept aici.

S-au dus în dormitorul lui Jane. Era gol.

– Am obosit cu jocul ăsta, Jane.

– Se ascunde. Toată lumea asta a impresionat-o. Asta-i tot. Emma! Vino aici chiar acum, vino la mămica ta. Jane s-a aşezat în genunchi lîngă pat, apoi s-a uitat dedesubt: Probabil s-a dus la closet. S–a repezit spre hol şi a deschis uşa.

– Brian. Johnno îl chema din pragul bucătăriei. Aici e ceva interesant de văzut. A ridicat un pahar, în cinstea lui Jane. Mă laşi să beau ceva, fetiţo? Sticla era destupată. El a făcut semn cu degetul mare de la mîna rămasă liberă spre spaţiul de sub chiuvetă. Atmosfera stătută era mai puternică aici, băuturi rămase prin pahare, gunoi, covoare roase. Pantoful lui Brian se lipea de linoleum. A deschis uşa şi s-a zgîit înăuntru.

Nu putea zări clar fetiţa, vedea doar că era ghemuită într-un colţ, cu părul blond căzut în ochi, ţinînd în braţe ceva negru. A simţit că i se întoarce stomacul pe dos, dar a încercat să zîmbească.

– Bună!

Emma şi-a vîrît faţa în blana neagră şi deasă.

– Obrăznicătură mică. O să-ţi arăt eu dacă te mai ascunzi de mine. Jane a vrut s-o înhaţe, dar privirea lui Brian a făcut-o să înţepenească. El şi-a ridicat mîna şi a zîmbit din nou.

– Nu cred că pot să mă vîr acolo, cu tine. N-ai vrea să ieşi un minut? El a văzut-o făcînd un gest de apărare cu braţele. Nimeni n-o să te lovească.

Ce voce frumoasă avea, s-a gîndit Emma. Blîndă şi melodioasă. El îi zîmbea. Lumina filtrată prin fereastra bucătăriei îi trecea prin păr făcîndu-l să pară blond strălucitor. Ca un păr de înger. Ea a rîs, apoi s-a tîrît afară. Rochiţa ei cea nouă era pătată şi şifonată. Părul ei cîrlionţat era umed de la chiuvetă. Ea a zîmbit, arătîndu-şi dinţii albi cu un incisiv strîmb. Brian şi-a pipăit cu limba un incisiv similar din propria lui gură. Cînd ea a rîs, un dinte ca al lui s-a ivit în colţul stîng al gurii. Ochii îi erau la fel de adînci şi de albaştri ca ai lui şi îl fixau cu atenţie.

– Am făcut-o frumuşică. Acum din vocea lui Jane răzbătea văicăreala. Mirosul ginului o făcea să-i lase gura apă, dar îi era frică să-şi toarne un pahar. Şi doar i-am spus că trebuie să stea cuminte. Nu ţi-am spus, Emma? O s-o spăl. I-a înhăţat Emmei braţul cu destulă forţă, încît să o facă pe fetiţă să sară în sus.

– Las-o în pace.

– Nu voiam decît...

– Las-o, a repetat Brian, cu vocea înmuiată şi hotărîtă, totodată ameninţătoare. Dacă nu s-ar fi holbat la fetiţă atît de tare, precis că Emma s-ar fi băgat iar sub chiuvetă. Copilul lui. O clipă n-a putut decît să se holbeze la ea. Bună, Emma. În vocea lui era o dulceaţă de care s-ar fi îndrăgostit orice femeie.Ce făceai acolo? Cu cine erai?

– Charlie. Căţelusul meu. A ridicat înspre Brian jucăria.

– Ce drăguţ este. Ar fi vrut să o mîngîie, să-i ia mînuţa într-a lui, dar s-a dat înapoi. Ştii cine sînt eu?

– Ești din poze. Prea mică pentru a rezista instinctelor, ea și-a întins mîna spre chipul lui. Mumușel.

Johnno rîdea sorbind din gin.

– Și să nu zici că-i muierușcă.

Fără a-l băga în seamă, Brian a mîngîiat-o pe Emma pe zulufii umezi.

– Și tu ești frumușică.

El îi vorbea ca în vis, privind-o îndeaproape. I se înmuiaseră genunchii, iar stomacul îi zvîcnea. Gropița ei s–a adîncit cînd a început să rîdă. Parcă se privea pe sine. Ar fi fost mai ușor să o renege și tîrgul ar fi fost mai convenabil, dar era imposibil. Indiferent ce intenționase să spună, era a lui. Dar una era să știi și alta să accepți. S-a ridicat și s-a întors la Pete.

– Mai bine am merge la repetiții.

– Pleci? Jane s-a repezit în fața lui, să-i blocheze calea. Pur și simplu? Nu trebuie decît s-o privești ca să-ți dai seama.

– Am privit-o. Se simțea vinovat într-un fel în timp ce Emma se dădea înapoi spre dulapul cu vase. Am nevoie de timp ca să reflectez.

– Nu, nu! O să dispari ca și altădată, nu te gîndești decît la tine, ca întotdeauna. Ce e mai grozav pentru Brian, ce e mai bun pentru cariera lui Brian. Nu mă mai las părăsită. El ajunsese lîngă ușă cînd ea a înhățat-o pe Emma și s-a repezit după el.

Dacă pleci o să mă sinucid.

El s-a oprit atît cît să privească în urmă. Era un refren cunoscut. L-ar fi putut transpune în muzică.

– Cu treaba asta nu mă mai impresionezi demult.

– Şi o omor şi pe ea. A lansat ameninţarea cu disperare, dîndu-le timp să reflecteze. O strîngea atît de tare pe fetiţă de braţ, încît aceasta a început să ţipe.

El s-a simţit invadat de panică, în timp ce răcnetele copilului se izbeau de pereţi.

– Las-o, Jane. O doare.

– Ce-ţi pasă ţie? Acum Jane suspina, vocea îi devenea tot mai ascuţită ca şi a fiică-sii. Tu tot pleci.

– Nu, nu plec. Am nevoie de puţin timp să mă gîndesc la asta.

– Îţi trebuie timp pentru ca managerul tău să confecţioneze o minciună, asta vrei să spui. Respira accelerat şi o strîngea pe Emma, care se zbătea, cu ambele braţe. O să treci numai peste mine, Bri.

El îşi încleştase pumnii.

– Pune-o jos.

– O s-o omor. De data asta a vorbit cu mai mult calm, ca să fie clar. O să-i sucesc gîtul, jur, apoi o să mi-l frîng pe-al meu. O să poţi trăi cu gîndul ăsta, Brian?

– Bravează, a mormăit Johnno, dar îi asudaseră palmele.

– Eu nu am nimic de pierdut. Credeţi că am poftă să trăiesc în halul ăsta? Să cresc o bastardă, cu bîrfele vecinilor? Să nu pot niciodată să ies în oraş şi să mă distrez? Gîndeşte-te la asta, Bri. Gîndeşte-te la ce-or să facă ziarele cînd o să sun să le povestesc. O să le spun totul înainte de a mă omorî pe mine şi pe ea.

– Domnișoară Palmer, spuse Pete ridicîndu-și o mînă rugătoare, vă dau cuvîntul meu că o să ajungem la un aranjament convenabil tuturor.

– Nu vreau decît ca tu, Brian, să te întorci.

– Nu plec nicăieri. Ușurat el a văzut-o slăbindu-și strînsoarea. O să vorbim. I-a făcut ușor semn cu capul lui Johnno. O să vorbim despre toate. De ce nu ne așezăm?

Cu neplăcere, Johnno a luat fata de la mama ei. Pretențios bărbat; și-a încrețit nasul un pic din cauza prafului care se pusese pe ea sub chiuvetă, dar a dus-o pînă la bucătărie. Întrucît ea continua să plîngă, el s-a așezat pe un scaun cu Emma în poală și a mîngîiat-o pe cap.

– Gata acum, micuțo, s-a terminat. Johnno n-o să permită să ți se întîmple nimic rău. A legănat-o încercînd să se gîndească ce-ar fi făcut mama lui. Vrei un biscuit?

Cu ochii înlăcrimați, suspinînd, ea a dat din cap. El a mai legănat-o puțin; sub toată murdăria și lacrimile acelea, și-a dat seama că fata era delicată. Și era o McAvoy, a admis cu un oftat. O McAvoy, fie ce-o fi. Sînt pe aici biscuiți ca să luăm? Ea a zîmbit și a arătat spre un dulap înalt. După treizeci de minute ei terminaseră farfuria cu biscuiți și ceaiul dulce pe care-l preparase el. Brian îi privea din pragul bucătăriei în timp ce Johnno se strîmba ca s-o facă pe Emma să rîdă. Cînd era nevoie, s-a gîndit Brian, te puteai baza pe Johnno.

Intrînd, Brian și-a trecut o mînă prin părul fiicei sale.

– Emma, ai vrea să te urci în mașina mea?

Ea și-a lins firimiturile de pe buze.

– Cu Johnno?

– Mda, cu Johnno.

– Vezi ce succes am? Johnno și-a îndesat ultimul biscuit în gură.

– Mi-ar plăcea să stai cu mine, Emma, în casa mea cea nouă.

– Bri...

El l-a dat deoparte pe Johnno punîndu-i mîna pe gură.

– E o casă drăguță, iar tu poți avea propria ta cameră.

– Pot?

– Sînt tatăl tău, Emma, și mi-ar plăcea să locuiești cu mine. Poți încerca și dacă nu ești fericită o să găsim altă soluție.

Emma l-a studiat strîmbîndu-și buza de jos. Era obișnuită cu chipul lui, dar era diferit față de poze. Nu pricepea și nici nu se sinchisea de ce. Vocea lui o făcea să se simtă bine, în siguranță.

– Și mami a mea vine?

– Nu. Ochii i s-au umplut de lacrimi, și-a înhățat cîinele negru și l-a strîns tare. Dar Charlie vine?

– Sigur. Brian a ridicat-o în brațe.

– Sper că-ți dai seama de ceea ce faci, băiete. Brian l–a privit pe deasupra capului Emmei.

– Te cred.

Capitolul 2

Emma văzuse pentru prima oară casa aceea mare din piatră de pe scaunul din față al Jaguarului argintiu. Îi părea rău că Johnno, cu barba lui nostimă, plecase, dar bărbatul din poze o lăsa să apese butoanele de ia bord. Acum nu mai zîmbea, dar nici n-o certa. El mirosea frumos. Mașina mirosea frumos. Ea îl tot așeza pe Charlie cu nasul în scaun și bălmăjea numai pentru sine.

Casa părea enormă cu liniile ei curbe. Era din piatră cenușie în majoritate și toate ferestrele aveau forme de diamante. Pajiștea din jur era deasă și verde și se simțea mireasma florilor. Ea a rîs zbenguindu-se agitată.

– Castel.

El a zîmbit.

– Da. Cînd eram mic voiam să trăiesc într-o casă ca asta. Tati al meu – bunicul tău – lucra aici în grădină. Cînd nu era mort de beat, a adăugat Brian numai pentru sine.

– E și el aici?

– Nu. Este în Irlanda. Într-o căsuță pe care Brian i–o cumpărase cu banii pe care-i avansase Pete acum un an. A oprit mașina la intrarea din față, dîndu-și seama că ar trebui să sune la cîte cineva înainte ca povestea să apară în ziare.O să-l întîlnești într-o zi și-o să-i vezi și pe unchii și pe mătușile tale, pe verii tăi. A strîns-o în brațe, uluit de cît de ușor i se cuibărea ea la piept. Acum ai o familie, Emma. Intrînd înăuntru cu ea în brațe, a auzit vocea repezită, limpede, a lui Bev:

– Cred că albastru, albastru simplu. Nu pot trăi cu toate florile astea care cresc pe pereți. Și afișele astea nesuferite care atîrnă trebuie luate. Aici e ca într-o pivniță. Vreau alb, alb și albastru.

El s-a întors spre pragul holului și a văzut-o stînd pe jos, avînd în jur duzini de cărți cu gravuri și cu eșantioane. O parte din tapet fusese deja tăiat, majoritatea pereților fiind gata. Bev prefera să analizeze fiecare lucru dintr-o mulțime de unghiuri. Părea atît de micuță și de dulce stînd în mijlocul dezordinii! Părul ei era tăiat scurt și drept ca să formeze un unghi la ceafă. La urechi îi străluceau cercei mari de aur în formă de inele. Avea niște ochi exotici, ca formă și culoare. Erau prelungi, cu lumini-

ţe aurii, într-un verde pal ca marea. Îi mai rămăsese ceva bronz din weekend-ul pe care-l petrecuseră în Bahamas. El ştia perfect ce piele avea, ce aromă.

Ea avea o feţişoară triunghiulară şi un trup mic şi slab. Cine o privea stînd cu picioarele încrucişate, în pantaloni largi şi în cămaşă albă, mare, n-ar fi bănuit că era gravidă în două luni.

Brian a răsucit fetiţa în braţe şi s-a întrebat care o să fie reacţia iubitei lui gravide.

– Bev.

– Brian, nu te-am auzit. Ea s-a întors ridicîndu-se pe jumătate, apoi a rămas împietrită. Oh! S-a înroşit la faţă cînd a văzut copilul din braţele lui. Şi-a revenit repede, s-a ridicat şi le-a făcut semn celor doi decoratori care studiau gravurile: Brian şi cu mine vrem să ne decidem ce să alegem. O să vă chem la sfîrşitul săptămînii.

I-a dat repede afară făcîndu-le promisiuni, lăudîndu-i. Cînd a închis uşa după ei, a tras aer în piept şi şi-a pus o mînă pe burta în care se dezvolta copilul lor.

– Ea este Emma.

Bev a făcut efortul să zîmbească.

– Bună, Emma.

– 'nă. Dintr-odată timidă, ea şi-a vîrît faţa în gîtul lui Brian.

– Emma, n-ai vrea să te uiţi la televizor puţin? Brian i-a dat la funduleţ o palmă uşoară. Cînd ea a dat din umeri, el a continuat cu o veselie disperată: E unul drăguţ în camera de alături. Tu şi Charlie puteţi

sta pe sofa.

– Vreau pipi, a șoptit ea.

– Oh, atunci...

Bev, dacă n-ar fi vrut atît de tare să plîngă, ar fi rîs.

– O duc eu.

Dar Emma s-a atîrnat mai tare de gîtul lui Brian.

– Vezi că m-a ales pe mine? A luat-o prin hol, i-a aruncat lui Bev o privire neajutorată, apoi a închis ușa. S-a dat deoparte cînd Emma și-a tras chiloțeii și s-a așezat.

– Eu nu fac pe mine; mama spune că numai fetele rele și obraznice fac pe ele.

– Tu ești o fată mare, i-a spus el. Foarte drăguță și foarte deșteaptă.

După ce a terminat, ea s-a luptat să-și ridice chiloțeii.

– Poți și tu să te uiți la televizor?

– Vin peste puțin timp. Trebuie să vorbesc cu Bev. Ea e o doamnă foarte drăguță, a adăugat cînd a ridicat-o la chiuvetă. Și ea trăiește cu mine, locuiește aici. Emma s-a jucat cu apa un moment.

– Ea bate?

– Nu. A ridicat-o în brațe și a ținut-o strîns. Nimeni n-o să te mai lovească de-acum. Îți promit.

Întors pe dos, a dus-o afară în camera cu sofaua comodă și cu un televizor mare. L-a aprins, l-a fixat pe un canal unde se dădea o comedie și a spus:

– Mă întorc repede.

Emma l-a privit plecînd, ușurată pentru că lăsase ușa deschisă.

– Poate că mai bine ne-am duce acolo, a arătat Bev înspre salonaș. Ea s-a așezat pe jos și s-a apucat să analizeze eșantioanele. S-ar părea că Jane n-a mințit.

– Nu, fata este a mea.

– Văd asta, Bri. Îți seamănă atît de tare, încît mă sperie. Din ochi i-au țîșnit lacrimi, deși n-ar fi vrut.

– Oh, Cristoase, Bev!

– Nu, lasă, a spus ea cînd ei a început să o mîngîie. Am nevoie de un minut de pauză. E un șoc pentru mine.

– Și pentru mine a fost unul. Și-a aprins o țigară. Tu știi că eu am rupt-o cu Jane.

– Mi-ai spus că te simțeai de parcă ar fi vrut să te mănînce de viu.

– Nu era stabilă psihic, Bev. Și cînd eram copii, ea tot nu era prea normală.

Bev încă nu reușea să-i susțină privirea. Își amintea că ea îi făcuse pe ei să o vadă din nou pe Jane, îl îndemnase să afle adevărul despre copil. Punîndu–și mîinile în poală, Bev s-a uitat fix în căminul de marmură.

– O cunoști de multă vreme.

– A fost prima fată cu care m-am culcat. Nu aveam decît treisprezece ani. Și-a frecat ochii cu mîiniie, de parcă n-ar fi vrut să-și mai amintească. Tatăl meu se îmbătase și făcuse una din acele crize de furie groaznice înainte de a muri. Eu m-am ascuns în debaraua apartamentului. Jane era acolo, de parcă asta aștepta. Înainte de a-mi da seama, se suise peste mine.

– Nu e nevoie să-mi spui toate astea, Bri.

– Vreau să știi. A tăcut un pic trăgînd din țigară. Semănam destul de mult, Jane și cu mine. Și la ea acasă cineva făcea mereu scandal. Niciodată nu aveam bani destui. Pe urmă, cînd eu am început să mă interesez de muzică, am început s–o neglijez pe Jane. Ea a înnebunit. Mă amenința, voia să se sinucidă. Eu am stat mai departe de ea. Apoi, la scurt timp după ce eu și băieții ne-am adunat, cînd aveam așa de puțin timp liber, ea s-a arătat din nou. Noi cîntam pe unde apucam, de-abia făcînd rost de hrană. Eram un neisprăvit.

Bev a rîs ușor.

– Și-acum ești un neisprăvit.

– Mda. Din nou am fost împreună cel puțin un an. Înspre sfîrșit ea devenise imposibilă și băga rîcă între mine și ceilalți. Ne strica repetițiile, făcea scene. A venit chiar la club și s-a luat de o fată. După aceea a plîns și mi-a cerut să o iert. Am ajuns pînă la punctul că nu o mai puteam suporta. Spunea că o să se omoare cînd o să termin cu ea. Noi tocmai ne legasem cu Pete și aveam o serie de spectacole în Franța și în Germania. El lucra la primul contract de înregistrare. Am plecat de la Londra și mi-am scos-o din minte. Nu știam că rămăsese gravidă. Nici nu m-am gîndit la ea în acești trei ani. Dacă aș putea întoarce timpul înapoi... A tăcut gîndindu-se la copilul din camera de alături, cu dințișorul încălecat și cu gropița aceea mică. Nu știu ce-aș face.

Bev și-a îndoit genunchii și s-a aplecat în față. Era

o femeie tînără, practică, făcea parte dintr-o familie stabilă. Îi era greu să înțeleagă sărăcia și durerea, deși ele aparțineau cu adevărat trecutului lui Brian.

– Consider că mai bine te-ai gîndi ce facem noi acum.

– M-am și gîndit. El și-a stins țigara într-un castron de porțelan din secolul al nouăsprezecelea. Bev nici nu i-a mai atras atenția.

– Și ce-ai făcut, Bri?

– Am luat-o. Emma este a mea. O să locuiască împreună cu mine.

– Înțeleg. Ea și-a luat o țigară. Terminase cu băutul și nu mai cocheta cu drogurile de cînd era gravidă, dar țigara era un obicei mai greu de înfrînt. Nu crezi că ar trebui să discutăm? Din cîte știu, trebuie să ne căsătorim peste cîteva zile.

– Așa o să fie. A luat-o pe după umeri, a scuturat-o, speriat că ea, ca și multe altele, o să-l părăsească. La dracu, Bev, am vrut să discut cu tine. Am vrut, dar n-am putut. A lăsat-o să se ocupe din nou de albumul cu eșantioane. M-am dus în acel apartament murdar, mizerabil, cu intenția să nu fac altceva, decît să o sperii pe Jane dacă nu se potolește și ne mai deranjează. Ea era la fel ca întotdeauna, un minut țipa, un minut pleda. A spus că Emma este în dormitor, dar nu era acolo. Se ascundea. Și-a apăsat ochii cu mîinile. Isuse, Bev, am găsit acest copil ascuns sub chiuvetă, precum un animal înfricoșat.

– Oh, Doamne. Bev și-a pus capul pe genunchi.

– Jane era pe punctul de a o bate, era gata să lovească în fetița asta fragilă, care era gata îngrozită. Cînd am văzut-o... Bev, uită-te la mine, te rog. Cînd am văzut-o mi s-a părut că mă văd pe mine. Poți înțelege asta?

– Vreau să înțeleg. Și-a scuturat capul, luptînd cu lacrimile. Nu, nu pot. Vreau ca lucrurile să fie așa cum au fost azi-dimineață.

– Crezi că aș fi putut pleca fără ea?

– Nu. Da. Și-a dus mîinile la tîmple. Nu știu. Ar fi trebuit să vorbim. Am fi putut aranja ceva într-un fel.

El a îngenuncheat și i-a luat mîinile.

– Eu am vrut să plec, să mă plimb puțin și să mă gîndesc înainte de a veni acasă pentru a vorbi cu tine. Jane a spus că o să se omoare.

– Oh, Bri.

– Cred că ar fi trebuit s-o las. Eram furios, dar apoi ea a spus că o s-o omoare și pe Emma.

Bev și-a pus o mînă pe burtă, pe copilul care creștea înăuntrul ei, un copil care ei i se părea că există deja.

– Nu, oh, nu. Nu cred că ar fi făcut așa ceva.

– Ba da. A strîns-o de mîini. Nu știu dacă s-ar fi petrecut chiar atunci, dar era clar că are intenția asta. N-am putut-o lăsa pe Emma acolo, Bev. Nici pe un copil străin nu l-aș fi lăsat.

– Nu. Ea și-a tras mîinile dintr-ale lui și l-a mîngîiat pe față. Brian al ei, s-a gîndit. Brian al ei cel dulce și drag. N–ai fi făcut asta. Cum ai scos-o de la Jane?

– Ea a fost de acord, i-a spus scurt Brian. Pete se ocupă de documente, astfel ca totul să fie legal.

– Bri. I-a apăsat obrajii cu mîinile. Era îndrăgostită, dar nu era oarbă. Cît?

– I-am completat un cec pentru o sută de mii de lire. În înțelegerea aceea ea urmează să primească douăzeci și cinci de mii pe an, pînă cînd Emma ajunge la douăzeci și unu de ani. Lui Bev i-au căzut mîinile în jos.

– Cristoase! Brian. Ai cumpărat copilul ăsta?

– Nu poți cumpăra ceea ce îți aparține deja. Ura cuvîntul pentru că asta îl făcea să se simtă mizerabil. I-am dat lui Jane destul pentru a mă asigura că va sta departe de Emma și de noi. I-a pus o mînă pe burtă. Departe de ai noștri. Ascultă-mă. O să intrăm în gura presei, n-o să fie prea frumos. Îți cer să reziști să trecem peste asta. Și să-i dai Emmei o șansă.

– Unde m-aș putea duce?

– Bev... Ea a scuturat din cap. O să fie alături de el, dar mai avea nevoie de un pic de timp.

– Am citit o grămadă de cărți. Sînt convinsă că n-ar trebui să lași o fetiță singură atîta timp.

– Perfect. Mă duc să văd ce face.

– *Noi* ne ducem să vedem ce face.

Fata era pe sofa și îl ținea în brațe pe Charlie. Televizorul nu-i deranja somnul. Pe obraji i se uscau lacrimile. Văzîndu-le, Bev a simțit că i se frînge inima.

– Mai bine să ne ducem la decoratori, jos, în

dormitor.

Emma stătea în pat între cearceafuri moi și curate și își ținea ochii strîns închiși. Știa că dacă îi deschidea era întuneric. În întuneric se ascund tot felul de lucruri. L-a atins pe Charlie care avea o zgardă la gît și a stat să asculte. Uneori lucrurile făceau zgomote ciudate. Acum nu le mai auzea, dar știa că o așteptau. O așteptau pe ea să-și deschidă ochii. A suspinat și și-a mușcat buza. Mama întotdeauna se enerva cînd plîngea noaptea. O să vină mama și o s-o scuture, o să spună că este mică și tîmpită. Iar lucrurile or să se ascundă sub pat sau în colțuri cîtă vreme mama va fi acolo. Emma și-a vîrît fața în blana familiară, mirosind a vechi, a lui Charlie.

Și-a reamintit că se afla în alt loc. Locul unde locuia bărbatul din poze. O parte din frică s-a transformat în curiozitate. Îi spusese că îl poate numi Tati. Ăsta era un nume nostim. Rămînînd cu ochii închiși, i-a murmurat numele în întuneric ca pe o incantație.

Mîncaseră pește și cartofi prăjiți în bucătărie, cu doamna cu părul negru. Acolo fusese și muzică. Se părea că în casa aceea muzica se auzea tot timpul. Ori de cîte ori bărbatul Tati vorbea, se auzea ca un fel de muzică. Doamna părea nefericită chiar și cînd zîmbea. Emma se întreba dacă doamna avea să aștepte pînă cînd vor rămîne singure ca să o bată. El o îmbăiase. Emma își amintea că o privise amuzat, dar n-o ciupise

și nu-i băgase mult săpun în ochi. O întrebase ce era cu zgîrieturile de pe ea și ea îi răspunsese cum o învățase mama. Fusese neatentă. Căzuse. Emma văzuse privirea furioasă din ochii lui, dar el n-o certase.

Îi dăduse o cămașă să se îmbrace și ea rîsese pentru că îi ajungea pînă la degetele de la picioare. Doamna venise cu el cînd o culcase în pat. Se așezase pe margine și îi zîmbise cînd el îi povestise despre castele și prințese. Dar ei plecaseră. Plecaseră și încăperea era întunecoasă. Îi era frică. Frică de lucrurile de acolo, care își puteau arăta dinții lor mari ca s-o mănînce. Îi era frică să nu vină mama ei și s-o plesnească pentru că nu era acasă, în propriul ei pat. Ce a fost asta? Era sigură că auzise un zgomot șoptit într-un colț. Cu dinții clănțănindu-i a deschis un ochi. Umbrele se mișcau, se răsuceau, se întindeau. Înăbușindu-și suspinele în blana lui Charlie, Emma a încercat să se facă mică de tot, atît de mică, încît să nu poată fi văzută, să nu poată fi mîncată de toate lucrurile acelea urîte care se ascundeau în întuneric. Mama ei le trimisese acolo pentru că plecase cu bărbatul din poză. Teroarea ei creștea, acum tremura, transpira. Nu s-a mai abținut și a scos un țipăt ascuțit sărind din pat și repezindu-se în hol. S-a auzit ceva trosnind. A căzut la pămînt, ținînd strîns cățelul și așteptîndu-se la ce era mai rău.

S-au aprins luminile. Asta a orbit-o. Frica cea de dinainte s-a dizolvat într-alta nouă, iar acum auzea și voci. Emma s-a tîrît spre perete și a înghețat, holbîndu-se la cioburile de la glastra pe care o spărsese.

Or să o bată. Or să o trimită înapoi. Or să o închidă într-o cameră întunecoasă ca să fie mîncată.

– Emma? Încă zăpăcit de somn, puțin cam amețit din cauza drogului pe care îl fumase înainte, cînd el și Bev făcuseră dragoste, Brian s-a apropiat de ea. Ea s-a chircit parînd lovitura. Te simți bine?

– Ei au spart, i-a spus ea, sperînd că așa n-o să fie bătută.

– Ei?

– Lucrurile din întuneric. Mama le-a trimis ca să mă ia.

– Oh, Emma. Și-a lipit obrazul de căpșorul ei.

– Brian, ce... Încheindu-se la halat, s-a apropiat Bev. A văzut ce rămăsese din glastra ei de Dresda și a oftat, apoi s-a apucat să strîngă cioburile. S-a rănit?

– Nu cred. E doar terorizată.

– Să ne uităm. I-a luat mîna Emmei. Era strînsă în pumn, cu brațul încordat. Emma! Avea vocea dură, dar parcă fără nici un subînțeles. Cu precauție, Emma și-a ridicat capul. Te-ai rănit? Încă îngrijorată, Bev s-a așezat să se uite. Erau cîteva picături de sînge pe tricoul alb. Bev i-a ridicat tricoul. Avea o zgîrietură lungă, dar superficială. Totuși, s-a gîndit că majoritatea copiilor ar fi răcnit cît i-ar fi ținut gura. Poate că Emma n-o făcea pentru că asta era nimic față de rănile pe care i le descoperise Brian cînd o îmbăiase. Cu un gest mai degrabă automat decît matern, Bev și-a aplecat capul ca să o sărute. Cînd a zărit gura căscată a Emmei datorită uimirii, era pe deplin cucerită.

– Bine, dulceaţo, o să avem grijă de asta. A ridicat-o pe Emma în braţe şi a mîngîiat-o.

– În întuneric sînt nişte lucruri, i-a şoptit Emma.

– Tati al tău o să le gonească de aici. Nu, Bri?

Irlandezul din el, sau poate drogul, l-a făcut să se emoţioneze, cînd a privit-o pe femeia iubită ţinîndu-i în braţe copilul.

– Sigur, o să le prind şi o să le gonesc afară.

– După asta, poate mături şi cioburile, i-a spus Bev.

Emma şi-a petrecut noaptea, prima din noua ei viaţă, îngrămădită cu întreaga ei familie într-un pat mare de alamă.

Capitolul 3

Cum făcuse în fiecare zi din ultimele nouă, Emma stătea la fereastra cea mare, în fotoliul din salonașul din față și privea afară. Se uita dincolo de grădina cu flori și arbuști plantați de-a lungul aleii cu pietriș și aștepta. Rănile ei se vindecau, dar ei nu-i păsa. Nimeni din acea casă nouă și mare nu o lovise. Încă. I se dăduse ceai în fiecare zi, chec cu zahăr și păpușele de la prietenii care veniseră în casa tatălui ei. Totul era foarte neclar pentru Emma. Făcea baie în fiecare zi, chiar dacă nu se murdărise, și primea haine curate, plăcut mirositoare ca să se îmbrace. Nimeni nu-i spunea că e mică și tîmpită pentru că îi era frică de întuneric. Lampa cu umbre roz era pusă în camera ei în fiecare noapte, iar pe pereți erau pictați boboci de trandafiri. Monștrii reușeau cu greu să vină în camera ei cea nouă. Îi era teamă să se simtă bine, pentru că era sigură că mama ei o să vină cu-

rînd să o ia. Bev o dusese cu mașina frumoasă la cumpărături într-un magazin mare cu haine strălucitoare și mirosuri plăcute.

Cumpărase sacoșe și cutii cu lucruri pentru Emma. Emmei îi plăcea o rochiță roz din organdi cu jupon. Se simțea precum o prințesă cînd s-a îmbrăcat cu ea în ziua în care Tati și Bev se căsătoriseră. Avea pantofi negri, lucioși, și ciorapi albi. Nimeni nu o certase cînd îi rupsese ia genunchi.

Nunta păruse foarte ciudată și solemnă cu lumea care stătea afară în grădină sub soarele care uneori intra în nori. Unul dintre bărbați, pe care toată lumea îl striga Stevie era îmbrăcat cu o cămașă lungă, albă, și pantaloni largi albi. Cînta pe un ton răgușit, strunindu-și o chitară albă. Emma s-a gîndit că era un înger, dar cînd îl întrebase pe Johnno, el se mulțumise să rîdă. Bev îmbrăcase o rochie multicoloră și vaporoasă și avea o coroniță de flori în păr. Pentru Emma ea era cea mai frumoasă femeie din lume. Pentru prima oară în mica ei viață fusese invidioasă. Pentru că ea era frumoasă și era mare și stătea lîngă Tati. Niciodată nu mai simțise spaima sau foamea. Și, ca în povești, Brian era atît de îndrăgostit, încît era clar că or să fie fericiți pînă la adînci bătrîneți. Cînd se pornise ploaia, ei intraseră în casă pentru a mînca prăjituri și a bea șampanie, într-o încăpere cu rafturi cu cărți și proaspăt zugrăvită. Mai multe chitare cîntaseră; și oamenii cîntaseră și rîseseră. Femei frumoase în bluze scurte și subțiri sau în rochii de bumbac unduios umpluseră casa. Unele dintre ele o alintaseră și o mîngîiaseră pe cap,

dar majoritatea timpului ea fusese lăsată singură. Nimeni nu observase că își luase trei prăjituri și că își pătase gulerașul de la rochia cea nouă cu înghețată topită. Nu mai fuseseră alte fetițe că să se joace, iar Emma era prea mică pentru a fi interesată de numele și de fețele personalităților muzicale care se aflau în casă. Plictisită, un pic îngrețoșată de prăjituri, se dusese în pat, urmărită de sunetele venite de la petrecere.

Mai tîrziu, se trezise. Agitată, îl trăsese pe Charlie să coboare scările. Dar aroma grea a fumului o oprise. I se părea cunoscut, prea cunoscut. Ca și mirosul ginului, parfumul dulceag al marijuanei era legat în mintea ei de mama, de zgîlțîielile și de loviturile care se abăteau asupra ei cînd Jane cobora din înălțimi.

Îngrozită, șovăia pe scări căutînd apărare la Charlie. Dacă mama ei era acum acolo, avea să o ia. Emma știa că n-o să mai îmbrace niciodată rochița roz, frumoasă, n-o să mai audă vocea lui Tati, nici n-o să mai meargă în magazine mari și luminoase cu Bev. A înghețat cînd a auzit pași pe scară și s-a așteptat la ce era mai rău.

– Bună, Emma, fetițo. Drogat, Brian apăruse lîngă ea. Ce faci?

– Nimic. Ea s-a strîns mai tare lîngă cățel. S-a făcut mică, foarte mică. Dacă ei nu te văd, atunci nu te lovesc.

– Nu e decît petrecerea. Stînd pe coate, el rînjea spre tavan. Niciodată, în cele mai frenetice fantezii, nu crezuse că într-o zi o să se distreze cu giganți

precum McCartney, Jagger, Daltrey, în propria lui casă. Şi nici nunta. Cristoase, era însurat. Un bărbat însurat cu un inel de aur la deget. Bătînd tactul cu piciorul gol în ritmul muzicii care ajungea pînă sus pe scări, şi-a studiat inelul. Nu mai putea da înapoi, s-a gîndit mulţumit. Era îndeajuns de catolic şi de idealist, destul încît să creadă că de-acum înainte aşa o să fie pentru totdeauna.

Era una dintre cele mai importante zile din viaţa lui, s-a gîndit căutîndu-şi în buzunarul cămăşii ţigările pe care le uitase jos. Una dintre cele mai importante, s-a gîndit din nou suspinînd. Şi dacă tatăl lui fusese prea beat sau prea leneş ca să ia blestematele de bilete pe care i le trimisese în Irlanda, ce conta? Brian dispunea aici de toată familia care îi era necesară. A lăsat deoparte gîndurile despre zilele trecute. De-acum înainte n-or să fie decît zilele viitoare. O întreagă viaţă în faţă.

– Ce zici, Emma? Vrei să te duci jos să dansezi pentru nunta lui Tati? Ea rămăsese cu umerii încovoiaţi şi de-abia de a dat din cap. Fumul care şerpuia ciudat prin aer o făcea să-i bată sîngele în tîmple. Vrei prăjitură? A mîngîiat-o uşor pe păr, dar ea rămăsese înţepenită. Ce-i cu tine? Deja îngreţoşată, în stomacul Emmei fremăta un amestec de teroare şi ceva dulceag. A sughiţat, i-a căzut prăjitura şi ceaiul s-a vărsat pe picioarele tatălui ei. Distrusă, n-a scos decît un geamăt înainte de a se vîrî în Charlie. Cum stătea aşa, prea speriată ca să se apere de lovitura care trebuia să vină, a auzit că el a început să rîdă.

– Păi eu îmi închipuiam că te simţi puţin mai bine.

Prea amuzat ca să fie supărat, s-a ridicat în picioare și a spus: Hai să strîngem astea.

Spre uimirea Emmei nu fusese lovită, nici ciupită cu cruzime, nici zguduită. În loc de asta, el se băgase cu ea în baie și îi făcuse un duș. El chiar cînta cînd apa curgea peste ei, ceva despre marinarii beți și asta o făcuse să-și revină. Cînd s-au înfășurat amîndoi în prosoape, el a dus-o în patul din camera ei. Părul lui era ud și lucios și el se trîntise la picioarele patului. În cîteva secunde sforăia. Precaută, Emma se tîrîse de sub pături ca să stea lîngă el. Adunîndu-și curajul, se aplecase asupra lui și îl sărutase pe obraz. Îndrăgostită pentru prima oară, îl îndesase pe Charlie sub brațul țeapăn al lui Brian și se dusese liniștită să doarmă. Apoi el plecase. După cîteva zile de la nuntă venise mașina cea mare și doi bărbați scoseseră afară bagajele. El o sărutase și îi promisese să-i aducă un cadou. Emma nu putuse decît să-l privească tăcută cînd pleca, cum ieșea din viața ei. Nu mai credea că o să se întoarcă, deși o sunase la telefon. Bev spunea că el este în America unde fetele îl ovaționează cînd îl văd, iar oamenii îi cumpără discurile de îndată ce apar. Dar cîtă vreme el era plecat, nu mai era atîta muzică în casă și Bev plîngea uneori. Emma și-o amintea pe Jane cînd plîngea și smucelile și loviturile care îi însoțeau de obicei lacrimile. Așa că aștepta, dar Bev nu o lovea niciodată, nici chiar noaptea cînd plecau și servitorii, iar ele rămîneau singure în casa cea mare. Zi după zi, Emma se cuibărea în fotoliul de lîngă fereastră împreună cu Charlie. Îi plăcea să-și imagineze că

mașina lungă și neagră apărea pe drum, că avea să se oprească, să se deschidă ușa, să iasă tatăl ei afară. În fiecare zi, pentru că el nu venea, era sigură că n– o să mai apară niciodată. Plecase pentru că nu-i plăcea de ea, n-o dorea. Pentru că era enervantă și tîmpită. Se aștepta că și Bev o să plece și o s-o lase singură în casa aceea mare. După aia o să vină mama.

Oare ce-i trecea prin minte fetiței? se întreba Bev. O privea din prag cînd Emma stătea în noua ei poziție din fotoliul de la fereastră. Copila putea rămîne acolo ore în șir, stătea răbdătoare ca o femeie bătrînă. I se întîmpla rar să se joace cu altceva decît cu ponositul de cățel pe care îl adusese cu ea. Dar și mai rar fetița cerea ceva. Stătea cu ei de o lună, iar Bev era încă departe de a o înțelege. Doar cu cîteva săptămîni înainte, planurile ei erau perfect stabilite. Sigur că voia ca Brian să aibă succes, dar mai mult își dorea o casă și o familie împreună cu el.

Fusese crescută în Anglia la Church, într-o familie liniștită din clasa mijlocie. Morala, responsabilitățile, imaginea în fața lumii fuseseră părți importante ale existenței; avusese parte de o educație bună, solidă, în ideea că va face un mariaj durabil, cu copii, cum trebuie. Niciodată nu se revoltase, pentru că nu avusese prilejul. Pînă la Brian. Știa că, deși părinții veniseră la nuntă, n-or s-o ierte niciodată pentru că se mutase cu Brian și trăise cu el înainte de căsătorie.

Nici n-or să înțeleagă vreodată de ce se măritase cu un cîntăreț irlandez care, nu numai că punea la îndoială autoritatea, dar și scria cîntece protestatare. Fără îndoială că nu puteau privi cu bunăvoință copilul nelegitim al lui Brian și faptul că fata lor acceptase situația. Totuși, ce putea face ea? Copilul exista. Bev își iubea părinții. Cu o parte din ea își dorea cu disperare aprobarea lor. Pe Brian, însă, îl iubea mai mult, atît de mult, încît uneori era îngrozită. Și copilul era al lui. Orice și-ar fi dorit ea, orice planuri și-ar fi făcut, asta însemna că fetița era la fel de mult și a ei acum. Era greu să te uiți la Emma și să nu simți ceva. Era un copil deosebit, indiferent cît de liniștit și de retras încerca să fie. Dar arăta într-un anume fel. Avea acea privire superbă și îngerească a tatălui ei. În plus, mai era acea inocență, o inocență ca un miracol, ținînd cont de felul în care trăise copilul în primii trei ani din viața sa. O nevinovăție și o acceptare, s-a gîndit Bev. Știa că dacă intra acum în cameră, țipînd și lovind-o, Emma ar suporta totul cu un simplu geamăt. Asta o distrugea pe Bev, mai ales că sărăcia mizerabilă nu existase în viața ei. Copilul lui Brian. Instinctiv Bev și-a pus o mînă deasupra vieții pe care o purta în ea. Dorise cu atîta disperare să-i ofere lui Brian primul lui copil. Dar nu se putuse. De cîte ori avea un resentiment, era de ajuns s-o privească pe Emma ca să-i treacă. Cum ar putea ea să respingă pe cineva atît de vulnerabil? Totuși nu putea s-o iubească, cel puțin nu atît de necondiționat, de natural, cum o iubea Brian. Ea nu voia s-o iubească, a admis Bev. Era copilul altei femei, o

legătură care întotdeauna o să-i amintească de intimitatea lui Brian cu altcineva. Dacă ar fi fost de-acum cinci ani sau zece, n-ar fi contat. Dar cîtă vreme Emma era acolo, Jane o să facă parte din viețile lor. Brian fusese primul bărbat cu care se culcase ea și, deși știuse că mai fuseseră și altele, își spusese că dragostea dintre ei doi fusese ca o inițiere. La dracu, de ce trebuise să plece acum, cînd totul era în prefacere? Mai era și copilul ăsta alunecînd prin casă ca o umbră. Erau și muncitorii care băteau mereu cu ciocanele și mai era și presa. Era atît de urît, exact așa cum o avertizase Brian că o să fie, cu titlurile mari, cu numele lui, cu al ei, cu al lui Jane. Teribil de tare detesta să vadă poza ei și a lui Jane pe aceeași pagină de ziar. Ura aceste povestioare obraznice, mizerabile, despre soții noi și amanți vechi. Nu încetaseră rapid, așa cum se rugase ea. Erau speculații și întrebări despre cele mai intime zone din viața ei. Ea era acum doamna Brian McAvoy și devenise proprietatea publicului. De nenumărate ori își spusese că o să fie capabilă să tolereze curiozitățile publicului, lipsa de libertate, articolele penibile, pentru că își dorise din suflet să se mărite cu Brian. Și rezistase. Nu se știa cum. Dar cînd el era plecat ca acum, la mii de mile distanță, se întreba cum o să reziste o viață la hăituiala fotografilor, la fuga din fața microfoanelor, la necesitatea de a se deghiza și a purta ochelari, chiar pentru a cumpăra o banală pereche de pantofi. Se întreba dacă Brian va înțelege vreodată cît de umilitor era pentru ea să vadă ceva atît de intim, precum sarcina

ei, descris în titluri de ziare, pentru ca străinii să le citească la ceaiul de dimineaţă.

Nu putea rîde citind aceste speculaţii cînd el nu era acolo, dar nici nu putea să nu le bage în seamă. Aşa că pleca rar de acasă cînd el nu era acolo. În mai puţin de două săptămîni, casa pe care o crezuse intimă şi luminoasă devenise o închisoare. O închisoare pe care o împărţea cu copilul lui Brian. Dar ea era destul de tare fiica părinţilor ei ca să îşi cunoască datoria şi să nu se abată de la ea.

– Emma. Bev i-a zîmbit cînd Emma s-a întors spre ea. Vrei ceai?

Emma recunoştea foarte repede şi nu se încredea într-un zîmbet fals.

– Nu mi-e foame, şi l-a strîns mai tare pe Charlie în braţe.

– Nici mie nu îmi e. Dacă tot erau aici împreună, s–a decis Bev, ar fi putut măcar vorbi una cu cealaltă. E greu să te simţi bine la ceai cu toate bocănelile astea. S-a apropiat de fotoliul în care stătea Emma. Aici e un loc drăguţ. Cred că o să mai plantez nişte trandafiri. Ce părere ai?

Emma şi-a scos uşor buza în afară şi a dat din umeri.

– Cînd eram fetiţă, noi aveam o grădină frumoasă, a continuat Bev disperată. Vara mă duceam acolo cu o carte şi ascultam zumzăitul albinelor. Uneori nici măcar nu citeam, doar visam. E ciudat, dar prima oară cînd i-am auzit vocea lui Brian, eu eram în grădină.

– El locuia cu tine? Acum Emma îi dădea atenţie,

s-a gîndit Bev. Fusese suficient să audă numele lui Brian.

– Nu. Era la radio. Era primul lor disc *Ţinutul umbrelor*. Cînta: „Noaptea, la miezul nopţii cînd umbrele îmbrăţişează luna". Bev a fredonat melodia uşor, apoi s-a oprit cînd Emma a acompaniat-o cu o voce surprinzător de puternică şi de clară.

– „Iar pămîntul este fierbinte şi nemişcat, şi eu te aştept cu nerăbdare". Da, aşa este. Fără a-şi da seama, Bev a întins mîna s-o mîngîie pe Emma pe păr. Mie mi se părea că el cîntă numai pentru mine. Sînt sigură că fiecare fată crede aşa.

Emma nu a spus nimic o clipă, amintindu-şi cum mama ei cîntase acompaniind discul, bînd şi plîngînd în vreme ce cuvintele se răspîndeau prin apartament.

– Ţi-a plăcut pentru că el cînta?

– Da. După aceea l-am întîlnit şi mi-a plăcut şi mai mult.

– De ce a plecat?

– Muzica, muzica lui. Bev s-a uitat la Emma care avea ochii plini de lacrimi. Aveau aceleaşi sentimente, deşi n-ar fi dorit şi nu se aşteptase la asta. Oh, Emma, şi mie mi-e dor de el, dar o să se întoarcă acasă peste cîteva săptămîni.

– Şi dacă nu se întoarce?

Era o nebunie, dar Bev uneori se trezea cu aceeaşi spaimă în mijlocul nopţii.

– Ba o să se întoarcă. Un bărbat ca Brian are nevoie de oameni care să-l asculte cîntînd şi trebuie ca el să fie acolo. Adesea o să plece, dar întot-

deauna se va întoarce. El te iubește pe tine și mă iubește și pe mine. Dorind să se liniștească pe ea însăși, dar și pe Emma, i-a luat mîna. Și mai e un lucru. Știi de unde vin bebelușii?

– Bărbații îi bagă în doamne, dar după aia ei nu-i mai vor.

Bev tare ar fi vrut s-o facă zob pe Jane în acest moment. Deși mama ei fusese întotdeauna rezervată și îi vorbise aluziv, Bev credea foarte tare în spunerea lucrurilor pe nume.

– Bărbații și femeile care se iubesc unul pe celălalt fac bebeluși împreună și îi doresc foarte mult. Eu am chiar aici un bebeluș. I-a apăsat mîna Emmei pe burtă. Este bebelușul tatălui tău. Cînd o să se nască o să fie fratele sau sora ta. După un moment de șovăială, Emma și-a plimbat mîna peste burta lui Bev. Nu putea înțelege cum de era un copil înăuntru. Doamna Perkins, vecina lor, avusese un pîntec imens înainte să apară micul Donald.

– Unde este?

– Înăuntru. Acum e foarte, foarte mic. Are numai trei luni și îi mai trebuie șase ca să crească și să iasă afară.

– O să-i placă de mine?

– Cred că da. Brian o să fie tatăl lui așa cum este și tatăl tău.

Încîntată, Emma a început să mîngîie burta lui Bev, așa cum mîngîia uneori cățelul de jucărie.

– O să am multă grijă de bebeluș. Nimeni n-o să-l lovească.

– Nu, nimeni n-o să-l lovească. Cu un suspin, Bev

a luat-o cu brațul pe după umeri pe Emma și de această dată Emma nu s-a îndepărtat, ci a rămas țeapănă, fascinată, cu o mînă pe burta lui Bev. Sînt un pic speriată pentru că o să devin mămică, Emma. Poate că tu o să mă lași să fac practică pe tine. A respirat profund și s-a ridicat luînd-o pe Emma cu ea. O să începem chiar acum. Să mergem să punem rochița ta frumoasă și roz. Plecăm în oraș la ceai. Să-i ia dracu' de reporteri, de curioși, de nătîngi! O să ne prefacem în cele mai frumoase doamne din Londra și o să luăm ceaiul la *Ritz*.

Pentru Emma acesta fusese începutul primei ei legături cu o altă femeie, fără a fi bazată pe teamă sau intimidare. În zilele următoare, făcuseră cumpărături la *Harrod's*, se plimbaseră în Green Park și luaseră masa la *Savoy*. Bev nu-i mai băga în seamă pe fotografii care le pozau. Cînd descoperise dragostea Emmei pentru materialele frumoase în culori luminoase, îi luase o grămadă, fără rezervă. În două săptămîni, fetița care venise la ea doar cu o cămașă avea un șifonier care gemea de haine. Dar noaptea singurătatea se făcea simțită, cînd fiecare stătea în pat tînjind după același bărbat. Dorul Emmei era mai direct. Ea dorea ca Brian să se întoarcă pentru că o făcea să se simtă bine. Dragostea nu era ceva care să o facă să agonizeze. Dar Bev agoniza. Se îngrozea că el ar putea să se sature de ea, că ar putea găsi pe cineva care să-i placă mai mult în lumea în

care trăia. Ducea și lipsa sexului pe care îl împărtășeau, atît de bun, atît de important. Era atît de ușor să creadă că o să o iubească întotdeauna, că o să fie cu ea întotdeauna după ce făceau dragoste și înainte de a adormi. Dar acum, singură în patul mare de alamă, se întreba dacă nu cumva el își umplea singurătatea nu numai cu muzica, ci și cu o femeie.

Cerul începea să se lumineze cînd a sunat telefonul. Bev l-a ridicat la al treilea apel.

– Da. Și-a dres glasul. Bună.

– Bev. Vocea lui Brian era grăbită. Dintr-odată trează, s-a ridicat în capul oaselor.

– Bri. Ce este? Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Totul. Este un succes bubuitor, Bev. În rîsul lui se simțea un fel de nebunie, de surescitare. În fiecare noapte e lume tot mai multă. A trebuit să fie dublată paza ca să țină fetele departe și să nu se arunce pe scenă. E o demență, Bev. Teribil. În noaptea asta una dintre ele i-a apucat mîneca lui Steve cînd ne făceam drum spre limuzină. L-a lăsat fără haină. Presa spune despre noi că sîntem avangarda celui de-al doilea val al invaziei britanice. Avangardiști.

Căzînd înapoi între perne, Bev a încercat să-și arate entuziasmul:

– E minunat, Brian. La televizor au fost unele secvențe, dar nu cine știe ce.

– E ca și cînd ai fi gladiator, să stai acolo pe

scenă și să asculți ovațiile. I se părea că nu putea să-i explice nici chiar ei fiorul și tensiunea. Cred că și Pete a fost impresionat. Bev a zîmbit gîndindu-se la managerul lui atît de practic, pe care nu îl interesau decît afacerile.

– Ei, în cazul ăsta, a fost ceva.

– Mda. A tras din pipa cu marijuana pe care o aprinsese. Mi-aș dori să fii aici. Ea auzea zgomotele din fundal, muzica dată tare, rîsete amestecate de bărbați și de femei.

– Și eu aș vrea.

– Atunci vino. El a împins deoparte o blondă pe jumătate goală și cu ochii lucioși care încerca să i se bage între picioare. Fă-ți valiza și zboară aici.

– Ce?

– Vorbesc serios. Nici pe jumătate nu e atît de bine cum ar fi cu tine aici. În partea cealaltă a camerei, o brunetă de vreun metru optzeci se dezbrăca fără grabă. Stevie, chitaristul principal, zdrobea o chitară ca pe o bomboană. Uite, știu că am hotărît să rămîi acasă, dar am greșit. Trebuie să fii aici, cu mine.

Ei i-au venit lacrimi în ochi deși o apucase totodată și rîsul.

– Vrei să vin în America?

– Cît se poate de repede. Ne putem întîlni la New York în... fir-ar să fie! Johnno, cînd ajungem noi la New York? Johnno era trîntit pe o banchetă, ascultînd ultimul disc al lui Jim Beam. Unde dracu' sîntem noi acum? Nu-mi amintesc. Brian și-a frecat ochii obosiți și a încercat să se concentreze. Avea

mintea înceţoşată de băutură şi de fum. O să-l caut pe Pete ca să se ocupe de amănunte. Tu împachetează.

Ea deja coborîse din pat.

– Ce-o să fac cu Emma?

– Adu-o şi pe ea. Încîntat că vorbeşte cu familia lui, Brian i-a rînjit blondei. Pete o să găsească modalitatea să-i facă un paşaport. Cineva o să te sune după-amiază şi o să-ţi spună ce să faci. Cristoase, îmi lipseşti, Bev.

– Şi tu îmi lipseşti. O să fim acolo cît mai curînd. Te iubesc, Bri, mai mult decît pe oricine.

– Şi eu te iubesc. O să vorbim în curînd. Necăjit şi agitat, Brian s-a întins după sticla cu coniac în clipa în care a închis telefonul. O dorea să fie cu el acum, nu mai tîrziu, nici măcar cu o oră mai tîrziu. Doar ca să-i audă vocea, atît de tare îi ducea lipsa. Ea vorbise ca în noaptea în care se întîlniseră – timidă, un pic şovăitoare. Era atît de înduioşător de nelalocul ei în cîrciuma afumată unde cînta orchestra lui. Dar nu era numai timiditate la ea, mai era şi altceva atît de solid, de adevărat. Nu fusese în stare să şi-o scoată din minte, nici în noaptea aceea şi în nici o altă noapte de atunci. A ridicat coniacul şi a băut cu sete. Se părea că bruneta şi Steve aveau intenţia să facă sex într-unui din dormitoare. Blonda se dăduse la Johnno şi se freca cu trupul ei zvelt de bateristul lor, P.M.

Pe jumătate amuzat, pe jumătate invidios, Brian a continuat să bea. P.M. de-abia de avea douăzeci şi unu de ani, cu faţa rotundă şi tînără, cu acnee pînă

pe bărbie. Părea totodată obosit și încîntat, cînd blonda a alunecat mai jos ca să-și vîre fața în poala lui. Brian și-a închis ochii și, cu capul plin de muzică, a adormit. A visat-o pe Bev și prima noapte pe care o petrecuseră împreună. Stătuseră cu picioarele încrucișate pe podeaua din apartamentul lui, vorbind serios despre muzică, despre poezie. Yeats și Byron și Browning. Își treceau unul altuia țigara cu marijuana. Habar n-avusese că atunci se întîlnise ea pentru prima oară cu drogurile. Tot așa cum nu știuse, pînă cînd nu intrase în ea, acolo pe podeaua cu lumînările care arseseră pînă la capăt, că fusese prima ei întîlnire cu sexul. Ea gemuse un pic. În loc să-l facă să se simtă vinovat, lacrimile ei îi produseseră dorința de a o proteja. El se îndrăgostise total și oarecum poetic. Asta fusese în urmă cu mai bine de un an, dar de-atunci nu mai fusese cu nici o altă femeie. De cîte ori era tentat, îi apărea chipul lui Bev.

Căsătoria fusese pentru ea și copil, copilul lui, pe care îl purta ea. El nu credea în căsătorie, în nebunia unui contract cu iubirea, dar nu-i părea rău. Pentru prima oară din copilăria lui mizerabilă avea ceva mai mult decît muzica, pentru a-l face să se simtă bine și pentru a-l excita.

„Te iubesc mai mult decît pe oricine".

Nu, el nu-i putea spune asta ei cu onestitatea cu care i-o putea spune ea lui. Probabil că el n-o să fie niciodată în stare să i-o spună. Dar o iubea și, cînd iubea, el era loial.

– Haide, băiatule. Johnno l-a tras pe Brian în picioare. Hai, că e rost de pat pentru tine.

– Vine Bev, Johnno. Johnno și-a ridicat o sprînceană și a prîvit peste umăr la unduirea trupurilor.

– O să ne întîlnim la New York. Cu un zîmbet, Brian s-a făcut că îl strînge de gît pe Johnno. O să mergem la New York, Johnno, pentru că sîntem cei mai buni.

– E că-i grozav, nu? Johnno l-a dus pe Brian la pat. Dormi, Bri. O să trecem prin întreaga afacere din nou, mîine.

– Du-te și trezește-l pe Pete, a mormăit Brian cînd Johnno i-a scos pantofii. Pașaport pentru Emma. Bilete. Trebuie să fac ce e normal pentru ea.

– O să faci. Privind scurt și plictisit la noul lui ceas elvețian, Johnno s-a gîndit că Pete n-o să fie încîntat să fie trezit, dar s-a repezit să execute ce i se ceruse.

Capitolul 4

La primul ei zbor transatlantic, Emma a călătorit cu clasa întîi. Şi se simţea îngrozitor. Nu reuşea, deşi Bev o ruga din cînd în cînd, să privească la norişorii de afară sau prin paginile unei cărţi cu poze, pe care i-o luase în bagaj. Chiar şi după ce se golise, stomacul Emmei continua să chiorăie. Îşi dădea vag seama că Bev nu avea nici o putere şi că stewardessa îi vorbea blînd. Nu conta că avea o îmbrăcăminte nouă, cu o fustă scurtă, roşie şi o bluză subţire cu floricele. Nu conta că i se promisese o vizită ia etajul superior de la *Empire State Building*. Greaţa nu se mai potolea, aşa că nu-i mai păsa că o să-l vadă pe tatăl ei.

Pînă cînd aterizase avionul pe JFK, era prea slăbită ca să mai stea în picioare. Bev a dus-o în braţe la vamă. După ce a completat formalităţile, aproape că a izbucnit în lacrimi zărindu-l pe Pete.

În costumul lui impecabil *Savile Row*, el a privit lung la copilul palid și la femeia stresată.

– A fost grea călătoria?

Bev a rîs:

– Oh, nu. A fost un deliciu de la început pînă la sfîrșit. Unde este Brian?

– El a vrut să vină, dar eu l-am oprit. I-a luat valiza lui Bev, apoi brațul. Băieții nu pot deschide o fereastră ca să respire un pic, fără a produce o isterie în masă.

– Și ție îți place treaba asta.

El a rînjit, conducînd-o înspre ieșire.

– Deși sînt optimist, tot nu m-am așteptat la așa ceva. Brian o să devină un om foarte bogat, Bev. Toți o să devenim bogați.

– Banii nu înseamnă totul pentru Bri.

– Nu, dar nu-l văd eu dîndu-i deoparte din drum cînd or începe să curgă. Hai, am o mașină care așteaptă. Ea a clătinat-o pe Emma, dar fetița n-a făcut decît să mormăie rămînînd moale în brațele lui Bev.

– Bagajele.

– Or să fie aduse la hotel. Sînt o grămadă de poze cu tine în reviste.

Era o limuzină albă, Mercedes, mare cît un vapor. La privirea uluită a lui Bev, Pete a rînjit iar.

– Cîtă vreme ești măritată cu un rege, fetițo, trebuie să călătorești cu stil. Fără să spună nimic, Bev s-a așezat în spate și și-a aprins o țigară. Spera că numai din cauza zborului lung și neplăcut se simțea atît de rău. Între ea și Pete, Emma se cuibă-

rise pe scaun și dormea la prima ei călătorie cu limuzina.

Pete n-a zăbovit în hol la *Waldorf*, ci le-a urcat imediat în lift. Nu știa dacă să se bucure de norocul lor. O scenă cu mulțimea la aeroport, în stradă sau în fața hotelului n-ar fi fost plăcută, dar ar fi folosit. Așa se vînd discurile.

– V-am luat un apartament cu două dormitoare. Cheltuiala aceasta în plus îl cam deranja, dar i se părea justificată și prezența lui Bev avea să-l facă pe Brian mai cooperant și mai creativ. Făcea bine și pentru presă să se afle că familia lui Brian călătorea cu el. Dacă nu putuse să promoveze un Brian-bărbat singur și sexy, putea, în schimb, promova un soț iubitor și un tată. Tot era bine. Sîntem la același etaj, a continuat el. Și paza este foarte severă; la Washington D.C., două adolescente au reușit să intre în camera lui Stevie în căruciorul unei servitoare.

– Pare o glumă.

El s-a mulțumit să dea din umeri, amintindu-și că Stevie fusese suficient de beat ca să aprecieze oferta fetelor. Chitaristul considerase că două fete de șaisprezece ani făceau cît una de treizeci și doi.

– Băieții au programate niște interviuri astăzi, iar mîine spectacolul de la Sullivan.

– Brian nu mi-a spus unde mergem în continuare.

– Philadelphia, apoi Detroit, Chicago, St. Louis...

– Cu atît mai bine. Bev a suspinat de mulțumire cînd ușile liftului s-au deschis. La dracu', ce conta unde se mai duceau? Acum era aici. Nu conta cîtuși

de puțin că era teribil de obosită sau că brațele o dureau din cauza Emmei care dormea. Era aici și simțea prezența lui Brian în aer.

– Tocmai bine, a zis Pete scoțînd o cheie. Aveți cîteva ore înainte de interviul băieților. E pentru o revistă nouă la prima apariție de anul acesta, *Rolling Stone*. Ea a luat cheia, încîntată că el nu se amesteca în programul celor două ore pe care le avea cu Brian.

– Mulțumesc, Pete. O să fie gata pentru interviu.

În momentul în care a deschis ușa, Brian a venit în fugă din dormitor ca să le îmbrățișeze pe ea și pe Emma.

– Slavă Domnului, a murmurat sărutînd-o pe Bev pe față. A luat-o pe micuța adormită, pe Emma. Ce n-a mers?

– Acum e bine. Bev și-a tras mîna liberă și și-a trecut-o prin păr. I-a fost îngrozitor de rău în avion. A dormit greu. Cred că o să se simtă bine la trezire.

– Perfect. Fetița nu se mișca. A dus-o în cel de-al doilea dormitor și a așezat–o pe pat.

– Tată?

– Da. Îl recunoștea. Acum dormi puțin. Totul e perfect.

Liniștită de vocea lui, a adormit din nou. El a lăsat automat ușa deschisă, apoi s-a ridicat să se uite la Bev. Era palidă de oboseală, cearcănele de sub ochi i-i făceau mai mari și mai întunecați. Creștea în el dragostea și mai puternică, o dorință mai mare decît oricînd. Fără a spune nimic a luat-o în brațe și a

dus-o în pat. Parcă nu mai avea cuvinte. Cuvintele sînt pentru poezie. Mai tîrziu or să-i vină în minte fragmente de cuvinte, toate de același fel, dar altceva era mult mai prețios în acel moment. Ea era atît de total a lui. Radio-ul de lîngă pat mergea, la fel și televizorul de la capătul patului. Așa învinsese tăcerea din camere. Cînd a atins-o, ea a devenit muzica de care avea nevoie. Așa că o savura. A dezbrăcat-o fără grabă, privind-o, absorbind-o. Toate celelalte sunete dispăruseră, nu auzea decît cîntecul șoptit al mîinilor care alunecau pe pielea ei. Prin ferestre se strecura lumina soarelui, iar patul larg și moale scîrțîia sub ei.

Trupul ei deja suferea schimbări ușoare, din cauza vieții care se dezvolta în ea. Și-a trecut mîna peste burta rotunjită, uluit, înnebunit, cu umilință. Și-a pus plin de respect buzele pe carnea ei. Era caraghios, s-a gîndit, dar se simțea precum un soldat întors de la război acoperit cu cicatrici și medalii. Poate nu era atît de caraghios. Arena în care luptase el și învinsese era una pe care nu se afla și ea. Ea ar fi trebuit mereu să îl aștepte. Se simțea asta în ochii ei, în brațele ei, cînd îl îmbrățișau cu tandrețe. Această promisiune și această răbdare se simțeau pe buzele ei cînd se deschideau pentru ale lui. Pasiunea ei era întotdeauna mai gravă decît a lui, mai puțin egoistă, și venea în întîmpinarea celor mai acute și mai temerare dorințe ale lui. Cu ea, el se simțea mai bărbat, și mai puțin un simbol al unei lumi înfometate după simboluri. Cînd a pătruns în ea, a scos prima vorbă,

pronunțîndu-i numele cu un suspin lung de mulțumire și de speranță. Mai tîrziu, cînd ea stătea pe jumătate adormită sub cearceafurile șifonate, Brian s-a așezat la capătul patului. Ea era saturată de sex, dar mintea lui nu era liniștită. Tot ce dorise vreodată, tot ce visase, îi era acum la îndemînă.

– Pete a filmat concertul de la Atlanta. Isuse, a fost nemaipomenit, Bev. Nu numai că admiratorii țipau, asta nu era nimic. Uneori de-abia dacă te puteai auzi singur din cauza zgomotului. Erai ca pe un aeroport cu avioanele luîndu-și zborul, dar amestecat cu oamenii care făceau zgomot și care erau în ele doar ascultînd, nu știu dacă înțelegi. Uneori puteai să vezi printre lumini și prin fum și–ar fi trebuit să vezi chipuri. Poți să cînți doar pentru un singur om. Apoi Stevie s-a amestecat în mulțime, ca în *Undercover* și ei au înnebunit. Era, nu știu, mai mult decît dacă ai fi făcut sex.

– Iartă-mă, nu pot fi de acord.

Rîzînd, el a mîngîiat-o pe coapsă.

– Sînt atît de mulțumit că ești aici. Este o vară specială. Se simte din aer, se vede pe chipurile oamenilor. Și noi sîntem o parte din asta. N-o să te mai întorci înapoi de–acum încolo, Bev.

– La Londra mă întorc. Ea l-a tachinat privindu-l.

– Nu. El era ușor nerăbdător, ușor amuzat de faptul că luase totul în sensul propriu al cuvîntului. Mă refer la felul în care decurg lucrurile. Nu mai e cum a fost, să ne rugăm să cîntăm în cine știe ce cîrciumă prăpădită, mulțumiți dacă prindem pe gratis bere și

cartofi prăjiți. Bev, sîntem în New York, și milioane de oameni ne-au ascultat. Și asta are importanță. O să devenim mari. La asta am visat întotdeauna. Ea i-a luat mîinile.

– Tu întotdeauna ai fost important, Bri.

– Nu. Nu eram decît unul dintre cîntăreți. Dar acum gata, Bev. Niciodată nu va mai fi așa. Oamenii sînt atenți. Banii vor face posibilă ascensiunea noastră – să facem mai mult decît rock pentru băieți și fete. Acum se duce un război, Bev. O întreagă generație e în schimbare. Noi putem deveni vocea acestei generații.

Ea nu înțelegea visurile mari, impresionante, dar idealismul lui o atrăsese încă de la început.

– Numai pe mine să nu mă lași în urmă.

– N-aș putea. Era sincer. Pentru tine vreau ce e mai bun, Bev. Pentru tine și pentru copil. Jur. Trebuie să mă îmbrac. I-a sărutat amîndouă mîinile, apoi și-a dat pe spate părul transpirat. Pete e cu adevărat mare pentru că ne dă posibilitatea să apărem în primul număr al revistei, care o să iasă în noiembrie. I-a întins și ei un tricou. Haide.

– Am crezut c-o să rămîn aici.

– Bev... Mai trecuseră prin asta și înainte. Ești nevasta mea. Oamenii vor să afle despre tine, despre noi. Este deosebit de important din cauza Emmei. Vreau ca toată lumea să vadă că noi sîntem o familie.

– O familie ar trebui să fie ceva strict personal.

– Poate, dar poveștile despre Emma există deja. El le văzuse, cu duzinile, considerînd–o pe Emma

copil din flori. Ar fi putut fi lucruri și mai rele, a reflectat el, de vreme ce Emma apăruse ca rod al unei iubiri foarte îndepărtate. Era celălalt copil al lui, s-a gîndit, punîndu-și o mînă pe burta lui Bev, care deja fusese făcut din dragoste. Pentru asta am nevoie de tine – să fii împreună cu mine. Ei nu-i convenea, dar a sărit din pat și a început să se îmbrace. După douăzeci de minute, cineva a bătut în ușă.

–Johnno.

I-a zîmbit rapid lui Bev.

– Știam eu că n-o să poți sta departe de mine. A sărutat–o cu o emoție exagerată. Cînd ea rîdea, a privit pe deasupra capului ei, căci se ivise Johnno în prag. A, deci el ne–a găsit. Mai bine ne-am lua măsuri. Unde–ai găsit pălăria asta ridicolă? Doar atît a întrebat Brian.

După ce a lăsat-o pe Bev din brațe, Johnno și–a îndreptat pălăria albă, moale.

– Îți place? E o minunăție.

– Arăți tare mîndru, a comentat Brian înainte de a se duce spre bar.

– Ia te uită. Știam că am ales ceva potrivit. Era gata să mă coste viața, dar am reușit să scap de aici și am făcut ceva cumpărături pe Fifth Avenue. Vreau și eu un pic, fetițo. A făcut semn cu capul spre whisky-ul pe care-l turna Brian.

– Ai reușit? Brian stătea cu sticla într-o mînă și cu paharul în cealaltă.

– Cu ochelari de soare, o tunică înflorată... S-a strîmbat. Ăsta e un loc pentru mine, Brian, băiatule.

Eu sînt New York-ul.

– Pete o să-ți taie capul dacă află că ai plecat pe contul tău.

– Al dracu' Pete, a zis vesel Johnno. E grozav, deși nu e tocmai genul meu. Și unde-i micuța?

– Doarme. Bev și-a luat o țigară. Brian a răspuns la următoarea bătaie în ușă. Înăuntru a pătruns Stevie și după un semn nonșalant spre Bev s-a îndreptat spre bar. P.M. a urmat după el, puțin cam palid, și s-a aruncat într-un fotoliu.

– Așa că, a zis Pete, o să facem interviul aici. O să vină cu reporterul. De unde-ai luat pălăria? l-a întrebat pe Johnno.

– Este o poveste lungă și tristă, fiule. Privind pe deasupra, a zărit-o pe Emma stînd în ușa dormitorului ei. Nu te uita acum, dar avem companie. Bună, puștoaico. Ea a rîs un pic, dar n-a intrat. Deocamdată n-avea ochi decît pentru Brian. El a luat-o în brațe.

– Emma. Cum te simți pe post de călător internațional? Ea s-a gîndit că visase, că nu fusese adevărat că el o băgase în pat și o sărutase pe obraji. Dar nu era un vis, pentru că el era acolo, îi zîmbea, iar vocea lui făcea să-i dispară orice durere de stomac.

– Mi-e foame, a zis și a zîmbit larg.

– Nu mă miră. l-a sărutat gropița de la colțul gurii. Ai vrea prăjitură cu ciocolată?

– Supă, a intervenit Bev.

– Prăjitură și supă, a acceptat el. Și niște ceai. A

pus-o jos ca să se ducă la telefon să sune la *room service*.

– Vino aici, Emma. Am ceva pentru tine. Johnno i-a arătat perna de lîngă el. Ea șovăia. Mama ei îi făcuse de multe ori așa și fusese o păcăleală. Dar Johnno zîmbea cu adevărat. Cînd s-a așezat, el a scos din buzunar un ou de plastic. Înăuntru era un inel de jucărie cu o piatră roșie, frumoasă. Emma a scos un geamăt cînd i l-a pus în mînă. Rămăsese mută și răsucea oul, privind cum alunecă inelul dintr-o parte în cealaltă. Nu era mare lucru, s-a gîndit Johnno. Un fleac. Mai impresionat decît ar fi vrut a deschis oul pentru ea, apoi i-a strecurat inelul pe deget.

– Uite. Sîntem logodiți. Emma a zîmbit spre inel. Apoi i-a zîmbit și lui.

– Pot să stau pe genunchii tăi?

– Te rog. El s-a aplecat spre urechea ei. Dar dacă faci pe tine, se termină cu logodna. Ea a rîs, s-a așezat în poala lui și a început să se joace cu inelul.

– Întîi cu soția mea, apoi cu fiica mea, a comentat Brian.

– N-ar trebui să te îngrijorezi decît dacă ai avea un fiu. Stevie manipula cuvintele cu aceeași ușurință ca pe băutură. Apoi s-a gîndit că mai bine și-ar fi înghițit vorba.

– Scuze, a mormăit cînd în cameră s-a așternut tăcerea. Sînt mahmur. Asta mă indispune.

Cînd s-a auzit bătaia în ușă, Johnno a ridicat leneș din umeri.

– Arborează-ți zîmbetul faimos, fiule. Trebuie să faci față.

Johnno era furios, dar o ascundea binișor, cel puțin cît a stat tînărul reporter bărbos. Ăștia habar n-aveau, s-a gîndit. Nici unul dintre ei, cu excepția lui Brian care mersese la școală cu el. El știa ce nume i se dădea – pisicuță, pederast, homosexual. Cuvintele îl răneau mult mai tare decît bătăile pe care le lua. Johnno era conștient că ar fi luat-o pe coajă de mai multe ori dacă n-ar fi fost Brian mereu gata cu pumnii și cu loialitatea lui ca să-l apere. Ei se uniseră, doi băieți de zece ani, cu tați bețivani. Sărăcia nu era neobișnuită în partea de est a Londrei și întotdeauna se găseau haimanale gata să-ți sucească brațul ca să le dai un ban. Existau metode să scape din locul ăla. Pentru el și Brian scăparea fusese muzica.

Elvis, Chuck Berry, Muddy Waters. Ei strîngeau orice bănuț pe care-l puteau cîștiga sau furau ca să cumpere acele prețioase discuri. La doisprezece ani, colaboraseră la primul lor cîntec – nu prea grozav, își amintea acum Johnno, conținea tot felul de locuri comune, și îl cîntaseră la chitara lor cu trei corzi. Ei dăduseră pe această chitară un butoiaș din ginul tatălui iui Brian, iar Brian luase o bătaie urîtă. Dar făceau muzică.

Johnno avea aproape șaisprezece ani cînd realizase ce anume era. Încercase cu fetele, dar asta nu-i schimbase destinul. Efortul, lacrimile și sexul nu îl schimbaseră.

Pînă la urmă Brian îl ajutase să se accepte. Bău-

seră, tîrziu noaptea, în apartamentul lui Brian. De data asta, Johnno luase whisky de la tatăl lui. Mirosul gunoiului le pătrundea în nări cînd stăteau cu o lumînare între ei bînd pe rînd din sticlă. Pe casetofonul rablagit, Roy Orbison susura cîntecul *Numai singuraticul*. Confesiunea lui Johnno apăruse odată cu jeluirile tipice vieții și începuse să amenințe cu sinuciderea.

– Sînt un nimic și niciodată n-o să fiu altceva. Trăiesc ca un porc blestemat. Rîgîia whisky. Bătrînul meu bețiv și mama plîngăcioasă și cicălitoare n-or să mă ajute niciodată să mă schimb. Soră-mea este tîrfă de stradă, iar frățiorul meu mai mic a fost arestat de două ori luna asta.

– Trebuie neapărat să ieșim din asta, a zis Brian cu filozofia pe care ți-o dă băutura. Cu ochii pe jumătate închiși, îl asculta pe Orbison. Voia să cînte întocmai ca el, cu acea melancolie fantastică. Trebuie să trăim altfel, Johnno. Și o s-o facem.

– Altfel. Nu pot face nimic altfel. În afară de a mă sinucide. Poate o s-o fac.

– Ce dracu' tot vorbești? Brian a scotocit prin pachetul mototolit de *Pall Mali* și a găsit o țigară.

– Sînt pederast. Johnno și-a trîntit capul pe brațele încrucișate și a așteptat.

– Homo? Brian s-a oprit cu chibritul la cîțiva centimetri de țigară. Haide, Johnno, nu fi scrîntit.

– Ți-am spus, sînt homo. Vocea i s-a ascuțit și și-a ridicat fața disperată, înlăcrimată înspre Brian: Îmi plac băieții. Sînt un nenorocit, un prăpădit de poponar.

– Ești sigur? Deși era zguduit, băutura îl făcea mai receptiv.

– De ce dracu' ți-aș spune dacă n-aș fi sigur? N–am putut-o regula pe Alice Ridgeway, decît pentru că mă gîndeam la fratele ei.

Asta chiar că era dezgustător, s-a gîndit Brian, dar n-a spus–o cu voce tare. Fuseseră prieteni timp de peste șase ani, se ajutaseră unul pe celălalt, mințiseră, își împărtășiseră visurile și secretele. Brian a scăpărat un alt chibrit și și-a aprins țigara.

– Mă rog, dacă așa ești, n-ai ce să faci. Nimic nu te poate schimba.

– Tu nu ești poponar.

– Nu. Își dorea teribil să nu fie – și și–a petrecut următoarele săptămîni exersîndu-se cu orice fată pe care o putea convinge să-și desfacă picioarele. Nu, nu era pederast, a înțeles el. Acrobațiile sexuale pe care le experimentase cu Jane Palmer trebuiau să constituie un indiciu clar al preferințelor lui. Gîndindu-se la ea, s-a excitat și și-a frecat picioarele. Nu era momentul să se excite, ci să se gîndească la problema lui Johnno.

– O grămadă de oameni sînt homo, mai ales literații, artiștii și alții. Noi sîntem muzicieni, așa că te poți gîndi la ăsta ca la o parte din sufletul tău creator.

– Căcat, a mormăit Johnno.

– Poate. Dar e mai bine decît să te masturbezi. Nu va trebui să– mi găsesc un nou partener.

Cu o umbră de zîmbet, Johnno a luat iar sticla.

– Mai sîntem parteneri, atunci?

– Sigur. El i-a pasat țigara. Cîtă vreme nu te fac să te înflăcărezi după mine. Și acesta fusese sfîrșitul întregii probleme. Cînd Johnno își lua un iubit, o făcea cu discreție și niciodată nu discuta despre asta. Preferința lui sexuală era cunoscută în orchestră, dar pentru a-și păstra intimitatea și la insistențele lui Pete, cultivau imaginea unui armăsar heterosexual. Asta-l și distra.

Mai avea și regrete, deși n-ar fi vrut să le recunoască. Ca acum, cînd o legăna pe Emma în poală și se gîndea că nu va avea niciodată un copil al lui. Era forțat să admită cu frustrare, privindu-l pe Brian cu un braț în jurul lui Bev, că unicul bărbat pe care îl iubise cu adevărat nu avea niciodată să-i devină amant.

Capitolul 5

Emma era înnebunită după New York. După ce luase un mic dejun tîrziu la care Brian îi permisese să mănînce gem de căpșuni și biscuiți cu zahăr, fusese lăsată pe mîinile lui Bev. Asta n-o îngrijora, de astădată. Tati al ei o să apară la televizor în noaptea asta și el îi promisese că va putea să meargă în locul în care erau făcute filmele de televiziune. Între timp, ea și Bev se plimbau prin oraș într-o mașină mare, albă. Ea rîdea de peruca blondă și de ochelarii de soare mari și rotunzi pe care îi purta Bev. Deși Bev nu zîmbea prea mult la început, în curînd s-a simțit amuzată de bucuria Emmei. Emmei îi plăcea să privească oamenii de pe trotuare, felul în care se depășeau, cum treceau pe la intersecții în timp ce semafoarele se aprindeau. Erau femei în fuste scurte, cu tocuri înalte și cu coafuri pretențioase. Mai erau și altele în blugi și sandale, cu părul strîns în cozi

care le atîrnau pe spate. La colțuri erau vînzători de crenvurști și de băuturi răcoritoare, de înghețată cu care trecătorii se delectau chiar direct în mașină. Mai era și un trafic intens pe care Emma nu-l înțelegea, dar care îi plăcea.

În uniforma lui închisă la culoare și curată, cu o pălărie cu boruri mari, șoferul a luat curba. Lui nu îi plăcea prea tare muzica, în afară de cazul cînd ar fi fost Frank Sinatra sau Rosemary Klooney, dar era sigur că amîndouă fiicele lui adolescente or să fie fericite să le aducă acasă autografe la sfîrșitul zilei de lucru.

– Am ajuns, madam'.

– Oh, Bev s-a zgîit puțin cam zăpăcită pe fereastră.

– *Empire State Building*, i-a explicat arătînd spre ușă. Ați vrea să revin peste o oră?

– O oră, da. Bev i-a luat strîns mîna Emmei într-a ei cînd șoferul a deschis ușa. Haide, Emma. Formația *Devastation* nu poate ajunge în vîrful listei singură.

Era un rînd lung, șerpuind, cu bebeluși plîngăcioși, cu copii care scîrțîiau. Ele au rămas la capăt, iar doi *bodyguards* erau în urma lor și ele au avansat repede. Un grup de studenți francezi au sosit mai tîrziu aducînd bagajele și cumpărăturile de la *Macy* și vorbind în limba lor rapidă și melodioasă. Au intrat în lift. După cîteva minute lungi, enervante, au trebuit din nou să aștepte. Ei nu-i păsa. Cîtă vreme mîna ei era în mîna lui Bev, se putea uita de jur-împrejur la oameni. Capete chele, pălării mari, bărbi de toate felurile. Cînd a început s-o doară gîtul, s-a răsucit ca

să privească la pantofi. Şi a început să observe sandale de sfoară, pantofi strălucitori, teniși albi ca zăpada și încălțăminte de culoare neagră. Unii oameni băteau din picior, alții se deplasau dintr-o parte într-alta, prea puțini stînd nemișcați. Cînd a obosit să se ocupe de asta, s-a mulțumit să le asculte vocile. În apropiere se certau niște fete. Emma le-a invidiat imediat pentru că erau atît de mari.

– Stevie Nimmons este cel mai grozav, a insistat una dintre fete. Are ochii ăia mari și căprui și mustața teribilă.

– Brian McAvoy, a corectat-o cealaltă. El este fabulos. Ca să-și demonstreze dreptatea a luat o fotografie tăiată dintr-o revistă. Toate fetele au oftat strîngîndu-se în jurul pozei. De cîte ori mă uit la ea, sînt gata să-mi dau duhul. Fetele țipau de excitație, dar cînd s-au văzut privite, și-au înăbușit rîsetele. Încîntată și supărată, Emma a privit-o pe Bev.

– Fetele astea vorbesc despre tati.

– Ssst. Bev era amuzată, gata să-i povestească întîmplarea lui Brian, dar totodată conștientă că avea motive întemeiate să poarte peruca și ochelarii de soare. Știu că vorbesc, dar noi trebuie să păstrăm secretul și să nu spunem cine sîntem.

– De ce?

– O să-ți explic mai tîrziu, a zis ușurată cînd a ajuns la lift. Ochii Emmei s-au mărit cînd i s-au astupat urechile ca în avion. Pentru o clipă s-a speriat că o să i se facă din nou rău. Și-a mușcat buza, a închis ochii și i-a fost foarte dor de tatăl ei. Ar fi preferat să nu vină. Ar fi vrut să-l fi adus pe Charlie

ca să o liniștească. Și și-a făcut o rugăciune, așa cum poate să se roage un copil de trei ani, ca nu cumva să vomite pe pantofiorii ei noi. Apoi ușile s-au deschis și clătinarea aia oribilă a încetat. Toată lumea rîdea, vorbea și se îmbulzea afară. Ținîndu-se după Bev, se lupta cu greața. Era acolo un stand mare cu rafturi pe care se aflau amintiri strălucitoare și mai erau ferestre foarte mari prin care putea vedea cerul și clădirile din Manhattan. Amețită, stătea țeapănă, în timp ce oamenii viermuiau în jurul lor. Starea de rău s-a transformat în încîntare.

– E ceva de văzut, nu-i așa, Emma?

– Asta este lumea?

Deși era la fel de uluită ca și Emma, ea a rîs.

– Nu. Doar o mică parte din lume. Haide să ieșim. Au simțit adierea vîntului care îi zbura într-o parte și în alta fusta Emmei. Dar senzația le făcea mai degrabă plăcere, în loc să le sperie.

– Ne aflăm pe acoperișul lumii, Emma. Privind peste balustrada înaltă, Emma simțea în stomac mici chiorăituri și dureri. Totul se vedea pînă departe, dedesubt, intersecțiile străzilor, clădirile, mașinile micșorate și autobuzele care semănau cu niște jucării. Totul părea atît de îndepărtat, dar adevărat. Cînd Bev a dus-o la un fel de cutie, a privit prin telescop, dar ea prefera să vadă cu propriii ei ochi, să aibă propria viziune.

– Putem locui aici?

Bev a fixat telescopul ca să prindă în vizor Statuia Libertății.

– Aici, la New York?

– Aici. Pe acoperiș.

– Nimeni nu locuiește aici, Emma.

– De ce nu?

– Pentru că e punct turistic, i-a răspuns absentă. Și e una din minunile lumii, cred. Nu poți locui într-o minune. Dar Emma privea peste balustrada înaltă și se gîndea că treaba asta era posibilă.

Studioul de televiziune n-a impresionat-o pe Emma. Nu arăta nici atît de frumos, nici atît de mare cum i se părea pe ecran. Oamenii erau obișnuiți. Totuși îi plăceau aparatele de filmat. Erau mari și umflate, iar oamenii din spatele lor păreau importanți. Se întreba dacă, privind printr-unul din aparatele de filmat, era ca și cînd ai fi privit prin telescopul de pe *Empire State Building*. Înainte de a o întreba pe Bev, un bărbat slăbuț a început să vorbească tare. Avea un accent american ciudat pe care îl mai auzise. Nu putea înțelege nici jumătate din ceea ce spunea, dar a prins cuvîntul *Devastation*. Atunci a fost o explozie de țipete. După primul șoc, Emma a ieșit dintre fustele lui Bev și s-a înclinat în față. Deși nu înțelesese țipetele, nu i se păreau prea bune, dar nici rele, era un zgomot făcut de voci tinere care se izbea în pereți și ajungea pînă în tavan. Asta a făcut-o să rîdă, deși mîna lui Bev tremura ușor. Ei îi plăcea felul în care tatăl ei se mișca pe scenă, modulîndu-și și ridicîndu-și vocea puternică și clară, cum se cupla pe rînd cu vocea lui

Johnno, apoi cu vocea lui Stevie. Părul lui strălucea ca aurul sub luminile strălucitoare. Ea nu era decît un copil, poate de aceea recunoștea cu ușurință cînd ceva era magic. Cîtă vreme va trăi n-o să-i piară această imagine din minte și din inimă, imaginea a patru bărbați tineri stînd pe scenă, scăldați în lumină, în noroc și în muzică.

La trei mii de mile depărtare, Jane stătea în apartamentul ei cel nou. Alături de ea, pe masă, erau băuturile *Gilbey* și *Columbian Gold*. Aprinsese lumînări, cu duzinile, sperînd ca ele și drogurile să o facă să se simtă mai bine. La stereo cînta vocea de tenor a lui Brian.

Cu banii luați de la Brian se mutase în Chelsea. Acolo locuiau oameni tineri, muzicieni și poeți, artiști și alții asemenea. Se gîndea că ar putea găsi un alt Brian în Chelsea. Un idealist cu chip frumos și mîini îndemînatice. Putea colinda cîrciumile de cîte ori dorea, putea asculta muzică, își putea găsi un tovarăș pentru o noapte.

Avea un apartament cu șase camere, cu mobilă nouă și strălucitoare în fiecare dintre ele. Dulapurile gemeau de haine din magazinele de modă. Avea pe deget un inel cu un diamant mare, pe care și-l cumpărase în urmă cu o săptămînă cînd se simțise groaznic. Acum se plictisise de el. I se păruse că o sută de mii de lire însemnau toți banii din lume. Și-a trecut mîna peste halatul de mătase, încîntată, foarte încîntată de moliciunea lui. Descoperise repede că

suma aceea putea fi cheltuită cu aceeași rapiditate ca și cînd ar fi avut bani puțini. Îi mai rămăsese ceva, dar a realizat că o vînduse prea ieftin pe Emma. El ar fi plătit și de două ori mai mult, s-a gîndit bînd din gin. Și chiar mai mult decît atît, indiferent cît s-ar fi încruntat și ar fi bodogănit ticălosul ăla de Pete. Brian o dorise pe Emma. Îi plăceau teribil copiii. Știa asta, dar acum se gîndea, dezgustată, că nu fusese destul de deșteaptă ca să-l exploateze. O nenorocită de sumă de douăzeci și cinci de mii de lire pe an. Cum o să trăiască ea cu atîta? se întreba. Și-a mai turnat niște gin și și-a răsucit o țigară cu drog. Mai fuma din cînd în cînd iarbă, dar asta era mai mult ca să nu se plictisească. Nu-i era cîtuși de puțin dor de Emma. Cu cît treceau săptămînile, ideea despre maternitate căpăta o altă semnificație. Ea îi dăduse naștere. Ea îi schimbase scutecele murdare. Ea risipise banii cîștigați cu greu pe mîncare și haine. Acum fetița probabil că nici nu-și mai amintea de ea.

Angajase un avocat. Pe cel mai bun, cu banii lui Brian. Trebuia să se facă dreptate. Orice curte de justiție din lume știa că un copil îi aparține mamei. O s-o aducă înapoi pe Emma. Sau, și mai bine, o să capete de două ori mai mulți bani. Nimeni n-o s-o uite pe ea, nici Brian și nici stupida lui nevastă. Nici presa, nici publicul tîmpit, nici propria ei odraslă. Cu aceste gînduri care i se bălăngăneau prin minte și-a luat methedrina și s-a pregătit de zborul în sfere mai plăcute.

Capitolul 6

Emma nu mai putea aștepta. Continua să-și apese fața de fereastră încercînd să vadă prin ea. Ei or să vină în curînd. Johnno așa spusese. Ea era destul de înțeleaptă să priceapă că dacă o să tot pună întrebări, o să fie certată. Dar nu putea aștepta. După ce i-a înghețat nasul, a început să danseze de pe un picior pe celălalt. Tatăl ei o să vină acasă, cu Bev și cu frățiorul ei cel nou, bebelușul. Darren. Numele fratelui ei era Darren. I-a pronunțat numele în șoaptă. Numele o făcea să zîmbească. Nimic din viața ei nu avusese atît de mare importanță ca faptul de a avea un frate. El avea să fie ceva al ei și o să aibă nevoie de ea ca să-l mîngîie, ca să vegheze asupra lui. De săptămîni în șir făcea exerciții cu păpușile care acum îi umpleau camera. Știa că

trebuie să le ții capul în sus cu grijă, altfel le–ar cădea și li s–ar rupe. Uneori bebelușii se trezesc în mijlocul nopții țipînd după lapte. Ei n–o să–i pară rău, s–a gîndit Emma. S–a pipăit pe pieptul mic și s–a întrebat dacă Darren o să găsească ceva lapte acolo. N–o lăsaseră să se ducă la spital ca să–i vadă. Asta o supărase pentru prima oară de cînd era acolo, în casa cea nouă, de aceea se ascunsese într–un dulap. Era încă supărată, dar știa că pe adulți nu–i interesează cînd copiii sînt supărați. S–a așezat la fereastră să–l mîngîie pe Charlie și a așteptat. Încerca să se gîndească la alte lucruri. Cum fusese în America. Fredonînd pentru sine, Emma își reamintea toate cele văzute. Fuseseră la marele arc de argint din Saint Louis, la marele lac din Chicago care părea la fel de întins ca oceanul, și la Hollywood. Îi plăcea semnul acela mare, alb și încerca să–și reamintească toate literele. Tatăl ei cîntase într–un teatru imens care era afară. Asta se numea amfiteatru. Se gîndise că era ciudat, dar nostim, să auzi aplauzele și țipetele răsunînd în aer liber.

Își sărbătorise ziua de naștere, cea de–a treia, la Hollywood. Toată lumea venise să mănînce tortul alb presărat cu bomboane argintii. Merseseră cu avionul aproape în fiecare zi, și fiecare zi o speriase, îi făcuse rău, dar ea luptase cu starea aceea. Fuseseră mulți oameni cu ei. Tatăl ei îi numea însoțitori. Părea caraghios, să aibă nevoie de însoțitori cînd erau mai mult prin aer. Cel mai mult îi plăcuseră hotelurile, cu camere de serviciu și cu alte paturi în fiecare noapte. Îi plăcea să privească pe fereastră în fiecare dimi-

neață la locurile acelea noi și la oamenii necunoscuți. Cu un mic țipăt s–a dat înapoi, cu cățelul strîns sub braț. Cînd vor merge din nou la un hotel, o să meargă și Darren cu ei. Toată lumea o să–l iubească. I s–a făcut somn. Se gîndea la Crăciun. Fusese primul din viața ei cînd existase un ciorap cu numele ei pe el. Sub pomul împodobit fuseseră grămezi de daruri. Jucării și jocuri, păpuși în rochii frumoase. Se jucaseră cu toții după-amiază. Chiar și Stevie. El voise să trișeze ca s–o facă să rîdă, apoi o lăsase, făcînd pe călușul, să–l călărească prin toată casa. După aceea tatăl ei împărțise în bucăți o gîscă mare pentru Crăciun. Cînd i se făcuse somn, se cuibărise în fața focului și ascultase muzică.

Fusese cea mai frumoasă zi din viața ei. Chiar cea mai frumoasă. Pînă astăzi. Zgomotul mașinii a trezit–o. Și–a apăsat fața de fereastră și a privit afară. Cu un țipăt a sărit din fotoliu.

– Johnno! Johnno! Au sosit! A zburat prin hol, pașii răsunîndu–i pe podeaua care fusese foarte lustruită din timp.

– Stai! Johnno a uitat chiar și de melodia care îi umbla prin cap și a prins–o în brațe: Cine–i acolo?

– Tati al meu și Bev și bebelușul meu.

– Bebelușul este al tău? I–a mîngîiat năsucul, apoi s–a întors spre Stevie care făcea exerciții la pian. Îi putem spune bun venit noului McAvoy?

– Păi da.

– Vin. P.M. a înghițit ultima bucățică de prăjitură înainte de a se ridica. Mă întreb dacă au reușit să iasă din spital neasaltați de oameni.

– Păi, Pete a luat mai multe precauțiuni chiar și decît James Bond: două limuzine de momeală, douăzeci de paznici serioși și în final au scăpat într–un automobil de florărie. Rîzînd, a pornit-o prin hol cu Emma în cîrcă. Ne omoară faima asta, Emma, să nu uiți.

Ei puțin îi păsa de faimă sau de orice altceva. Nu voia decît să–l vadă pe frățiorul ei. În clipa în care ușa s-a deschis, și-a tras mîna asudată dintr-a lui Johnno și a strigat:

– Lăsați-mă să-l văd!

Brian s-a aplecat și a descoperit copilul din brațe. Pentru Emma, primul impuls față de fratele ei a fost iubirea. Necondiționată, nelegată de nimic. Era mai mult chiar decît se așteptase. El nu era păpușă. Chiar dacă dormea, îi vedea tremurul ușor al pleoapelor. Avea o gură mică și umedă, pielea lui era subțire și de o paloare delicată. Purta o căciuliță mică și albastră pe cap, dar tatăl ei îi spusese că avea părul la fel de negru ca Bev. Mîna era strînsă în formă de pumn și ea i-a atins-o delicat cu vîrfurile degetelor. Era cald și el s-a mișcat ușor. Iubirea a invadat-o precum o lumină.

– Ce părere ai? a întrebat-o Brian.

– Darren. I-a pronunțat numele blînd, savurîndu-l. Este cel mai frumos bebeluș din lume.

– A moștenit chipul frumos al lui McAvoy, a murmurat Johnno foarte sentimental. Bună treabă, Bev.

– Mulțumesc. Și ea era încîntată. Nici una din cărțile pe care le citise nu o pregătise pentru acea durere specială a nașterii. Era mîndră că îl adusese

pe iume pe fiul ei în mod natural, deși o duruse foarte tare în ultimele ore de dinaintea nașterii. Acum nu dorea nimic mai mult decît să se apuce să devină mamă.

– Doctorul a spus că Bev nu trebuie să stea în picioare prea mult în zilele următoare, a început Brian. Vrei să te duci sus și să te odihnești?

– Să mă bag în pat e ultimul lucru pe care îl vreau.

– Atunci așază-te, iar unchiul Johnno o să-ți dea ceva să bei.

– Minunat.

– Eu mă duc sus să pun copilul în pat. Brian a rînjit văzîndu-l pe P.M. cum stătea în spate și nu știa ce să facă. Hai că nu înțeapă, bătrîne. Nici dinți nu are.

P.M. a rînjit și și-a băgat mîinile în buzunare.

– Numai să nu mă pui să-l ating; cel puțin o vreme.

– Ai grijă de Bev. A muncit din greu. O să vină o doică după– amiază, dar pînă atunci nu vreau să facă nimic obositor.

– Asta pot pricepe. S-a îndreptat înspre salonaș.

– O să punem bebelușul să doarmă, i-a anunțat Emma ținînd o mînă pe marginea păturicii. O să-ți arăt eu cum. Au pornit-o pe scări cu Emma în frunte.

Camera copiilor fusese împodobită cu perdele albe de dantelă și cu curcubee pictate pe pereții bleu. Pătuțul avea un volan din dantelă irlandeză, albă, cu panglici de satin roz și bleu. Un cărucior de modă veche stătea într-un colț, păzit de un ursuleț

înalt de aproape doi metri. Un leagăn vechi aștepta în apropierea ferestrei. Emma s-a așezat lîngă pătuț cînd tatăl ei l-a adus pe Darren. Cînd i-a dat jos căciulița, ea s-a întins să-l mîngîie cu grijă pe părul negru.

– O să se trezească repede?

– Nu știu. Mi se pare că bebelușii sînt foarte imprevizibili. Brian s-a ghemuit lîngă ea. Va trebui să fim foarte grijulii cu el, Emma. E atît de neajutorat!

– N-o să las să i se întîmple nimic rău. Și-a pus mîna pe a tatălui ei și a privit bebelușul care dormea.

Emma nu era prea sigură că îi plăcea domnișoara Wallingsford. Tînăra bonă avea un păr frumos, roșu, și ochii gri, dar o lăsa rar pe Emma să-l atingă pe Darren. Bev vorbise cu multe posibile bone, dar fusese satisfăcută numai de Alice Wallingsford. Avea douăzeci și cinci de ani, era de familie bună, avea maniere plăcute și referințe excelente.

În primele luni după nașterea lui Darren, Bev era atît de obosită și de capricioasă, încît serviciile lui Alice deveniseră indispensabile. În plus, mai era o femeie cu care putea vorbi despre lucruri precum creșterea dinților, alăptarea, dieta. Bev era la fel de hotărîtă să-și recapete silueta de dinainte, tot atît cît își dorea să devină o mamă bună. Cu Brian care se închidea împreună cu Johnno ca să scrie cîntece sau cu Pete ca să pregătească următoarea înregistrare, ea se străduia totuși să facă din casa aceea o casă ca lumea.

Ea îl asculta cînd vorbea despre lucruri precum războiul din Asia, tulburările rasiale din America, dar lumea ei se reducea la momentul cînd soarele era potrivit pentru plimbarea lui Darren. A învățat cum să coacă pîine și să tricoteze, în vreme ce Brian scria cîntece și vorbea despre război și bigoți. În timp ce trupul ei revenea la normal, i se limpezise și mintea. Pentru Bev, aceasta a fost cea mai bună perioadă din viață. Fiul ei era foarte sănătos, iar soțul o trata ca pe o prințesă în pat. Cu Darren la piept și Emma la picioarele ei, se legăna în fotoliul de lîngă fereastra camerei copiilor. În dimineața aceasta plouase, dar acum ieșise soarele strălucitor. S-a gîndit că după-amiază o să poată ieși în parc cu bebelușul și cu Emma.

– Acum îl pun jos, Emma. Bev și-a tras bluza acoperindu–și pieptul. O să adoarmă imediat.

– Îl pot lua în brațe cînd se trezește?

– Da, dar numai cînd sînt și eu aici.

– Domnișoara Wallingsford nu mă lasă niciodată să–l iau.

– Ea este precaută. Bev a mîngîiat păturica pusă peste Darren înainte de a pleca. Acum avea aproape cinci luni, s–a gîndit. Deja nu–și mai putea închipui viața fără el.Haide jos, poate facem o prăjitură bună. Lui tati îi place prăjitura cu ciocolată.

Mulțumită chiar și cu atît, Emma a ieșit împreună cu ea. Alice stătea în hol împăturind așternuturile de schimb pentru camera copiilor.

– O să doarmă un pic, Alice, i-a spus Bev. A mîncat bine.

– Da, doamnă.

– Emma şi cu mine o să fim în bucătărie.

Peste o oră, cînd au scos prăjitura din cuptor, uşa din faţă s-a dat de perete.

– Probabil că tati a venit devreme acasă. Bev şi-a aranjat automat părul înainte de a se repezi să-l întîmpine. Bri, nu te-am aşteptat pînă la... ce s–a întîmplat?

El era alb ca varul, cu ochii înroşiţi şi iritaţi. Şi–a scuturat capul.

– L-au împuşcat.

– Ce? Şi-a încleştat degetele într-ale lui. Cine? Cine a fost ucis?

– Kennedy. Robert Kennedy. L-au omorît.

– Oh, Dumnezeule! Sfinte Dumnezeule! Era oripilată. Îşi amintea cînd preşedintele american fusese ucis şi lumea şocată se îndoliase. Acum fratele lui, fratele mai tînăr, strălucitorul.

– Noi făceam repetiţii pentru album, a început Brian. Pete a intrat. Auzise la radio. Nu ne venea să credem, pînă cînd nu am auzit cu urechile noastre. Doamne, Bev, acum cîteva luni a fost King, iar acum... Ce se întîmplă cu lumea asta?

– Domnule McAvoy... Alice apăruse pe scări, cu chipul mai alb decît şorţul. Este adevărat? Sînteţi sigur?

– Da. Ar trebui să fie un coşmar, dar e adevărat.

– Oh, biata familie. Alice îşi mototolea şorţul cu mîinile. Săraca mama lor.

– A fost un om bun. Ar fi fost viitorul preşedinte. El ar fi oprit acest război sîngeros, ştiu asta.

Pe Emma o deranja să vadă lacrimi în ochii tatălui

ei. Adulții erau prea ocupați ca să o mai observe. Ea nu cunoștea pe nimeni numit Kennedy, dar îi părea rău că murise. Se întreba dacă fusese un prieten al tatălui ei. Poate un soldat în războiul despre care vorbea tata mereu.

– Alice, adu ceai, te rog, a murmurat Bev, mergînd cu Brian în salon.

– În ce fel de lume ne cresc copiii? Ce-or să înțeleagă ei din asta, Bev? Emma a urcat pe scări să stea cu Darren, lăsîndu-i pe adulți cu lacrimile și cu ceaiul lor. Au găsit-o acolo, în camera copiilor, după o oră. Cînta un cîntecel de leagăn de-al lui Bev și îl legăna pe Darren. Bev era speriată, dar Brian a luat-o de braț.

– Vezi că se simt bine?

Vederea lor îi producea o stare de ușurare. Emma legăna bebelușul ținîndu-l cu grijă în brațe. Emma l-a privit și a zîmbit încîntată. S-a aplecat peste el și l-a sărutat pe obraz, iar el a gîngurit.

– Plîngea, dar acum e fericit și îmi zîmbește. Mă iubește, nu-i așa, Darren?

– Da, te iubește. Brian s-a așezat în genunchi în fața leagănului și i-a cuprins cu brațele pe amîndoi. Mulțumesc, Doamne, pentru tot, a zis și a ridicat o mînă spre Bev. Nu știu ce m-aș face fără voi.

În următoarele săptămîni Brian a stat mai mult cu

familia. Lucra pe cît posibil acasă și cocheta cu ideea de a face un studio de înregistrări în casa lui. Războiul din Asia de sud-est îl preocupa. Lupta fără sens dintre propria lui țară și Irlanda îl durea. Discurile lui ocupau locuri fruntașe, dar satisfacția de la început pălea. Pentru el muzica era în același timp o proiecție a propriilor sentimente și un fel de a lupta împotriva răului. iubirea pentru familie îi ridicase moralul. Ei însemnau tot ce era bun în viață.

Bev i-a dat ideea să o ia pe Emma la studioul de înregistrări. Se ocupau cu prima tranșă de la cel de–al treilea album. Un album pe care Brian îl considera mai important chiar decît debutul. De astă dată, trebuia să demonstreze că *Devastation* nu era o imitație palidă, că era de aceeași importanță ca grupuri precum *Beatles* și *Rolling Stones.* Trebuia să își demonstreze sieși că magia din ultimii ani nu se stinsese. Voia să iasă ceva unic, distinct, numai al lor. Adunase o duzină de piese rock scrise de el și de Johnno. Dar le lăsase deoparte. În ciuda obiecțiilor lui Pete, restul grupului era de acord cu el să promoveze piesele cu nuanță politică, rock-ul rebel și cîntecele folclorice irlandeze.

Cînd Emma a intrat în studio, habar n-avea că avea șansa să asiste la un moment din istoria muzicii. Pentru ea însemna să–și petreacă ziua cu tatăl ei și cu prietenii lui. I se păreau un joc echipamentul, instrumentele, încăperea uriașă de sticlă. Stătea într-un fotoliu, bînd Coca-Cola direct din sticlă.

– Nu crezi că puștoaica o să se cam plictisească?

a întrebat Johnno exersînd la orga electronică. Avea două inele acum, un diamant și un safir.

– O să reușim noi să distrăm o fetiță, a spus Brian acordîndu–și chitara. Oricum vreau s-o țin lîngă mine un timp. Jane face din nou agitație.

– Curva, a zis Johnno încet, apoi a luat un pahar cu Cola, la care a adăugat rom din plin.

– De astă dată n-are ce să facă, dar e enervantă. S-a uitat rapid sprè Emma, dar ea era ocupată cu Charlie. Încearcă să spună că a fost păcălită să semneze niște documente. Dar Pete are grijă.

– Ea nu vrea altceva decît bani mai mulți.

– N-o să capete de la Pete, a zis cu un zîmbet trist Brian. Hai să facem o probă de sunet.

– Bună, Emma, fetițo. Stevie s–a oprit lîngă ea și a atins–o cu degetul pe burtă. Asculți formația?

– Da. S-a zgîit fascinată de cercelul de aur din urechea lui.

– Păi atunci e bine. Și nouă ne pface să avem auditoriu. Emma, spune-mi ceva. S-a aplecat și i-a șoptit: Cine e cel mai bun de aici? Emma s-a uitat în sus, apoi în jos, apoi de jur-împrejur. Ridicînd din umeri a pronunțat:

– Tati! Au urmat o grămadă de gîdilături, știa ea asta și încerca să nu-și ude chiloței, așa că se dădea cît mai înapoi pe scaun.

– În țara asta e ilegal să îndoctrinezi copiii, a zis Stevie.

– Copilul are gust.

– Într–adevăr, dar nu e un gust grozav. Și–a luat instrumentul și și–a mîngîiat ceafa. Ce facem mai

întîi?

– Ne ocupăm de partea instrumentală de la *Outcry*.

– Să ne punem pe lucru, prieteni, a dat din cap Stevie scoțînd cîteva acorduri.

Dintre cei patru, Stevie era singurul care crescuse fără lipsuri într-o casă adevărată cu grădină și cu doi servitori. Era obișnuit cu viața bună, așa că nu era ahtiat după bogăție. Se îndrăgostise de chitară și-i supărase foarte tare pe părinți cu asta. La cincisprezece ani își crease propria formație. Stevie și *The Rousers*. Durase șase luni înainte de a se dizolva. A format un alt grup, apoi altul. Talentul lui nativ pentru chitară îl făcuse să aibă multe speranțe. Dar nu era bun de conducător, nu făcea față. Se întîlnise cu Brian și cu Johnno la o petrecere în Soho, una dintre acelea cu lumînări, cu întîlniri învăluite în fum și miros de santal, de care părinții lui se temeau atît de tare. Fusese de îndată atras de Brian și de Johnno cei atît de caustic. Pentru prima oară în viața lui, Stevie acceptase roiul de membru, nu de conducător. Îl urmase pe Brian răsuflînd ușurat. Urmaseră zile grele, colindaseră cîrciumile căutînd un ioc unde să cînte. Fuseseră zile dificile, în care scriseseră cîntece și compuseseră muzică. Existaseră femei, o grămadă, gata să cadă pe spate pentru un bărbat frumos cu o chitară în mînă.

Fusese Sylvie, fata pe care o întîlnise la primul spectacol de la Amsterdam. Drăguță, cu obrajii rotunzi, cu engleza ei deficitară și ochi nevinovați. Făcuseră dragoste ca niște nebuni într-o cămăruță

mizeră cu acoperișul spart și cu ferestrele murdare. Se îndrăgostise de ea atît cît era el capabil. Îi venea chiar să o ia la Londra cu el, să-și facă o casă, un apartament. Dar Sylvie rămăsese gravidă. Și-o reamintea atunci cînd îi spusese, cu fața palidă și cu ochii plini de speranță și de teamă. El nu voia copii. Cristoase, nu avea decît douăzeci de ani! Înainte de orice era muzica, așa trebuia să fie. Iar dacă părinții lui descopereau că făcea un copil cu o chelneriță... Oricît de departe ar fi fost, chiar dacă îi era greu să recunoască, pentru el conta foarte mult ceea ce gîndeau părinții lui.

Pete pusese la cale un avort, discret, plătit scump. Sylvie, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji, făcuse ceea ce îi ceruse el. După aceea ieșise din viața lui. Stevie nu-și dăduse seama pînă atunci că o iubise chiar mai mult decît crezuse. Nu dorea să se gîndească la asta, o ura și pe ea și amintirea ei. Dar acum ideea începuse să-l obsedeze. Era probabil din cauza Emmei, s-a gîndit, privind-o cum stătea îneîntată în fotoliul care se balansa. Copilul lui, orice ar fi fost, ar fi avut cam vîrsta ei acum.

Pentru Emma era nostim să-și petreacă ziua în studio. Singurul ei regret era că Darren nu era tot acolo. Să-l privească pe tatăl ei împreună cu prietenii lui cîntînd era altceva decît cînd dădeau spectacolul pe scenă, în fața publicului. Era o altfel de energie aici. Nu conștientiza, dar simțea asta. Cu timpul, Emma a început să îi simtă ca pe o unitate, ca pe un trup cu patru capete. Imaginea din mintea ei o făcea să rîdă, dar părea adevărată. Astăzi, ei se

certau, se înjurau, glumeau sau doar stăteau tăcuți în timpul playback-urilor. Ea nu se pricepea la termenii tehnici – nici n-avea nevoie. Se distra cînd ei se certau, se amuza cînd se apucau să se joace cu ea. Mînca o grămadă de cartofi prăjiți și își umfla stomacul cu Coca Cola. Într-o pauză s-a așezat în poala lui P.M. și a bătut în tobe. Și-a spus numele într-unui din microfoane și ecoul vocii ei s-a auzit prin toată încăperea. Cu bățul de la baterie a lovit în balansoar pînă cînd a ațipit cu capul pe Charlie, ca pe o pernă. S-a trezit la vocea tatălui ei interpretînd o baladă despre o iubire tragică. Și-a frecat ochii de somn și s-a ascuns în blana lui Charlie. Era prea mică pentru a fi impresionată de baladă. Dar melodia o cucerise. Niciodată n-avea să mai audă acel cîntec fără a-și reaminti momentul cînd vocea aceea o învăluise. Umpluse lumea. Cînd el a terminat cîntecul, ea a uitat că trebuia să fie cuminte. A sărit din balansoar și a bătut din palme.

– Tată!

Pete a înjurat pentru că tocmai înregistra, dar Brian a ridicat o mînă.

– Păstrăm și exclamația asta. Rîzînd, s-a întors spre Emma. S-o lăsăm, a repetat și a întins brațele spre ea. Ea s-a repezit și el a ridicat-o. Ce zici, Emma? Tocmai am făcut din tine o vedetă.

Capitolul 7

Dacă încrederea în oameni a lui Brian fusese zguduită în 1968 prin asasinarea lui Martin Luther King, apoi prin a lui Robert Kennedy, se mai refăcuse în vara lui 1969 cu Woodstock. Fusese pentru el o sărbătoare a tinereții și a muzicii, a iubirii și a fraternității. Simbolizase șansa de a trece peste anul sîngeros de război, de tulburări și de nemulțumire. Și-a dat seama stînd acolo, pe scenă, și privind la marea de trupuri, că niciodată n-o să mai realizeze ceva de o asemenea anvergură. Era emoționant să se afle acolo, să-și pună pecetea memorabilă, dar își dădea seama că se sfîrșea ceva.

A trăit ca într-o febră cele trei zile la New York cu o energie emoțională și creatoare stimulată de atmosferă, întărită de droguri, care erau la fel de obișnuite ca floricelele de porumb pentru un matineu de sîmbătă și a dat tot din el, depășindu-și spaimele;

totul pentru succes. Și-a petrecut o întreagă noapte singur în rulota pe care o folosea formația, compunînd pentru un spectacol de paisprezece ore stimulat de cocaină. Într-o după-amiază plină de lumină a cîntat în pădure cu Stevie, ascultînd muzica și aplauzele a patru sute de mii de admiratori. Cu ajutorul LSD-ului i se părea că întregul univers este o frunză de arțar.

Brian a fost de acord cu Woodstock, cu conceptul acestuia, cu realitatea lui. Unicul regret era că nu o convinsese pe Bev să vină cu ei. Ea era, o dată în plus, în așteptarea lui. De astă dată îl aștepta în casa pe care o cumpăraseră pe colinele de la Hollywood. Legăturile lui Brian cu America de-abia începuseră și cel de-al doilea turneu american i se părea acum ca un fel de întoarcere acasă. Era anul festivalului de muzică rock, un fenomen pe care Brian îl resimțea ca pe o demonstrație a forței culturii rock. El dorea, avea nevoie să recîștige acea intensitate a succesului de la început, cînd formația, unitatea dintre ei, fusese precum o forță electrică răspîndindu-se prin lumea muzicii și beneficiind de recunoașterea publicului. De anul trecut, simțise că această electricitate, această unitate se risipeau așa cum, de fapt, trecuseră și anii șaizeci. Simțea că s-ar putea reface după Woodstock. Cînd au ajuns în avion, lăsînd în urmă Woodstock, Brian a căzut într-un somn profund. Lîngă el, Stevie a luat o grămadă de barbiturice și s-a distanțat de toate. Johnno s-a pus pe jucat poker cu unii dintre

însoțitori. Numai P.M. se uita pe fereastră. Voia să-și amintească totul. Îl enerva că, spre deosebire de Brian, vedea sub simbolul și statutul festivalului condițiile mizerabile. Murdăria, gunoiul, lipsa confortului. Muzica, Cristoase, muzica fusese minunată, dar adesea, prea adesea, simțise că publidul era prea preocupat ca să-și dea seama de asta. Totuși, chiar și cineva atît de pragmatic și de simplu precum P.M. își dăduse seama de unitate și de sentimentul comuniunii. De pace – trei zile de pacifism cu patru sute de mii de oameni trăind ca într-o familie. Totodată făcuseră sex prolific și indiferent într–o abundență iresponsabilă de droguri. El era înfricoșat de droguri, îi era greu să le admită, mai ales în ceea ce-i privea pe bărbații pe care îi considera ca pe frații lui. Drogurile îl îmbolnăveau, îl aiureau, îl adormeau. Nu lua decît cînd nu putea refuza. Era uluit și disperat de asiduitatea cu care Brian și Stevie experimentau tot ce le cădea în mînă. Și mai mult decît orice era îngrozit de ușurința cu care Stevie își injecta drogul în vene. Johnno era mai pretențios cu ceea ce ingera și personalitatea lui era atît de puternică, încît nimeni nu rîdea de el dacă refuza acidul, cocaina sau heroina. P.M. știa că personalitatea nu era punctul lui forte. Nici măcar nu era muzician, nu era ca ei. Oh, știa că e mai presus decît oricare baterist de pe acolo. Era bun, era grozav. Dar muzică nu se pricepea să scrie, nici s-o descifreze. Mintea lui nu se potrivea nici cu poezia, nici cu politica. Nu era frumos. Nici acum, la două-

zeci și trei de ani, nu-i dispăruseră coșurile. Cu toate dezavantajele lui, făcea parte dintr–unul dintre cele mai de succes grupuri de rock din lume. Avea prieteni buni și adevărați, gata de orice pentru el. În doi ani, cîștigase mai mulți bani decît crezuse că o să aibă în întreaga lui viață. Și avea mare grijă de ei. Tatăl lui P.M. avea un mic magazin de reparații la Londra. Se pricepea la afaceri și la cărți. Dintre toți, numai el îl întrebase pe Pete despre cheltuieli și profituri. Numai el se pricepea să citească documentele sau contractele pe care le semnau ei. Îi făcea plăcere să aibă bani, nu numai pentru că putea trimite cecuri acasă – o modalitate de a le dovedi părinților că reușise. Îi plăcea să-i aibă și pentru a-i auzi zornăind în buzunarul lui. Nu fusese în copilărie la fel de sărac ca Johnno și Brian, dar nici nu se bucurase de bunăstarea copilăriei lui Stevie.

Acum erau în drum spre Texas. Alt festival, într-un an în care fuseseră foarte prezenți. Nu-i păsa cu adevărat. La urma urmei, n-avea să fie decît un alt spectacol într-un alt oraș. Erau mereu împreună pe toate scenele. Totuși n-ar fi vrut să se oprească. Cînd n-aveau spectacole era disperat să nu se întoarcă în zona obscurității. Știa că la sfîrșitul verii or să se îndrepte spre California, la Hollywood. Cîteva săptămîni, se vor afla printre vedetele de cinema. Și cîteva săptămîni, s-a gîndit cu vinovăție și plăcere, o să fie în apropierea lui Bev. Singura persoană pe care P.M. o iubea mai mult decît pe Brian era soția lui Brian.

Emma aranja caietele. Era foarte mîndră de faptul că învăța să citească și era hotărîtă să îl învețe și pe Darren.

– E-M-M-A, a zis, pronunțînd fiecare literă în parte. Emma, spune Emma.

– Ma! Rîzînd, Darren a împins caietele într-o parte. Ma-Ma.

– Em-ma. S-a aplecat pentru a-l săruta. Hai, că e ușor. A pronunțat două litere. T-A. Ta.

– Ta, ta, ta, ta! Încîntat de sine, Darren s-a ridicat în picioruşele șovăitoare, ca să se repeadă spre ușă și să privească după Brian.

– Nu, tati nu e aici acum, dar mami e în bucătărie. O să avem o petrecere mare la noapte, să sărbătorim terminarea noului album. În curînd o să ne întoarcem, acasă, în Anglia. Ea aștepta asta, deși îi plăcea casa din America la fel de mult ca și castelul din apropierea Londrei. Pentru mai bine de un an ea și familia ei zburaseră dintr-o parte în cealaltă a Oceanului, așa cum alte familii se plimbau prin oraș. Împlinise șase ani în toamna lui 1970 și avea un profesor britanic pus la insistența lui Bev. Cînd se vor întoarce în Anglia din nou, știa că o să meargă la școală cu cei de vîrsta ei. Ideea era în același timp îngrozitoare și minunată.

– Cînd ne întoarcem acasă, o să învăț mult mai mult și o să te învăț și pe tine. Vorbind a făcut din cuburi un turn. Privește, e numele tău. Cel mai frumos nume. Darren.

Cu un țipăt de încîntare el și-a încrucișat

picioruşele şi a studiat literele.

– D, A, Z, L, M, N, O, *P*. I-a zîmbit Emmei şi a împins cu braţul turnul. Cuburile s-au răsturnat. Darren! a izbucnit ei. Darren McAvoy.

– Poţi să spui asta destul de bine, nu, băieţelule? În trei ani tonul şi cadenţa vocii ei începuseră să semene cu ale lui Brian. A zîmbit şi a construit ceva mai complicat pentru el ca să aibă ce demola. El era lumina vieţii ei, frăţiorul cu părul negru şi des şi cu ochii verzi, zîmbitori. La doi ani, semăna cu un heruvim de Botticelli şi avea energia unui diavol. Se dezvolta mult mai repede decît citise Bev în cărţile despre copii. Chipul lui apăruse pe copertă la *Newsweek*, *Photoplay*, *Rolling Stone*. Lumii îi plăcea foarte tare Darren McAvoy. Îi curgea prin vene sîngele ţăranilor irlandezi şi izul conservator al britanicilor, dar era un prinţ. Oricît de atentă era Bev, fotografii reuşeau cu regularitate să-i facă poze. Iar fanii cereau mereu alte poze. Îi trimiteau lăzi cu jucării, pe care Bev le oferea cu regularitate spitalelor şi orfelinatelor. Ploua cu oferte de sponsorizări. Hrană pentru bebeluşi, o gamă de îmbrăcăminte pentru copii, o reţea de magazine pentru copii. Erau mereu refuzate. Cu toată atenţia şi adulaţia, Darren rămînea un băieţel fericit, sănătos, care se bucura din plin de starea lui. Dacă ar fi ştiut de atenţia de care se bucura ar fi crezut că o merită.

– Ăsta e castelul, i-a spus Emma aranjînd cuburile. Şi tu eşti regele.

– Eu sînt regele, a zis aşezîndu-se pe burtă.

– Da. Regele Darren Întîiul.

– Întîiul, a repetat el. Cunoştea foarte bine sensul cuvîntului. Şi se bucura.

– Ești un rege foarte bun și blînd cu toate animalele. Ea l-a tras pe Charlie mai aproape. Îndatoritor, Darren l-a sărutat umed. Și aici sînt toți cavalerii tăi buni și curajoși. Ea a aranjat atentă păpușile și alte jucării. Aici sînt și tati cu Johnno, Stevie și P.M. Și aici e Pete. El este, ah... primul ministru. Aceasta este frumoasa doamnă Beverly. Emma și-a așezat cu mare plăcere păpușa balerină, cea mai dragă, în apropiere.

– Mami. Darren a sărutat păpușa. Mămi e frumoasă.

– Ea e cea mai frumoasă doamnă din lume. Asta este o vrăjitoare oribilă, care o încuie pe ea în turn. Emma avusese o imagine neclară a propriei mame, dar a neglijat-o repede. Toți cavalerii se duc să o salveze. Făcînd zgomote ca de galop, a împins jucăriile înspre păpușă. Dar numai Domnul Tati poate spulbera vraja.

– Domnul Tati. Combinația de cuvinte i se părea lui Darren atît de caraghioasă, încît s-a rostogolit și a dărîmat castelul.

– Mă rog, dacă îți strici propriul castel nu-ți mai fac altul.

– Ma. Darren a înconjurat-o cu brațele și a strîns–o. Ma a mea, Ma. Hai să ne jucăm de-a ferma.

– Bine, dar trebuie să strîngem cuburile, altfel domnișoara Wallingsford o să ne spună că sîntem zgomotoși și dezordonați.

– Pișu. Pișu. Pișu.

– Darren. Emma și-a pus amîndouă mîinile la gură și a rîs. Să nu mai spui așa. Pentru că asta o

făcea să rîdă, el a repetat din nou și mai tare.

– Ce se aude din camera copiilor? Bev stătea în prag fără să știe dacă trebuie să rîdă sau să rămînă serioasă.

– A vrut să spună prinsă, i-a explicat Emma.

– Înțeleg. Bev a întins brațele și Darren s-a repezit la ea. Să știi că și „r" are importanța lui, băiatule. Și ce făceați voi doi aici?

– Ne jucam de-a castelul, dar Darren l-a dărîmat.

– Darren Distructivul. Bev l-a gîdilat pînă cînd el nu s-a mai putut ține de rîs. Își îndoise picioruşele în jurul ei. Ea nu știuse că era posibil să iubească pe cineva atît de mult. Chiar și pasiunea pe care o simțea pentru Brian pălea în fața iubirii pentru fiul ei. Și el o iubea fără a fi conștient de asta. Era atît de simplu, o îmbrățișare, o sărutare, un zîmbet. Întotdeauna la timp. Era cea mai încîntătoare parte din viața ei.

– Acum apucă-te și ajut-o pe sora ta să pună cuburile la loc.

– Pot. Punîndu-l jos pe Darren, Bev i-a zîmbit Emmei.

– Trebuie să învețe și el să facă ordine, Emma, oricît de mult am vrea noi să facem în locul lui. Îi privea pe amîndoi, fetița cu părul blond, delicată, și băiețelul brunet, voinic. Emma era un copil binecrescut, care nu se mai ascundea în șifoniere. Brian o ajutase mult, iar Bev spera că și ea avusese un rol în formarea Emmei cea de astăzi. Dar ea știa că Darren era cel care făcuse treaba cea mai bună. Datorită iubirii pentru el, Emma își uitase spaimele, își învinsese timiditatea. În schimb, Darren o iubea pe de-

plin. Chiar și cînd era mic, se oprea din plîns mai repede, dacă îl mîngîia Emma. Cu fiecare zi care trecea, legătura dintre ei devenea tot mai strînsă. Lui Bev îi făcuse mare plăcere ziua în care Emma începuse să o numească „mami". Acum i se întîmpla foarte rar să se gîndească la Emma ca fiind copilul lui Jane. Nu simțea pentru Emma acea dragoste sălbatică, disperată, ca pentru Darren, dar o iubea cu căldură și seriozitate. Pentru că îi plăcea zgomotul făcut de cuburi, Darren le arunca în cutia lor.

– D, a zis el, ridicînd litera care îi plăcea cel mai tare. Drum, drag, Darren! A lăsat cubul să zboare satisfăcut că făcea mult zgomot. Convins că își făcuse datoria, s-a cățărat pe calul lui de jucărie vopsit în roșu și alb.

– O să ne jucăm de-a ferma. Emma a luat de pe raft casa cea mare și stiloul. Lui Darren i-a ajuns cuvîntul „fermă" ca să se dea jos de pe cal. A tras toate animalele și figurinele cu fețe rotunde în apropiere.

– Să mergem, să mergem, a fredonat în timp ce, cu degetele încordate, se lupta să aranjeze piesele din plastic alb.

– Te joci și tu? a privit Emma în jos, spre Bev.

Ea avea un milion de lucruri de făcut, s-a gîndit Bev, cu toți oamenii aceia pe care îi invitase Brian pentru seară. În cîteva ore, casa va fi plină. Se părea că întotdeauna era plină, de parcă Brian s-ar fi temut să rămînă singur. Cu ce se ocupa, ea nu știa și se îndoia că el o să-i spună. Cînd ne vom întoarce la Londra, s-a gîndit ea, totul o să se reașeze. A privit în jos spre copii, copiii ei. Și a rîs.

– Aș vrea să mă joc.

Peste o oră Brian i-a găsit pe covorul persan acoperit de jucării. Înainte de a scoate o vorbă, Emma s-a repezit la el.

– Tati e acasă. A făcut un salt, sigură că el o s-o prindă în brațe. El a sărutat-o zgomotos pe obraz, înainte de a-l cuprinde cu brațul rămas liber pe Darren.

– Pupă-mă tare, i-a spus lui Darren și s-a clătinat cînd băiețelul l-a sărutat apăsat și umed pe bărbie. Ținîndu-i pe amîndoi în brațe, Brian s-a plimbat în jurul figurinelor și construcțiilor albe de plastic risipite peste tot pe podea.

– Iar sînteți fermieri?

– Asta îi place cel mai mult lui Darren. Bev l-a așteptat să se așeze, apoi i-a zîmbit. Cel mai bine se simțea Brian în sînul familiei. Mă tem că te-ai așezat tocmai pe căpița de fîn.

– Oh, el s-a înclinat ca să pună lucrurile la loc. N–ar fi prima oară cînd fac o prostie.

– Prostie, a repetat Darren, pronunțînd perfect.

– Asta mai lipsea, a murmurat Bev.

– Care-i planul? a rîs Brian și l-a gîdilat pe fiul lui.

Ea s-a așezat, iar Darren a sărit de la Brian în poala ei.

– O să culegem porumbul, pentru că am hotărît să plantăm fasole de soia.

– Foarte înțelept. Ești un mare fermier, nu, bătrîne? Ar trebui să mergem în Irlanda și acolo ai putea să te plimbi cu un tractor adevărat.

– Să mergem. Să mergem.

– Darren nu poate să meargă cu tractorul pînă cînd nu e mare, a zis Emma, punîndu-și mîinile pe

genunchi.

– E adevărat. Zîmbind, Bev a dat din cap înspre Brian. Așa cum nu poate folosi nici crosa de cricket sau bicicleta primită cadou.

– Femei, a zis Brian spre Darren. Nu prea înțeleg mare lucru.

– Pișu, a recitat Darren, încîntat de noul cuvînt.

– Poftim? Brian a încercat să se abțină să nu rîdă.

– Nu-i întreba. Bev l-a pus pe Darren jos. Să-i punem să strîngă ca să mergem la ceai.

– Excelentă idee. Brian s-a ridicat și a apucat-o pe Bev de mînă. Emma, ai grijă, fetițo. Mami și cu mine avem ceva de făcut înainte de a lua ceaiul.

– Domnișoara Wallingsford e jos. El continua s-o tragă pe Bev din cameră. Nu uitați să vă spălați.

– Brian, camera copiilor arată ca un abator.

– Emma o să aibă grijă. Ea e foarte harnică. A tras-o pe Bev în dormitor. Pe deasupra, îi place să facă ordine.

– Și-așa, eu... ea i-a dat deoparte mîinile cu care o trăgea de tricou. Bri, acum nu se poate. Am o mulțime de treabă.

– Și asta e în capul listei. Și-a lipit gura de a ei, încîntat că încetase să se mai zbată.

– Asta era în capul listei pentru la noapte, a murmurat ea, cum a mai fost și ieri și cum a mai fost și azi de dimineață.

– Ba întotdeauna e în capul listei. I-a descheiat pantalonii. Era înnebunit de felul în care arăta ea, atît de micuță, atît de pietroasă. După doi copii. Nu, după un copil, și-a reamintit. Mereu uita că nu ea o născuse pe Emma. Oricît de tare se obișnuise cu trupul

ei, cînd o atingea se simțea la fel ca în prima noapte pe care o petrecuseră împreună. Acum aveau mai multe case, în două țări, dar sexul însemna pentru ei la fel de mult ca și atunci cînd nu aveau nimic în buzunare, decît speranțe disperate și visuri de aur.

S-au rostogolit în pat, îmbrățișați, cu gurile lacome. Cînd s-a așezat deasupra lui, pe chipul ei se reflecta întreaga dorință. Se schimbase atît de puțin. Și acum părul îi cădea pe umeri, strălucitor și drept. Pielea ei era lăptoasă, mai roză acum datorită pasiunii care o ardea. El a sărutat-o des și încet pe sîni. Cînd ea și-a dat capul pe spate, el i-a supt sfîrcurile fericit, excitat de gemetele mici, neajutorate, pe care le scotea. Cu Bev el își dorise frumusețea. Cu Bev o găsise. Apucînd-o de șolduri a ridicat-o deasupra lui, așezînd-o mai bine, lăsînd-o să-i facă exact ceea ce își dorea și el.

Goală, s-a întins, apoi s-a lipit de el. Cu ochii pe jumătate închiși zărea soarele strecurîndu-se prin ferestre. Tare i-ar fi plăcut să fie dimineață, o dimineață lenevoasă, cînd ei ar fi putut rămîne acolo ore în șir.

– N-am crezut că o să-mi placă astăzi, după atîtea luni în care ai făcut înregistrări. Dar a fost minunat.

– Am mai putea zăbovi. Energia lui începea să se refacă, așa se întîmpla întotdeauna după ce făcea dragoste cu ea. Ne-am putea lua cîteva săptămîni, să ne plimbăm, să mergem în Disneyland.

– De pe acum Darren crede că ăsta-i parcul lui personal de distracție.

– Atunci, hai să-i facem și lui unul. S-a sprijinit într-un cot. Bev, m-am întîlnit cu Pete înainte de a veni acasă. Am primit discul de platină pentru *Outcry*.

– Oh, Bri. E minunat.

– Mai mult decît minunat. Eu am avut dreptate. Oamenii ne ascultă, chiar că ne ascultă. *Outcry* a devenit un fel de emblemă pentru mișcarea antirăzboinică. Asta înseamnă ceva. Nu voia să bage de seamă disperarea din vocea lui, disperarea unui om care încearcă să se convingă pe sine. O să mai scoatem un single de pe album. *Love Lost* [1] cred, deși Pete bombăne că nu e suficient de comercial.

– E atît de trist.

– Păi tocmai de asta. Era furios, dar a continuat mai calm: Ar trebui să se difuzeze în Parlament și la Pentagon și în toate locurile alea în care nemernicii, ticăloșii ăia grași iau hotărîri. Trebuie să facem ceva, Bev. Dacă lumea mă ascultă pentru că scot discuri cu șlagăre, atunci trebuie neapărat să spun ceva important.

În mansarda pe care o închiriase în inima Los Angeles-ului, Pete Page stătea la birou și cîntărea posibilitățile. Ca și Brian era încîntat de succesul cîntecului. Mai importante i se păreau vînzările decît conștiința socială. Doar ei pentru vînzări îl plăteau. După cum prezisese acum trei ani, Brian și ceilalți deveniseră foarte bogați. Cu fiecare contract deveneau mai bogați. Muzica lor era de bună calitate. Înțelesese asta cînd asistase la prima lor demonstrație din urmă cu șase ani. Era neprelucrată,

1 Iubirea pierdută

un pic cam aspră, dar exact ce mergea în epoca aceea. Pînă atunci el adusese contracte de înregistrări pentru alte două formații, dar *Devastation* fusese șansa lui pentru a atinge gloria. El avusese nevoie de ei. Ei avuseseră nevoie de el. O pornise la drum cu ei, pusese totul în joc și reușise mai presus de toate așteptările. Dar așteptările lui erau flexibile. Dorea mai mult și pentru ei și pentru el.

Formația, fiecare în parte, dar și grupul în întregime, începea să-l îngrijoreze. Din ce în ce mai mult fiecare voia să facă după pofta inimii, Johnno cu vizitele lui dese la New York, Stevie petrecînd săptămîni pe nu se știa unde, P.M. mereu prezent, dar angajat într-o legătură cu o starletă ambițioasă. Mai era Brian, desigur, cu cîntecele lui politice antirăzboinice. Pentru numele lui Dumnezeu, ei alcătuiau o formație de rock'n roll și ceea ce făcea fiecare separat le afecta activitatea de grup. Ce făceau ca grup afecta vînzările. Deja plănuiau un turneu după apariția noului album. El nu voia să vadă cum clachează în mijlocul drumului, ca Beatles.

A tras adînc aer în piept și și-a reamintit cum fuseseră ei și cum erau acum. Era plăcut să vezi colecția de mașini a lui Johnno. Bentley, Rolls-urile, mașinile Ferrari. Pete a zîmbit gîndindu-se că Johnno se pricepea cum să folosească banii. Aproape că nu-i mai păsa de preferințele sexuale ale lui Johnno. Peste ani, Pete acumulase un mare respect pentru inteligența lui Johnno, pentru bunul lui simț și pentru talentul lui. Nu, nu trebuia să se îngrijoreze pentru Johnno, s-a hotărît Pete privind la documentele de pe biroul lui. Era un om discret, iar publicului îi plăceau

hainele exotice și limba lui ascuțită.

Apoi era Stevie. Drogurile erau doar o parte a problemei. Deocamdată nu-i afectau performanțele, dar constatase că era din ce în ce mai capricios. Fusese drogat tot timpul ultimelor două înregistrări și chiar Brian, care se mai droga și el, se cam enervase. Da, trebuia să-l supravegheze pe Stevie.

P.M. era un om de nădejde. E adevărat că Pete era cînd amuzat, cînd iritat că bateristul analiza fiecare vorbă dintr–un contract. Dar băiatul își investea bine banii și îi cîștigase respectul lui Pete. Odinioară Pete crezuse că P.M. este un tip slab, dar se dovedise a fi unul dintre cei mai puternici.

Brian. Pete și-a turnat două degete de *Chivas Royal*, s–a așezat mai bine în fotoliul de piele și a reflectat. Brian era, fără îndoială, sufletul formației. Era conducătorul creativ, conștiința. Fusese un noroc că problema cu Emma nu–i dăduse înapoi pe toți. Pete se îngrijorase, apoi fusese încîntat cînd asta generase simpatie și vînzări record. Într–adevăr, Pete trebuia să lupte mereu cu Jane Palmer, dar asta nu dăunase niciodată popularității grupului. Nici căsătoriei lui Brian. Pete se simțise frustrat că nu putuse portretiza grupul ca fiind format din patru bărbați tineri și liberi. Dar viața de familie a lui Brian se transformase într–un succes de presă. Necazul stătea în preocupările pentru pace, în declarații. În sprijinul lui Brian pentru suporterii Societății democratice, în faptul că îi susținea pe cei care nu voiau să se înroleze în armata americană. Ei fuseseră pe punctul de a apărea pe coperta de la *Time*, înainte ca Brian să fi sprijinit cu critici prost

primite procesul de la Chicago Seven.

Pete înțelegea puterea presei, cum puteau fi manipulate masele, cum masele puteau să fie asmuțite împotriva lor. John Lennon își ridicase toată lumea în cap în urmă cu puțini ani cu o stîngăcie, cu un comentariu sarcastic, că Beatles ar fi mai mari decît Isus. Brian era aproape, prea aproape de a face aceeași greșeală. Era prea pasionat de politică, desigur, s-a gîndit Pete sorbind din whisky. Era însă un punct în care convingerile personale și succesul de public se despărțeau. Între preferința lui Stevie pentru droguri și realismul lui Brian, puțin mai lipsea ca să nu fie un dezastru. Sigur că erau metode să-l evite și deja se gîndea la ele. Trebuia ca publicul să nu vadă în Stevie un rocker terminat din cauza drogurilor, ci un muzician extraordinar. Trebuia ca Brian să fie văzut nu numai ca un pacifist, ci și ca un tată devotat. Trebuia să fie astfel, pentru ca nu numai tineretul să cumpere discurile și revistele, dar și cei mai vîrstnici.

Capitolul 8

Au mai stat în California două săptămîni, petrecîndu-și zilele în lenevie, făcînd dragoste după-amiezele, dînd petreceri în fiecare noapte. Vizitau Disneyland-ul sub diverse deghizamente. Bev nici măcar nu-i observa pe fotografii pe care Pete îi angajase să le facă instantanee discrete. Ea s-a hotărît să renunțe la pilulele anticoncepționale, iar Brian a scris cîntece de dragoste. Cum timpul întoarcerii în Anglia se apropia, grupul s-a împăcat și au pus la punct un plan de bătaie în casa lui Brian.

– Va trebui să mergem toți, s-a pronunțat Johnno. *Hair* este cel mai important musical pentru generația noastră. Un musical-rock. Îi plăcea fraza, grandoarea ei. Spera, cînd or să se întoarcă la Londra, că vor pune la punct, el și Brian, un musical care să întreacă acel *Hair* și succesul actual al formației Who, *Tommy*.

– Putem să mai stăm la New York cîteva zile, a

continuat, să vizionăm spectacolul, să ne distrăm un pic, apoi să ne ducem la Londra.

– Ei se dezbracă în pielea goală cu adevărat? a vrut Stevie să afle.

– Total, ca să merite prețul biletului.

– Trebuie să mergem. Moleșit de discuții și de fum, Brian și-a pus capul pe genunchiul lui Bev. Stătuse prea mult într-un singur loc și ideea de a merge la New York îl atrăgea. Mergem pentru muzică și pentru bilanț.

– Tu mergi pentru bilanț, a rînjit Stevie, eu o să merg pentru păsăricile goale.

– Să-l punem pe Pete să se ocupe de asta. Tu ce zici, Bev?

Ei nu-i plăcea New York-ul, dar înțelegea că Brian e hotărît și nu voia să-l supere.

– O să fie nostim. O să-i ducem pe Darren și pe Emma la Zoo și prin Central Park înainte de a zbura spre casă.

Emma era emoționată.Își amintea bine prima călătorie la New York, patul mare din camera de hotel, fiorul de a sta pe acoperișul lumii, roata mare din Central Park. Dorea să împărtășească toate acestea cu Darren. A încercat să-i explice toate minunile cînd se pregăteau de călătorie. În vreme ce Alice Wallingsford împacheta în camera copiilor, ea se juca cu Darren, cu ferma lui preferată.

– Vaca muu, a zis el luînd negrul dintre piesele albe din set. Vrea să vadă o vacă muu.

– Nu cred că o să vedem o vacă muu, dar o să vedem lei la Zoo. Și ea a scos un zgomot care l-a făcut pe el să chicotească.

– O să-l agiți prea tare, Emma, a zis automat Alice și e aproape ora de culcare. Emma și-a rotit doar ochii în timp ce Darren dansa în jurul ei. Purta o salopetă *Oshkosh* și o cămășuță roșie. Se străduia să facă o tumbă cît mai reușită ca să capteze admirația Emmei.

– Cîtă energie! Alice bodogănea, deși în realitate era fermecată de băiețel. Nu văd cum o să-l facem să doarmă în seara asta.

– Nu-l pune în pachet pe Charlie, s-a repezit Emma, înainte ca Alice să-l vîre în cutie. Trebuie să zboare în avion împreună cu mine. Alice a scos cățelul rablagit cu un suspin.

– Are nevoie de o baie bună, nu vreau să-l mai pui în patul băiatului, Emma.

– Eu îl iubesc pe Charlie, a anunțat Darren făcînd o altă tumbă. A nimerit pe xilofon, dar în loc să plîngă a luat ciocănelul de lemn și s-a apucat să cînte pe clapele colorate. Îl iubesc pe Charlie, cînta el în ritmul propriu.

– O fi, dar miroase urît. Nu vreau microbi în pat cu băiețelul meu.

– Mie-mi plac microbii, i-a zîmbit luminos Darren.

– Ești un șmecher. Alice l-a luat în brațe. Acum Alice o să-ți facă o baie bună înainte de culcare. Emma, să nu lași toate astea risipite pe aici, a adăugat din prag. Să faci baie imediat după Darren. După aia te poți duce jos să le spui noapte bună părinților tăi.

– Da, doamnă. A aşteptat pînă cînd Alice a dispărut şi l–a luat pe Charlie. Nu mirosea, s-a gîndit, băgîndu-şi faţa în blana lui. Şi ea o să-l pună în patul lui Darren pentru că Charlie îl veghea atunci cînd ea dormea.

– Tare mi-ar fi plăcut să nu–i chemi pe toţi oamenii ăştia aici în seara asta. Bev aranja pernele pe banchetă, deşi ştia că era o pierdere de timp.

– Trebuie să ne luăm rămas bun, nu? A pus un album cu Jimi Hendrix pentru că asta-i amintea că, deşi artistul murise, muzica lui trăia. În plus, cînd o să ajungem la Londra, o să ne apucăm de muncă în stil mare. Vreau să mă relaxez cît mai am timp.

– Cum ne putem relaxa cu o sută de oameni prin casă?

– Bev. Este ultima noastră noapte. Ea a deschis gura din nou, apoi a închis-o cînd a apărut în uşă Alice cu copiii.

– Băiatul meu! L-a prins pe Darren din zbor şi s-a uitat la Emma. Charlie e gata pentru călătorie? Ştia şi îi era milă de Emma cu răul ei de avion, aşa că a mîngîiat-o pe păr.

– E doar puţin cam nervos. Dar cu mine o să-i fie bine.

– Sigur că da.

Bev l-a sărutat uşor pe Darren pe gîtul delicat. Ai făcut deja baie? Ar fi vrut să-i facă ea. Nimic nu-i plăcea mai tare lui Bev decît să se joace cu Darren

în cadă, să-l săpunească pe pielea lui fină, lucioasă.

– E spălat și gata de culcare, a afirmat Alice, ei au venit doar să vă spună noapte bună înainte de a se băga în pat.

– O să-i culc eu, Alice. Cu toată nebunia de azi, de-abia mi-am văzut copiii.

– Perfect, doamnă. Eu voi termina cu împachetatul.

– Tati. Emma i-a zîmbit timid lui Brian. Ne spui o poveste? Te rog.

El plănuise să fumeze niște iarbă bună și să asculte muzică, dar nu putea rezista acelui zîmbet și nici rîsului gîngurit al fiului lui. A urcat împreună cu familia pe scări, lăsîndu-l pe Hendrix să cînte. A fost nevoie de două povești înainte ca ochii lui Darren să se închidă. Se lupta cu somnul. Ar fi vrut să rîdă sau să facă tumbe. Mai mult decît orice, ar fi vrut să fie acel cavaler tînăr și viteaz despre care vorbea tatăl lui. Ar fi vrut să aibă strălucitoarea sabie vrăjită și să ucidă dragonii. A gîngurit și s-a ghemuit la sînul mamei lui începînd să moțăie. Simțea mirosul Emmei, așa că a adormit fericit că ea era în apropiere. Nu s-a trezit cînd Bev l-a dus în patul lui. Dar el dormea ca de obicei, profund. Ea a așezat în jurul umerilor lui păturica albastră și a încercat să nu se gîndească la faptul că în curînd va fi prea mare pentru pătucul ăla.

– Este atît de frumos. Incapabilă să reziste, Bev și-a trecut mîngîietor degetele peste obrazul lui călduț. Brian, cu capul Emmei sprijinit pe umărul lui, a privit în jos spre băiețel.

– Cînd îl vezi dormind, îți vine greu să crezi că e în stare să întoarcă o cameră cu susul în jos. Rîzînd ușor, Bev l-a luat pe Brian pe după mijloc.

– Folosește doar mîinile.

– Dar și picioarele.

– Nimeni nu iubește viața atît de mult ca el. Cînd îl privesc, îmi dau seama că e tot ceea ce mi-am dorit. Îl văd cum o să fie peste un an, peste cinci ani. Cu el, ideea de a crește mare un copil pare grozav de plăcută. Chiar dacă devin mai bătrîn.

– Vedetele de rock nu îmbătrînesc. El s-a încruntat și pentru prima oară Bev simțit o urmă de sarcasm sau poate de deziluzie, în vocea lui.

– Ei pot să înceapă să cînte la Las Vegas în costume albe, desigur.

– Tu nu, Bri. L-a înconjurat cu brațul pe după mijloc. Peste zece ani tu o să rămîi tot în vîrful listei.

– Mda. Dacă o să cumpăr vreodată un costum alb cu decorații metalice, să mă ciupești de fund.

– Cu cea mai mare plăcere. Ea l-a sărutat, l-a mîngîiat pe obraz, de parcă ar fi fost unul dintre copii. Deocamdată să crească Emma.

– Vreau să fac ce e mai bine prin ei, Bev. Prin ei și prin tine.

– Faci ce trebuie.

– Lumea e atît de întoarsă cu susul în jos. Credeam că dacă o să facem ceva cu adevărat, lumea o să ne asculte. Asta ar fi însemnat ceva.

– Ce nu merge, Bri?

– Nu știu. A lăsat-o jos pe Emma, dorind să înțeleagă motivul lipsei de satisfacție pe care o avea.

Acum cîțiva ani, cînd lucrurile au început să se înrăutățească, credeam că mi se pare. Toate fetele alea care țipau, toate pozele noastre din reviste, muzica noastră pe toate posturile de radio...

– Asta ai dorit.

– Așa a fost, într–adevăr. Nu știu. Cum pot oamenii auzi ce încercăm noi să spunem, dacă ei se mulțumesc cu aplauzele la orice blestemat de concert? Sîntem doar un fel de accesorii, o imagine pe care Pete o poleiește ca să vîndă discurile. Urăsc chestia asta. Și-a băgat supărat pumnii în buzunare. Uneori mă gîndesc că ar trebui să ne întoarcem de unde am plecat – cîrciumile în care oamenii ne ascultau sau dansau. Nu știu. Și-a trecut o mînă prin păr. Acum înțeleg că pe vremea aia nu știam să mă bucur de ce aveam. Dar timpul nu se întoarce înapoi.

– Asta nu știam. De ce nu mi-ai spus pînă acum?

– Nici chiar eu nu-mi dădeam seama. Dar parcă nu mai sînt Brian McAvoy. Nu știa cum să-i explice că tot ceea ce retrăise la Woodstock se stinsese în anii următori. Nu știam cît de supărător este să nu poți ieși la o băutură cu băieții sau să stai ca un om normal pe plajă.

– Te poți opri. Poți să dai înapoi și să te mulțumești cu scrisul.

– Nu mă pot opri. A privit spre Emma, care dormea liniștită. Trebuie să înregistrez, trebuie să cînt. Cînd sînt pe scenă sau în studio știu în adîncul meu că vreau să fac asta, că am nevoie să fac asta. Dar restul... restul mă consumă. Poate pentru că Hendrix

și Joplin au murit cum au murit. Apoi *Beatles* s–au terminat. E ca și cînd s-ar fi sfîrșit ceva, dar eu nu am sfîrșit–o.

– Nu e sfîrșitul. Ea i-a pus o mînă pe umăr simțindu-i mușchii încordați. E doar o schimbare.

– Nu crezi că stînd pe loc înseamnă că ne întoarcem în urmă? Era conștient că ea s-ar putea să nu înțeleagă. Poate că Pete este de vină, ne forțează, ne folosește să rămînem toți patru împreună. Este vorba despre imaginea noastră și despre nenorocita asta de economie de piață, despre bursă și despre impozite. Emma s-a răsucit murmurînd. Și mai e și grija că Emma va merge la școală, Darren la fel, într–o bună zi. Ce-o să se întîmple cu ei? Oare oamenii se vor repezi la ei, vor vrea bucățele din ei din cauză că eu sînt cine sînt? N-aș fi vrut să aibă copilăria mea nenorocită, dar oare am făcut ceva bun pentru ei în felul ăsta?

– Gîndești prea mult. L–a mîngîiat. Asta îmi place mie cel mai mult la tine. Copiii sînt foarte reușiți. Poate că nu au o copilărie normală, dar sînt fericiți. Nu trebuie decît să–i facem să fie fericiți și sănătoși. Oricine ai fi, tot tatăl lor rămîi. Cu restul ne descurcăm.

– Te iubesc, *Bev*. N–ar trebui să mă îngrijorez. Totul o să fie bine. A strîns–o lîngă el și tare ar fi vrut să înțeleagă de ce simțea că îi lipsea totuși ceva.

Nemulțumirea lui Brian s-a stins după ce a fumat puțină iarbă. Casa era plină de oameni care îl înțelegeau. Muzica răsuna puternic, drogurile erau de tot felul. Heroină, cocaină, hașiș turcesc, acid. În timp ce oaspeții se distrau, se auzea muzica tunătoare, care îți rupea sufletul, a lui Janis Joplin. Nu se mai sătura ascultînd-o. Îl ajuta într-un fel să simtă bucuria că el trăia încă, că poate ar fi avut o șansă să realizeze ceva. Îl privea pe Stevie dansînd cu o fată cu părul roșu și o fustă mini, purpurie. Lui Stevie puțin îi păsa că era pe pereții unor fete sub formă de poster, s-a gîndit Brian bînd whisky irlandez. Stevie alerga încîntat din femeie în femeie fără nici o grijă. Desigur, era mult prea drogat majoritatea timpului. Cu un zîmbet, Brian a mai fumat niște iarbă și s-a hotărît să se drogheze ca lumea și el.

Din partea cealaltă a încăperii, Johnno îl privea pe Brian drogîndu-se. A ales în loc de iarbă o țigară *Gauloise*. Poate că fiind mai apropiat de Brian, Johnno observase că el se droga tot mai des și s-a gîndit că Brian se simțea cu adevărat bine doar atunci cînd erau amîndoi și scriau. Melodii, aranjamente muzicale, texte. Știa că Brian suferise pentru morțile lui Hendrix și Joplin. Și el suferise. În felul său, i se păruse la fel de groaznic ca și asasinatele celor din familia Kennedy. Era normal ca oamenii să ajungă bătrîni și decrepiți înainte de a muri. Oricum și el fusese impresionat, dar pentru Brian fusese un adevărat doliu. Brian întotdeauna era prea îngrijorat, avea nevoie de prea multe. S-a

uitat și la Stevie. Nu-i plăcea ceea ce vedea. Nu pentru că Stevie regula orice femeie de pe continent. Drogurile și faptul că Stevie își pierdea rapid controlul, asta îl preocupa pe Johnno. Puțin îi păsa de imaginea lor. Rocker-ii toxicomani. Și-a mutat privirea spre P.M. Și cu el erau probleme. Oh, nu cu drogurile. Bătrînul P.M. de-abia se mai mișca după un simplu fum. Problema era puștoaica blondă și țîțoasă care se atașase de baterist în urmă cu două luni. Se părea că P.M. nu făcea nici un efort s-o lase. Acum Johnno se uita la ea; avea chipul prelung, ochii vioi – numai picioare și sîni într-o rochie strîmtă, roșie. Nu era ea așa cum voia să pară, s-a gîndit Johnno. Era cam vicleană și dacă n–or să fie atenți, o să-l ia de bărbat. Dar ea n-o să stea deoparte precum Bev. Nu, n-o să facă așa ceva. Trei dintre ei, fiecare în felul său, erau pe punctul de a distruge grupul. Și asta îl durea pe Johnno.

Cînd s-a trezit Emma, podeaua vibra din cauza bass-ului de la stereo. A rămas liniștită un moment ascultînd, încercînd să recunoască acel cîntec după ritm. Începuse să cunoască melodiile. Tatălui ei îi plăcea să aibă lume în jur. Multă muzică și o mulțime de rîsete. Cînd o să fie mai mare, o să meargă și ea la petreceri. Bev întotdeauna făcea mare curățenie înainte de a sosi oaspeții. Asta era o prostie, s-a gîndit Emma. Dimineața casa era în dezordine, cu pahare murdare și scrumiere pline pînă la refuz. Și

cel mai adesea o mulțime de oaspeți erau trîntiți pe sofale și pe fotolii. Emma se întreba cum era să stai toată noaptea să vorbești, să rîzi, să asculți muzică. Cînd ești mare nimeni nu-ți spune să te culci sau să-ți faci baie. A suspinat și s-a răsucit pe spate. Acum muzica avea un ritm mai rapid. Și pereții vibrau. Și mai era ceva. Pași venind din hol, s–a gîndit Emma. Domnișoara Wallingsford. Era gata să închidă ochii și să se prefacă adormită cînd i-a venit un alt gînd. Poate erau tati sau mami veniți să vadă ce fac ea și Darren. Atunci ar fi putut pretinde că s-a trezit chiar în clipa aceea și-i-ar fi convins să-i povestească despre petrecere. Dar pașii au trecut mai departe. L-a apucat pe Charlie. Simțea nevoia unei companii. Voia să vorbească despre petrecere sau despre călătoria la New York. Voia să știe ce cîntec se auzea. A stat așa o clipă, într-o cămașă de noapte roz, scăldată în lumina blîndă a unei veioze cu Mickey Mouse.

Îl auzea pe Darren țipînd. S-a ridicat să asculte. Era sigură că îl auzea pe Darren plîngînd cu tot ritmul tare al muzicii. A sărit automat din pat, cu Charlie sub un braț. O să stea cu Darren pînă o să tacă și o să-l lase pe Charlie să vegheze asupra lui tot restul nopții.

Holul era întunecat, fapt care a uimit-o. Întotdeauna ardea o lumină acolo pentru cazul că Emma s-ar fi dus la baie în timpul nopții. A ezitat în prag, imaginîndu-și lucrurile care pîndeau din colțurile umbrite. Ar fi preferat să rămînă în camera ei cu veioza cea veselă. Atunci Darren a scos un țipăt îngrozitor. Nu era nimic în colțuri, și-a spus Emma, pornind-o prin holul întunecat. N-avea ce să fie. Nici monștri, nici fantome, nici lucruri amăgitoare.

Acum cînta formația *Beatles*. Emma și-a umezit buzele. Numai întunericul, doar întunericul, și-a spus. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul, pînă în clipa cînd a atins ușa camerei lui Darren. Era închisă. Nici asta nu era în regulă. Ușa lui era întotdeauna lăsată deschisă ca să poată fi auzit ușor dacă se trezea. A întins mîna, apoi a tresărit, părîndu-i-se că aude ceva care se mișcă în spatele ei. Cu inima bătînd tare, s-a răsucit să scruteze cu privirea holul întunecat. Umbrele se transformau în monștri fără nume, iar sudoarea îi curgea pe față și pe spate. Nu era nimic, nimic, și-a spus, dar Darren răcnea să-și spargă plămînii.

A apăsat pe clanță și a deschis ușa.

„Să fim împreună" cînta Lennon. „Cu mine".

În cameră erau doi bărbați. Unul îl ținea pe Darren căutînd să-l facă să stea drept în timp ce copilul țipa de frică și de furie. Celălalt avea ceva în mînă, ceva ce strălucea în lumina de la lampa sub formă de girafă de pe noptieră.

– Ce faceți? Bărbatul s-a răsucit la vocea ei. Nu era doctor, s-a gîndit Emma văzînd acul din mîna lui. Celălalt bărbat a înjurat, o înjurătură urîtă, luptînd să nu îl scape pe Darren din brațe.

– Emma, i-a spus bărbatul pe care îl cunoștea cu o voce calmă, prietenoasă. Zîmbea. Era un zîmbet fals, un zîmbet furios. Își dădea seama de asta și el continua să țină acul în timp ce se îndrepta spre ea. S-a întors și a fugit. În spatele ei l-a auzit pe Darren strigînd.

– Ma!

Gîfîind, s-a repezit jos în hol. Acolo erau monștri inventați de mintea ei înfricoșată. Erau monștri și

lucruri cu dinți ascuțiți în umbră. Acum o urmăreau pe ea. El aproape că o apucase de poalele cămășii de noapte și înjura urmărind–o. Mîna lui o atinsese, dar scăpase. Ea țipa de parcă i-ar fi jupuit pielea de pe ea. Ajungînd în capătul scărilor, a răcnit după tatăl ei, pronunțîndu-i numele de mai multe ori. Apoi picioarele au lăsat-o. S-a rostogolit pe scări.

În bucătărie cineva comanda cincizeci de pizza. Scuturînd din cap, Bev se uita în congelator după gheață; nimeni nu folosește mai multă gheață decît americanii. Și-a pus un cub în vinul încălzit. Ca la Roma, s-a gîndit și s-a întors spre ușă. În prag era Brian. Zîmbindu-i, i-a înconjurat talia cu brațul și a sărutat-o prelung.

– Bună.

– Bună. Cu vinul încă în mînă i-a pus mîinile pe după gît. Bri.

– Da?

– Cine sînt toți oamenii ăștia? El a rîs sărutînd-o pe gît.

– Nu contează. Mireasma ei îl excita. A strîns-o mai tare lîngă el în ritmul sinuos Lennon-McCartney. Ce-ar fi să ne ducem sus și să le lăsăm lor restul casei?

– Nu-i frumos. Dar ea se și lipise de el. Rușinos, neplăcut, dar e cea mai bună idee pe care am auzit-o.

– Păi atunci... a prins-o mai tare, iar vinul rece s-a vărsat pe spatele lui și pe Bev a pufnit-o rîsul. Atunci încearcă și du–mă, a zis și în clipa aceea a auzit țipătul Emmei. S-a izbit într-o măsuță cînd s-a răsucit. Zăpăcit de droguri și de băutură, s-a clătinat, s-a în-

dreptat iar și s-a repezit în hol. Deja se adunaseră oamenii acolo. A trecut printre ei și a văzut-o prăbușită la picioarele scării.

– Emma! Dumnezeule, Emma! Îi era frică să o atingă. Avea sînge în colțul gurii. A pus acolo un deget tremurător. Vedea în jur o mare de chipuri, o ceață de culori, totul era greu de recunoscut. I s-a strîns stomacul, dar a încercat să-și revină.

– Chemați o ambulanță, a reușit să spună și s-a aplecat asupra ei.

– Nu o mișca. Bev se făcuse albă ca varul la față. Nu trebuie mișcată. Avea nevoie de o pătură. Deja cineva îi îndesase în mînă una. O să fie bine, Bri. Bev a acoperit cu grijă fetița. O să fie bine.

El a închis ochii, a scuturat din cap ca să își revină. Dar cînd a deschis iar ochii, Emma continua să zacă moartă jos. Era prea mult zgomot. Muzica făcea să vibreze tavanul, pretutindeni se auzeau voci, șoapte. A simțit o mînă pe umăr. O strînsoare rapidă, liniștitoare.

– Ambulanța e pe drum, i-a spus P.M. Haide, Bri.

– Să-i dăm pe ăștia afară, a șoptit. Să-i dăm afară, i-a spus lui Johnno, șocat și el și palid la față. Ușa era deschisă, noaptea strălucea la lumina farurilor și se auzeau sirenele.

– Eu mă duc sus, a zis Bev calmă. Spune-i lui Alice ce s-a întîmplat, să aibă grijă de Darren. Ne ducem la spital cu ea. O să se facă bine, Brian. Știu asta. El a dat din cap fără să-și desprindă privirile de la Emma. Nu îndrăznea, dar tare s-ar fi dus în baie și și-ar fi băgat un deget pe gît ca să încerce să-și elibereze trupul de o parte din chimicalele cu care se

îndopase în noaptea aceea. Totul părea un vis, s–a gîndit, un vis neclar, nefericit. Doar fața Emmei era ceva real, mult prea real. Continua să cînte *Abbey Road*, partea aceea despre crimă. Se auzea ritmul argintiu al lui Maxwell.

– Bri, Johnno i-a pus o mînă pe braț. Dă-te la o parte ca s-o poată lua.

– Ce?

– Mișcă-te. Trebuie să o consulte. Zăpăcit, Brian i–a privit pe cei veniți cu ambulanța, agitîndu-se și aplecîndu-se asupra fiicei lui.

– Probabil că a căzut de sus de pe scări.

– O să se facă bine. Johnno l-a privit neajutorat pe P.M. Fetițele sînt mai rezistente decît par.

– Corect. Un pic cam nesigur pe picioare, Stevie a rămas în spatele lui Brian cu mîinile pe umerii lui. Emma a noastră n-o să pățească mare lucru doar pentru o tumbă pe scară.

– Mergem la spital cu tine. S-a apropiat și Pete de ei. Împreună o priveau pe Emma pusă cu grijă pe o targă.

Sus pe scări, Bev răcnea... și răcnea... și răcnea, pînă cînd sunetul umpluse pînă la saturație orice colț al casei.

Capitolul 9

Lou Kesselring sforăia precum un elefant obosit. Dacă băga în el o bere înainte de a se culca, sforăia ca doi elefanți. De șaptesprezece ani soția lui era nevoită să-și bage dopuri în urechi. Lou știa că Marge îl iubea în felul ei personal, serios și se considera fericit și deștept că nu se culcase cu ea înainte de căsătorie. De felul lui era onest, dar păstrase secretul cu sforăitul. Cînd ea descoperise, avea deja inelul pe deget. Acum chiar că era obosit. Nu dormise de treizeci și șase de ore în patul lui. Cazul Calarmi era închis și va avea la dispoziție nu doar o noapte, ci o întreagă săptămînă de somn ca lumea. Visa să mai lucreze prin curte, să pună trandafiri, să se joace cu fiul lui. Or să pună niște fripturi pe grătar și Marge o să facă salata ei de cartofi. Trebuise să ucidă un om în urmă cu douăsprezece ore. Nu era prima oară, deși, slavă Domnului, i se

întîmpla rar. De cîte ori ajungea pînă acolo avea nevoie teribil după aceea de viața cea mai casnică. De salată de cartofi și cîrnați fripți, de trupul tare al soției sale în timpul nopții. De rîsul fiului lui.

Era polițist. Unul dintre cei buni. Timp de șase ani fusese la Omucideri și acum era a doua oară cînd trebuise să ucidă. Precum mulți dintre colegi, știa că munca lui consta în zile monotone – hîrțogărie, apeluri telefonice. Dar și în momente, secunde de groază, de teroare. Mai știa, ca polițist, că trebuia să vadă, să atingă și să experimenteze ceea ce lumea nu prea obișnuia – crime, înjunghieri pe alei dosnice, sînge, pierderi. Lou era îngrijorat, dar nu-și făcea visuri în legătură cu munca lui. Avea patruzeci de ani și niciodată, de la vîrsta de douăzeci și patru de ani, nu-și amestecase munca de la serviciu cu viața de acasă. Dar uneori asta îl urmărea împotriva dorinței lui.

S-a răsucit și și-a întrerupt sforăitul, auzind soneria telefonului. A întins mîna instinctiv, cu ochii încă închiși, ridicînd receptorul.

– Mda. Kesselring.

– Locotenente. Aici este Bester.

– Ce dracu' vrei? Putea spune asta cîtă vreme Marge avea dopurile în urechi.

– Iartă-mă că te trezesc, dar avem un incident. Îl știi pe McAvoy, Brian McAvoy, cîntărețul?

– McAvoy? Și-a trecut mîinile peste față ca să se trezească.

– *Devastation*. Formația rock.

– Da, da, corect.

Nu se pricepea la rock – doar dacă era vorba de Presley sau de Everly Brothers. Ce s-a întîmplat? A dat vreun puști muzica prea tare și i-a enervat?

-- Cineva ie-a ucis băiețelul. Pare să fi fost o răpire ratată.

– Ah, la dracu'. Trezit acum, Lou a aprins lumina. Dă–mi adresa. Lumina a trezit-o pe Marge. L-a văzut pe Lou stînd gol pe marginea patului. Fără a se plînge, s–a ridicat, și-a tras pe ea capotul și s-a dus să-i facă o cafea.

Lou l-a găsit pe Brian la spital. Îl văzuse de cîteva ori în ziare sau la televizor, cînd cîntărețul vorbise împotriva războiului. Un pacifist, îl numeau ei. Lui Lou nu-i păsa prea mult de ăștia care se drogau, își lăsau părul lung pînă la fund și puneau flori la colțurile străzilor. Dar nici la război nu se gîndea prea mult, de altfel. Pierduse un frate în Coreea și pe băiatul surorii lui în Vietnam în urmă cu trei luni. Dar pe Lou nu-l interesa acum nici politica lui McAvoy, nici lungimea părului.

A făcut o pauză, studiindu-l pe Brian prăbușit într-un fotoliu cu tapițerie înflorată. Pe viu părea mai tînăr. Brian avea acea înfățișare uluitoare, ca prințul din vis. În încăpere mai erau și alții care fumau, umplînd o mulțime de scrumiere. Brian și-a dus mecanic o țigară la buze, a tras din ea, a pus-o jos, și a strivit-o.

– Domnule McAvoy.

Repetînd gestul de mai înainte cu țigara, Brian s–a

uitat la el. A văzut un bărbat înalt, bine clădit, cu părul negru pieptănat cu grijă spre spate, cu un chip prelung, nedormit. Purta un costum gri, o cravată de modă veche cam de aceeași culoare și o cămașă albă scrobită. Pantofii negri erau lustruiți, unghiile tăiate îngrijit, iar pe bărbie avea o mică tăietură pe care și-o făcuse cînd se răsese. Curios ce lucruri pot să-ți atragă atenția, s-a gîndit Brian trăgînd din nou din țigară.

– Da.

– Eu sînt locotenentul Kesselring. Și-a scos insigna, dar Brian continua să privească în față, fără a-i observa insigna. Am nevoie să vă pun niște întrebări.

– Locotenente, nu suferă amînare? Pete Page a privit îndelung la legitimație. Domnul McAvoy nu e într-o formă prea bună ca să discute acum cu dumneata.

– Ne-ar fi de mare ajutor, căci am începe cercetările preliminare. Lou s-a așezat. După ce și-a băgat la loc legitimația, și-a pus mîinile pe genunchi. Îmi pare rău, domnule McAvoy. Nu vreau să vă necăjesc în plus. Vreau să-l găsesc pe criminal.

Brian și-a aprins o țigară cu filtru și a tăcut.

– Ce-mi puteți spune despre întîmplarea din noaptea aceasta?

– L-au omorît pe Darren. Băiețelul meu. L-au scos din pătuț și l– au lăsat pe jos, pe podea. Lou s-a căutat în buzunar după carnet și pix.

– Știți pe cineva care ar fi vrut să îi facă rău băiatului?

– Nu. Toată lumea îl iubește pe Darren. Este atît de

vioi și de nostim. Lui Brian i se opreau vorbele în gît și se uita fără să o vadă, după ceașca lui cu cafea.

– Știu că este greu. Ce-mi puteți spune despre noaptea asta?

– Am avut o petrecere. Mîine plecam cu toții la New York.

– Mi-ar trebui lista oaspeților.

– Nu știu. Bev poate că... s-a întrerupt amintindu-și că Bev era jos într-o cameră, puternic sedată.

– Am putea noi să facem o listă după ce ne amintim, a intervenit Pete. Ar mai fi băut cafea, dar îi ardea în stomac. Dar nu putem fi siguri că-i știm pe toți invitații sau că unul dintre ei a făcut asta.

– Îi cunoașteți pe toți cei prezenți la petrecere, domnule McAvoy?

– Nu știu. Probabil că nu. A rămas cu coatele pe genunchi un moment și și-a frecat ochii cu mîinile. Prieteni și prieteni ai prietenilor și tot așa. Tu deschizi ușa și oamenii vin, așa se întîmplă.

Lou a dat din cap de parcă ar fi înțeles. Își amintea de petrecerile pe care le organiza Marge. Lista oaspeților făcută cu grijă, necesarul detaliat de feluri de mîncare. Petrecerea de aniversare a cincisprezece ani de căsătorie fusese plănuită cu meticulozitatea unui dineu oficial.

– Să încercăm să facem lista, s-a hotărît Lou. Fiica dumneavoastră, Emma, da?

– Da, Emma.

– Ea era sus în timpul petrecerii.

– Da. Adormită. Copiii lui, în pat, la adăpost. Amîndoi dormeau.

– În aceeași cameră?

– Nu, ei au camere separate. Alice Wallingsford, bona noastră, era sus cu ei.

– Da. Era deja în posesia informației că bona fusese găsită îngrozită și legată în propriul ei pat. Și fetița a căzut pe scări? Mîna lui Brian s-a încleștat spasmodic pe ceașca de plastic. Cafeaua a început să curgă pe podea.

– Am auzit-o strigîndu-mă. Am ieșit din bucătărie cu Bev. Își amintea cu claritate de sărutul excitant de dinainte de a auzi țipătul. Am alergat și ea era pe jos, la capătul scărilor.

– Eu am văzut-o căzînd. P.M. clipea din ochii înroșiți. Eu o priveam cum cădea. Totul s-a întîmplat atît de repede.

– Ați spus că țipa. Lou s-a uitat la P.M. A țipat înainte de a cădea sau după?

– Eu... înainte. Da, de aceea s-a întîmplat că am văzut-o. Ea țipa și pe urmă mi s-a părut că și-a pierdut echilibrul. Lou a notat. Trebuia să vorbească și cu fetița.

– Sper că nu s-a lovit rău.

– Doctorii... Țigara lui Brian arsese pînă la filtru. A pus-o în scrumieră și a sorbit din restul de cafea din ceașcă. Încă n-au ieșit. Nu mi-au spus. Nu se poate să o pierd și pe ea. Cafeaua se revărsa în jur pentru că mîna îi tremura foarte tare. Johnno stătea alături de el.

– Emma este rezistentă. Copiii mereu fac tumbe. S-a uitat urît la Lou. Nu-l puteți lăsa singur?

– Doar cîteva întrebări. El era obișnuit cu privirile

încruntate. Soția dumneavoastră, domnule McAvoy, ea a găsit băiatul?

– Da. S-a dus sus după ce s-a auzit ambulanța. Voia să vadă... voia să fie sigură, știți, că el nu s–a trezit. Am auzit–o țipînd, țipînd, țipînd. Și am dat fuga. Cînd am intrat în camera lui Darren stătea pe podea cu el, îl ținea în brațe. Și răcnea. Au trebuit să-i dea ceva ca să o scoată de-acolo.

– Domnule McAvoy, au existat amenințări împotriva dumneavoastră, a soției sau a copiilor dumneavoastră?

– Nu.

– Nimic?

– Nu. Mă rog, cîte o scrisoare de ură din timp în timp. Mai mult chestii politice. Pete le știe.

– Aș vrea să văd tot ce v-a sosit în ultimele șase luni.

– E un sac întreg, locotenente, i-a spus Pete.

– O să ne descurcăm.

Brian s-a ridicat cînd a intrat doctorul.

– Emma ... a șoptit înspăimîntat.

– Ea doarme. Are o vînătaie, un braț și cîteva coaste rupte, dar nici un organ intern nu e atins. O să se facă bine. Are nevoie să fie supravegheată cu atenție în zilele următoare, dar oricum, aparențele sînt foarte bune.

Brian a izbucnit în plîns, așa cum nu putuse cînd îl văzuse pe fiul lui fără viață. Lacrimi fierbinți îi curgeau printre degetele cu care își acoperea fața.

În tăcere, Lou și-a închis carnețelul și s-a dus spre doctorul care rămăsese în hol.

– Sînt locotenentul Kesselring. Omucideri. Din nou Lou și-a arătat legitimația. Cînd o să fie posibil să vorbesc cu fetița?

– Poate peste o zi sau două.

– E nevoie să îi pun întrebări cît mai curînd posibil. I-a întins doctorului o carte de vizită. Vă rog să mă sunați de îndată ce va putea vorbi. Soția, Beverly McAvoy?

– E sedată. Zece sau douăsprezece ore nu va fi în stare să vorbească. Nici atunci nu vă pot garanta.

– Atunci, sunați-mă. A privit spre sala de așteptare. Și eu am un fiu, doctore.

Emma avea niște vise îngrozitoare. Ar fi vrut să-l strige pe tata, să o strige pe mama, dar era de parcă o mînă ar fi apăsat-o pe gură, pe ochi. Părea că e apăsată de o greutate imensă. Băiețelul țipa. Sunetul răsuna în încăpere, în capul ei, pînă cînd i se părea că Darren se găsea în capul ei și răcnea din toate puterile. Ea voia să se ducă la el, trebuia să se ducă – dar erau niște dragoni cu două capete și niște *lucruri* apăsătoare, amăgitoare, cu colții negri și ascuțiți de jur împrejurul patului. De fiecare dată cînd ea încerca să se dea jos, ele se repezeau la ea, șuierau, fluierau, rînjeau. Dacă rămînea în pat, avea să fie în siguranță. Dar Darren o striga. Ea trebuia să fie vitează, atît de vitează încît să fugă pînă la ușă. Cînd a făcut asta, șerpii au dispărut. Sub picioarele ei podeaua părea că are gheață, că se mișcă, pul-

seazã. Ea se uita peste umãr. Nu era decît camera ei, cu jucãrii şi pãpuşi puse frumos pe rafturi cu Mickey Mouse zîmbind încîntat. În timp ce îl privea, zîmbetul i s-a transformat într-un rînjet rãutãcios. Ea s-a repezit în hol, în întuneric. Acolo cînta muzica. Umbrele pãreau sã danseze în ritmul ei. Se auzeau tot felul de sunete. Respiraţii greoaie, umede, mîrîieli şi mişcarea a ceva uscat care se freca de lemn. În timp ce alerga spre Darren care ţipa, a simţit respiraţia fierbinte pe braţele ei, o atingere rapidã şi nesuferitã pe glezne. Era încuiat. A tras şi s-a împins în uşã, în timp ce rãcnetele fratelui ei deveneau mai ascuţite, deşi erau înãbuşite de muzicã. Sub pumnii ei mici, uşa s-a dizolvat. A vãzut bãrbatul, dar nu avea chip. A vãzut numai sclipirea din ochii lui, strãlucirea dinţilor lui. El s-a îndreptat spre ea şi ea simţea cã îi este fricã de acest om mai tare decît de balauri şi de monştri, de dinţii şi de ghearele lor. Orbitã de fricã, a fugit, iar ţipetele lui Darren au rãmas în urma ei. Apoi cãdea, cãdea într-o groapã întunecatã, auzea un sunet de parcã s-ar fi rupt o cracã şi încerca sã ţipe ca într-o agonie. Dar nu reuşea decît sã cadã în tãcere, o cãdere fãrã sfîrşit, fãrã posibilitate de salvare, în timp ce muzica şi rãcnetele fratelui ei îi rãsunau în creier.

Cînd s-a trezit era soare. Nu erau nici pãpuşi pe rafturi. Nu erau rafturi deloc, doar pereţi albi. La început s-a întrebat dacã nu era la hotel. A încercat sã-şi aminteascã, dar atunci au început durerile – dureri fierbinţi, apãsãtoare, care pãreau sã o zdrobeascã. Gemînd, şi-a rãsucit capul. Tatãl ei dormea

într-un fotoliu. Avea capul pe spate și ușor înclinat pe-o parte. Sub barba deasă i se vedea pielea palidă. Își ținea mîinile încleștate pe genunchi.

– Tată. Aproape ațipit, el și-a revenit imediat. A văzut–o între cearceafurile de spital, cu ochii rotunjiți și îngroziți. I–au venit lacrimile în ochi, i s-a pus un nod în gît, dar încerca să lupte împotriva acestora cu puțina putere care îi mai rămăsese.

– Emma. S-a dus lîngă ea, s-a așezat pe marginea patului și și-a lipit fața de gîtul ei. Ea a încercat să–l înconjoare cu brațul, dar era ținut de ghipsul alb. Asta a făcut să-i revină spaima. Auzea în minte sunetul acela uscat, durerea ascuțită care urmase. Nu fusese un vis – dar dacă fusese adevărat, înseamnă că și restul...

– Unde este Darren?

Asta este prima întrebare, s-a gîndit Brian închizînd strîns ochii. Cum să-i spună? Cum îi putea spune ceva ce de–abia înțelegea el însuși? Ea era doar un copil. Unicul lui copil.

– Emma. A sărutat-o pe obraz, pe tîmplă, pe frunte, de parcă durerea s-ar fi putut micșora pentru amîndoi. I-a luat mîna. Îți amintești ce ți-am povestit despre îngeri, despre cum trăiesc ei în ceruri?

– Ei zboară și cîntă și niciodată nu suferă.

Of, cît de deștept era, s-a gîndit Brian cu amărăciune, ce poveste drăguță îi spusese.

– Da, unii oameni mai deosebiți devin îngeri. Uneori Dumnezeu îi iubește pe acești oameni atît de mult, încît îi vrea în ceruri. Acolo e Darren acum. E înger în ceruri.

– Nu! Pentru prima oară de cînd ieșise de sub chiuveta murdară în urmă cu trei ani, l-a împins pe tatăl ei. Nu vreau ca el să fie înger. Spune-i lui Dumnezeu să-l trimită înapoi, i-a zis furioasă. Chiar acum să-l trimită.

– Nu pot. Din nou îi veneau lacrimi în ochi și el nu le putea opri. S-a dus, Emma.

– Atunci mă duc și eu în ceruri să am grijă de el.

– Nu. Îl sugruma spaima, uscîndu-i lacrimile. A strîns–o de umeri. Nu se poate. Am nevoie de tine, Emma. Nu–l pot aduce înapoi pe Darren, dar nu vreau să te pierd pe tine.

– Îl urăsc pe Dumnezeu, a zis ea, cu ochii uscați și înrăiți.

Și eu la fel, s-a gîndit Brian strîngînd-o mai tare. Și eu.

În casa McAvoy fuseseră mai bine de o sută de oameni în noaptea crimei. Agenda lui Lou era înțesată cu nume, note, impresii. Dar nu era deloc aproape de o rezolvare. Fereastra și ușa de la camera băiatului fuseseră găsite deschise, deși bona era fermă în a afirma că închisese fereastra după ce băgase băiatul în pat. Insista chiar că fereastra fusese zăvorîtă. Nu erau semne de intrare forțată. Sub fereastră fuseseră găsite urme de tălpi. Numărul 11, s–a gîndit Lou. Dar în pămînt adînciturile nu erau atît de mari cît ar fi trebuit să fie și nici urme de frînghii nu se găsiseră la fereastră. Bona nu prea era de fo-

los. Se trezise cînd o mînă îi astupase gura. Fusese legată la ochi, legată și lăsată acolo. La cele două interogatorii pe care i le luase Lou, ea schimbase aproximația timpului cînd fusese legată de la treizeci de minute la două ore. Nu părea a fi prea suspectă, dar aștepta să afle despre ea mai multe amănunte pe care le și comandase. Acum trebuia să vadă ce era cu Beverly McAvoy. Amînase interogatoriul cît de mult putuse chiar și după ce obținuse fotografiile micului Darren McAvoy de la poliție.

– Țineți-o cît mai scurt timp cu putință, i-a spus doctorul lui Lou. A primit un sedativ mai slab și are mintea clară. Poate prea clară.

– Nu vreau să-i fac viața mai grea decît este. Am nevoie să vorbesc și cu fetița. Se poate?

– Ea e conștientă. Nu știu dacă o să vorbească. N-a pronunțat mai mult de două vorbe.

Dînd din cap, Lou a intrat în încăpere. Femeia stătea în pat. Deși avea ochii deschiși, nu a privit spre el. Părea micuță și prea tînără pentru a fi avut un copil și pentru a-l fi pierdut. Purta un halat bleu, iar mîinile pe care le ținea pe cearceafurile albe erau total nemișcate. Alături de ea stătea Brian într-un fotoliu, neras, avînd o culoare cenușie, nesănătoasă, pe chip. Ochii lui păreau bătrîni, înroșiți și umflați de lacrimi, de nesomn, întunecați de suferință. Cînd l-a privit, Lou a mai văzut și altceva în ochii lui. Furie.

– Iertați-mă că vă deranjez.

– Doctorul ne-a spus că veniți. Brian nici nu s-a ridicat, nici nu i-a arătat un scaun. A continuat să privească fix. Știți cine a făcut asta?

– Încă nu. Aș vrea să vorbesc cu soția dumneavoastră.

– Bev. Brian a arătat cu o mînă înspre ea, dar ea n-a avut nici o reacție. Acesta e polițistul care încearcă să găsească... să afle ce s-a întîmplat. Îmi pare rău, a zis privind la Lou. Nu-mi amintesc numele dumneavoastră.

– Kesselring. Locotenent Kesselring.

– Locotenentul vrea să-ți pună cîteva întrebări. Ea n-a făcut nici o mișcare. Bev, te rog. Poate din cauza disperării din vocea lui, ea și-a mișcat agitată mîna, a închis o clipă ochii, dorindu-și din inimă să moară. Apoi a deschis ochii și a privit drept spre Lou.

– Ce vreți să știți?

– Tot ce-mi puteți spune despre noaptea aceea.

– Fiul meu a murit, a spus fără intonație. Altceva?

– Ceva cu care m-ați putea ajuta să-l găsesc pe ucigaș.

– Asta mi l-ar aduce pe Darren înapoi?

– Nu.

– Altceva nu mă interesează. L-a privit cu ochii obosiți. Nu îmi simt nici picioarele, nici brațele, nici capul. Totul mă doare. Așa că mai bine nu încerc nimic, nu?

– Poate, o vreme. Și-a apropiat un scaun de pat. Dar dacă-mi puteți spune ceva despre noaptea aceea...

Ea și-a lăsat capul să-i cadă înapoi privind în tavan. A făcut aceeași descriere monotonă a petrecerii ca și soțul ei și ca toți ceilalți interogați. Chipuri familiare, chipuri necunoscute, oameni care

intrau, care ieșeau. Cineva care comanda pizza la bucătărie. Asta era ceva nou și Lou și-a notat. Vorbea cu Brian, apoi auzise țipătul Emmei... găsirea ei în capătul scărilor.

– Erau o mulțime de oameni, a murmurat ea, cineva, nu știu cine, a chemat o ambulanță. Noi nu am mișcat-o – ne era frică. Am auzit sirenele. Voiam să merg la spital cu ea și cu Brian, dar întîi am vrut să-l văd pe Darren și să o trezesc pe Alice ca să-i spun ce se întîmplase. Mă apucasem să-i fac bagajul Emmei. Nu știu de ce, credeam că îi trebuie. Am pornit-o prin hol. Mă enervasem că erau stinse luminile. Noi întotdeauna lăsăm lumina aprinsă în hol pentru Emma. Ei îi este frică de întuneric. Lui Darren nu, a spus zîmbind. Lui nu-i este niciodată frică de ceva. La el în cameră arde noaptea lumina numai pentru că e mai ușor pentru noi dacă se trezește. I se mai întîmplă. Atunci vrea să fie cineva cu el. Vocea a început să-i tremure. Lui nu-i place să fie singur.

– Știu că e greu, doamnă McAvoy. Vreau să știu ce ați găsit cînd ați intrat în camera lui.

– Mi-am găsit băiatul. Și-a tras mîna dintr-a lui Brian. Zăcea pe jos, lîngă pătuț. M-am gîndit, am crezut, oh, Doamne, că el căzuse. Zăcea atît de țeapăn pe covorul albastru. Nu îi vedeam chipul. L–am ridicat. Dar el n-a vrut să se trezească. L-am scuturat, am țipat, dar el nu voia să se trezească.

– Ați văzut pe cineva sus pe scări, doamnă McAvoy?

– Nu. Nu era nimeni. Doar băiețelul, băiețelul

meu. Ei mi l-au luat, n-au vrut să mă lase să-l am. Brian, pentru Dumnezeu, de ce nu mi l-au lăsat?

– Doamnă McAvoy. Lou s-a ridicat. O să fac tot ce e cu putință să descopăr cine a făcut asta. Vă promit.

– Și ce importanță mai are? A început să plîngă cu lacrimi imense, tăcute. Ce importanță mai are?

O diferență exista, și-a spus Lou, plecînd. Trebuia.

Emma îl studia pe Lou cu o intensitate cutremurătoare care îl făcea să se simtă stîngaci. Era pentru prima oară că un copil îl făcea să nu se simtă în largul lui.

– Am văzut polițiști la televizor, a spus cînd el i s-a prezentat. Ei trag în oameni.

– Uneori. Se gîndea ce-i putea spune. Îți place să te uiți la televizor?

– Da. Cel mai mult ne place *Sesame Street*; și mie, și lui Darren.

– Dar cine îți place mai mult, Pasărea cea Mare sau Kermit?

– Îmi place Oscar pentru că e atît de obraznic. Ea a zîmbit.

Încurajat de zîmbet, el a dat jos plasa de la pătuț. Emma n-a obiectat cînd s-a așezat pe marginea patului.

– De o vreme n-am mai văzut *Sesame Street*. Oscar trăiește tot în cutia de gunoi?

– Da. Și se rățoiește la toată lumea.

– Uneori te simți bine dacă te rățoiești. Știi de ce am venit, Emma? Ea a tăcut, dar a strîns la piept un cățel vechi de pluș. Vreau să vorbesc cu tine despre Darren.

– Tata spune că acum e un înger în ceruri.

– Și eu cred.

– Nu-i frumos că s-a dus. N-a spus nici la revedere.

– N-a putut.

Știa și ea în adîncul inimii ce însemna să devii înger.

– Tata spune că Dumnezeu l-a vrut, dar cred că a greșit și o să-l trimită înapoi.

Lou și-a trecut o mînă prin păr, emoționat de logica ei încăpățînată.

– A fost o greșeală, Emma. Una teribilă, dar Dumnezeu nu-l poate trimite înapoi.

Mai mult din cauza dezamăgirii, Emma și-a scos în afară buza de jos.

– Dumnezeu poate face orice vrea El.

Lou nu se simțea în largul lui.

– Nu întotdeauna. Uneori oamenii fac lucruri pe care Dumnezeu nu le vrea. Și noi trebuie să le rezolvăm. Cred că tu mă poți ajuta să descopăr cum s-a petrecut greșeala asta. Vrei să-mi povestești despre noaptea aceea, noaptea în care ai căzut pe scări?

Ea și-a mutat ochii la Charlie și s-a băgat în blana lui.

– Mi-am rupt brațul.

– Știu. Îmi pare rău. Și eu am un băiat. E mai

mare decît tine, are unsprezece ani. Şi el şi-a rupt braţul cu skate-board-ul.

Impresionată, ea l-a privit cu ochii rotunjiţi.

– Adevărat?

– Da. Şi-a rupt şi nasul. A alunecat pe acoperiş şi a căzut în arbuştii de azalee.

– Cum îl cheamă?

– Michael.

Emma ar fi dorit să-l întîlnească şi să îl întrebe ce simţi cînd zbori de pe acoperiş. Părea că e foarte viteaz. Aşa ceva ar fi încercat şi Darren. Apoi iar s-a băgat în blana lui Charlie. Darren ar fi avut trei ani în februarie.

El i-a luat mîna şi ea i-a strîns-o.

– Pe el îl iubesc mai mult decît pe oricine, a spus cu simplitate. A murit?

– Da, Emma.

– Şi nu se poate întoarce, deşi a fost o greşeală?

– Nu. Îmi pare foarte rău.

Ea l-ar fi întrebat ceva ce nu îndrăznise să-l întrebe pe tatăl ei. Fiindcă tatăl ei ar fi plîns şi nu i-ar fi spus adevărul. Bărbatul acesta cu ochii lui deschişi la culoare şi vocea liniştită n-ar fi plîns.

– Este vina mea? Avea disperare în ochi cînd l-a privit.

– De ce crezi asta?

– Pentru că am fugit. Nu am avut grijă de el. Promisesem, dar nu am avut.

– De ce ai fugit?

– Balaurii, a zis ea fără şovăială, amintindu-şi doar coşmarul. Erau balauri şi lucruri cu colţii mari.

– Unde?

– În jurul patului. Ei se ascund în întuneric și mănîncă fetele rele.

– Înțeleg. A pus deoparte carnețelul. Cine ți-a spus?

– Mama. Mama de dinainte de Bev. Bev spune că nu există balauri, dar ea nu-i poate vedea.

– Și tu îi vezi noaptea? Și în noaptea în care ai căzut?

– Ei au încercat să mă oprească să ajung la Darren cînd țipa.

– Darren țipa?

Încîntată că el nu o contrazisese despre balauri, Emma a dat din cap.

– Eu l-am auzit. Uneori se trezește noaptea, dar adoarme la loc după ce vorbesc cu el și i-l dau pe Charlie.

– Cine e Charlie?

– Cățelul meu. L-a ridicat înspre Lou.

– E frumușel, a zis Lou, mîngîind capul prăfuit al lui Charlie. L-ai luat pe Charlie la Darren în noaptea aceea?

– Aveam de gînd. Fața i s-a întunecat încercînd să-și amintească. L-am ținut cu mine ca să-i sperie pe balauri. În hol era întuneric. Acolo niciodată nu e întuneric. Ei erau acolo.

– Cine erau cei de acolo?

– Monștrii! Îi auzeam mișcîndu-se și șuierînd. Darren țipa atît de tare. Avea nevoie de mine.

– Ai intrat în camera lui, Emma?

Ea a scuturat din cap. Se vedea clar stînd în holul

umbrit cu șuierăturile și plescăiturile din jur.

– La ușă, era lumină pe sub ușă. Monștrii îl țineau.

– I-ai văzut pe monștri?

– Erau doi monștri în camera lui Darren.

– Le-ai văzut fețele?

– Ei nu aveau fețe. Unul îl ținea, îl ținea atît de strîns, încît îl făcea să țipe tare. El mă striga pe mine, dar eu am fugit. Am fugit și l-am lăsat pe Darren cu monștrii. Și ei l-au omorît. L-au omorît pentru că eu am fugit.

– Nu. A strîns-o lîngă el și a mîngîiat-o pe păr. Nu, tu ai fugit după ajutor, nu-i așa, Emma?

– Voiam să îl chem pe tata.

– Asta trebuia să faci. Ei nu erau monștri, Emma. Ei erau niște oameni, oameni răi. Și tu nu îi puteai opri.

– Am promis că o să am grijă de Darren, că nu o să-las pe nimeni să-i facă vreun rău.

– Ai încercat să-ți ții promisiunea. Nimeni nu te acuză.

Dar polițistul greșea, s-a gîndit Emma. Ea însăși era supărată pe sine. Întotdeauna va fi.

Se făcuse aproape miezul nopții cînd Lou a ajuns acasă. Stătuse la birou analizînd fiecare bucățică de informație. Era de prea mult timp polițist, ca să nu știe că obiectivitatea constituia cea mai bună unealtă a lui. Dar Darren cel ucis devenise o problemă personală. Nu putea uita fotografia alb-negru a

băieţelului. Imaginea i se impregnase în creier. La fel şi imaginea dormitorului copilului. Pereţii în bleu şi alb, jucăriile în dezordine, păturile de pe balansoar, tenişii murdari de sub el. Şi seringa hipodermică, încă plină cu fenobarbital, în apropierea pătuţului. Nu reuşiseră să o folosească, s-a gîndit trist Lou. Nu putuseră să i-o bage în venă ca să îl adoarmă. Oare avuseseră de gînd să-l scoată pe fereastră? Atunci Brian McAvoy ar fi fost sunat la telefon după cîteva ore ca să i se ceară bani pentru a i se da băiatul înapoi?

Dar nu fusese să fie nici un telefon, nici o cerere de răscumpărare. Frecîndu-şi ochii obosiţi, Lou a pornit-o pe scări. Amatori, s-a gîndit. Borfaşi. Ucigaşi. Unde dracu' or fi? Cine dracu' sînt ei? „Ce importanţă are?" Are importanţă, şi-a spus încieştîndu-şi mîinile. Dreptatea are întotdeauna importanţă.

Uşa de la camera lui Michael era deschisă. L-a reconfortat respiraţia lui regulată. Vedea în lumina slabă a lunii jucăriile în dezordine şi hainele aruncate pe jos, atîrnate de pat, îndesate în dulap. De obicei asta îl făcea să ofteze. Neglijenţa lui Michael constituia un mister pentru Lou. Şi el şi soţia lui erau ordonaţi din naştere. Michael era ca o furtună, un vînt furios care bîntuia şi lăsa în urma lui numai haos. Da, de regulă ar fi oftat şi s-ar fi gîndit cum avea să-i facă morală mîine dimineaţă. Dar în seara asta, dezordinea aceea i-a adus lacrimi de fericire în ochi. Băiatul lui trăia.

Şi-a făcut drum prin dezordinea aceea. Trebuia să dea deoparte jocul cu maşinuţe ca să aibă pe unde

călca. Michael dormea pe burtă, cu obrazul în pernă, cu brațele într-o parte și în alta, cu picioarele încurcate în cearceafuri.

Lou a rămas pur și simplu așa, studiindu–l pe copilul lui și al lui Marge. Moștenise de la mama lui părul des și negru. Pielea îi era bronzată, dar se simțea netezimea pielii de copil. Nasul era puțin acvilin, făcînd să pară mai bărbătească fața aceea prea drăgălașă pentru un băiat. Avea un trup ușor îndesat, care deja începea să se dezvolte. Era plin de zgîrieturi și de cicatrici. În șase ani fuseseră două avorturi, s-a gîndit Lou acum. După aceea, în sfîrșit, el și Marge reușiseră să unească sperma și ovulul într-o viață puternică, reală. Și rezultase ceea ce era cel mai strălucitor, mai bun din ei amîndoi.

Lou și-a amintit de chipul lui Brian McAvoy. Durerea împietrită, furia, neputința. Da, înțelegea. Michael s-a trezit cînd Lou l-a mîngîiat pe obraz.

– Tată?

– Da. N-am vrut să-ți spun decît noapte bună. Culcă-te. Întinzîndu-se, Michael a făcut să cadă niște mașinuțe pe jos.

– N-am vrut să le stric, a murmurat.

– Perfect. Te iubesc, Michael. Lou a zîmbit atingîndu–i pleoapele. Dar fiul lui deja adormise.

Capitolul 10

Era foarte frumos, aproape încîntător. Briza dinspre Atlantic clătina iarba înaltă și verde. Emma asculta cîntecul secret pe care-l șoptea iarba. Dę undeva de deasupra se auzea solemnă vocea preotului. Era înalt, roșu la față, cu părul foarte alb, contrastînd cu sutana lui neagră. Deși vocea lui avea un accent foarte asemănător cu acela al tatălui ei, Emma nu înțelegea mult din ceea ce spunea. Nici nu dorea. Prefera să asculte iarba și mugetele monotone ale vitelor care pășteau pe colina de lîngă cimitir. Darren avea să aibă, în sfîrșit, ferma lui în Irlanda, deși niciodată n-o să conducă un tractor sau n-o să mîne o cireadă lenește de vaci.

Era un loc plăcut, cu iarba atît de verde de parcă ar fi fost într-un tablou. Avea să-și reamintească

iarba de smarald și mireasma proaspătă, vitală, a pămîntului săpat de curînd. Avea să-și amintească briza de pe fața ei, aerul atît de umed dinspre mare, încît ar fi putut părea că este făcut din lacrimi. În apropiere era o bisericuță cu o turlă albă, cu ferestre mici și cu geamuri murdare. Fuseseră înăuntru ca să se roage înainte ca micul coșciug să fie scos afară. Înăuntru mirosea puternic, prea dulceag, a flori și a tămîie. Lumînările fuseseră aprinse, deși soarele pătrundea prin ferestrele murdare ca un abur colorat. Acolo erau statui de oameni în sutane și una a unui bărbat care sîngera pe o cruce. Brian îi spusese că era Isus care o să aibă grijă de Darren în ceruri. Emma se gîndea că cineva care arăta atît de trist și de obosit, nu putea avea grijă de Darren și n-o să-l poată face să rîdă. Bev nu spunea absolut nimic, stătea doar, foarte palidă. Stevie cînta din nou la chitară, așa cum făcuse și la nuntă, dar acum era îmbrăcat în negru și melodia era foarte tristă. Emmei nu-i plăcea în biserică, așa că a fost mulțumită cînd au ieșit afară la soare. Johnno și P.M., cu ochii înroșiți, purtaseră sicriul împreună cu alți patru bărbați despre care se spunea că sînt verii ei. Ea se întreba de ce era nevoie de atîția ca să îl ducă pe Darren care nu era greu deloc. Dar îi era frică să întrebe. Mai bine se uita la vaci, la iarba înaltă și la păsările care treceau pe deasupra capetelor lor. Lui Darren i-ar fi plăcut ferma lui, s-a gîndit. Așa că nu părea a fi drept că nu putea sta și el alături de ea, gata să fugă și să rîdă. N-ar fi trebuit să fie în cutia aceea, s-a gîndit. N-ar fi trebuit să fie înger, deși

însemna că are aripi și muzică. Dacă eă ar fi fost puternică și vitează, dacă și–ar fi ținut promisiunea, atunci nu el, ci ea ar fi fost în cutie, și–a dat seama, începînd să plîngă. Ea lăsase să i se întîmple lucruri rele lui Darren, ea nu îl salvase din ghearele monștrilor.

Johnno a luat-o în brațe cînd a început să plîngă. A mîngîiat-o. Ea și-a sprijinit capul de umărul lui și i–a ascultat cuvintele pe care le repeta împreună cu preotul.

– Dumnezeu este salvarea mea, nu o să... dar ea voia. Ea îl voia pe Darren. Clipind printre lacrimi, a încercat să privească iarba clătinată de vînt. A auzit vocea încărcată de supărare a tatălui ei... și o să se ducă în valea umbrelor, a morții de care nu mă tem și nici de rău...

Dar răul exista, ar fi vrut ea să țipe. Exista răul și el îl ucisese pe Darren. Răul nu are chip. Privea o pasăre zburînd pe deasupra capului. În vîrful colinei a zărit un bărbat. Stătea, privea micul mormînt și era ca o imagine tăcută a disperării.

N-o să mai fie niciodată același om, s-a gîndit Brian bînd serios dintr-o sticlă de whisky irlandez pusă pe masă lîngă cotul lui. Nimic nu avea să fie la fel. Băutura nu îi ușura durerea, deși sperase. Îl făcea doar să-i caute rădăcinile în profunzime. Nici

pe Bev nu o putea ajuta. Dumnezeu știa că încercase. Se străduise. Dorise să o mîngîie, să fie mîngîiat de ea. Dar ea se închisese în sine, palidă, tăcută, cînd copilul lor fusese așezat în pămînt, iar el n-o putuse ajuta cu nimic. La dracu', avea nevoie de ea. Avea nevoie de cineva care să-i spună motivele celor întîmplate, că mai era o speranță, chiar și acum, în cele mai întunecate zile din viața lui. De aceea îl adusese pe Darren aici, în Irlanda, de aceea insistase asupra slujbei, rugăciunilor și ceremoniei. Așa este omul, mai catolic în cazul unei morți, s-a gîndit Brian. Dar chiar și cuvintele familiare, și tămîîa, chiar slujba preotului atît de riguroasă, toate acestea nu îi ușuraseră durerea. Nu avea să-l mai vadă niciodată pe Darren, n-o să-l mai țină în brațe, n-o să-l mai vadă crescînd. Toată vorbăria asta despre viața veșnică nu însemna nimic de vreme ce nu-și va mai putea ține niciodată băiatul în brațe.

Ar fi vrut să fie furios, dar era prea obosit sau prea lipsit de orice fel de energie. Așa că dacă nu exista mîngîiere, s-a gîndit turnîndu-și un alt pahar, o să învețe să trăiască pe mai departe cu această nenorocire. Bucătăria mirosea a prăjituri și a mîncăruri bune. Continua să se simtă mirosul de tămîie și după ce rudele plecaseră. Ele veniseră – ar fi vrut să le fi mulțumit pentru asta. Veniseră să stea lîngă el, să facă mîncarea care, nu se știa de ce, se presupunea că avea să hrănească sufletul. Suferiseră pentru pierderea băiețelului pe care niciodată nu-l întîlniseră. El fugise de la familia lui, a admis Brian. Pentru că el își făcuse una proprie, numai a lui.

Acum ceea ce mai rămăsese din familia pe care și-o făcuse dormea acolo sus. Darren dormea la cîteva mile distanță, sub umbra unei coline, alături de bunica pe care n-o cunoscuse niciodată. Brian a dat pe gît paharul și și-a turnat un altul.

– Fiule?

Brian l-a văzut pe tatăl lui șovăind în prag. Îi venea să rîdă. Era atît de ciudat de ironic reversul. Își amintea cu mare claritate cum năvălea în bucătărie cînd era băiețel, în timp ce tatăl lui stătea la masă veșnic beat.

– Mda. Ridicînd paharul, Brian l-a privit peste marginile lui.

– Ar trebui să încerci să dormi. A văzut ochii tatălui lui mîngîind sticla. Fără o vorbă, Brian a împins-o spre el. Liam McAvoy, un bătrîn de cincizeci de ani, avea o față rotundă și înroșită de la cuperoza de sub piele. Avusese ochii albaștri, visători, pe care îi moștenise și fiul lui, iar părul blond-deschis devenise acum cenușiu. Era dolofan, bine clădit, dar nu mai era bărbatul înalt, puternic, cum i se păruse lui Brian în tinerețe. Cînd a întins mîna după sticlă, Brian a simțit că tresare. Mîinile tatălui său păreau a fi ale lui, cu degete lungi, delicate. Cum de nu observase pînă acum?

– A fost o înmormîntare strașnică, a zis Liam. Cred că mamei tale i-a părut bine că l-ai adus aici. Și-a turnat cu sete trei degete de băutură. Afară ploaia blîndă, drămuită în Irlanda, a început să picure.

Ei nu băuseră niciodată împreună pînă acum, și-a dat seama Brian. A turnat mai mult whisky în două

pahare. Poate, la urma urmei, ei doi ar putea găsi un teren comun. Cu o sticlă între ei.

– Este o ploaie bună pentru fermieri, a zis Liam încîntat de whisky. O udătură bună.

O ploaie pentru fermieri. Băieţelul lui visase să devină fermier. Să fi trecut oare atît de mult din Liam McAvoy în Darren?

– N-am vrut ca el să fie singur. M-am gîndit să-l aduc în Irlanda, să fie cu familia.

– Ai dreptate. Bine ai făcut.

Brian şi-a aprins o ţigară, apoi a împins pachetul înspre tatăl lui. Oare mai vorbiseră ei doi şi înainte? Brian nu-şi amintea.

– N-ar fi trebuit să se întîmple.

– O mulţime de lucruri din ceea ce se întîmplă pe lumea asta n-ar trebui să se întîmple. Liam şi-a aprins ţigara, apoi a apucat paharul. Or să-i găsească pe ticăloşii care au făcut asta, băiete. Or să-i prindă.

– A trecut o săptămînă. Lui i se păreau ani. N-au găsit nimic.

– Or să-i prindă, a insistat Liam. Şi nenorociţii ăia or să ardă în iad. Şi după aceea sărmanul băiat o să se odihnească în pace.

Acum nu voia să se gîndească la răzbunare. Nici la băieţelul lui care se odihnea liniştit în pămînt. Trecuse timpul şi nu mai era. Trebuiau să existe motive pentru asta.

– De ce n-ai venit niciodată? s-a înclinat Brian spre el. Ţi-am trimis bilete, pentru nuntă, cînd s-a născut Darren, pentru ziua de naştere a Emmei,

pentru ziua lui de naștere. Pentru Dumnezeu, nu l-ai văzut niciodată în viață. De ce n–ai venit?

– Să fii fermier înseamnă să fii ocupat, a zis el între două înghițituri. Liam era un bărbat în care regretele de tot felul se amestecau. Nu puteam să plec oricînd aveam poftă.

– Nici măcar o dată? Brusc i se părea vital să primească un răspuns sincer. Ai fi putut s–o trimiți pe mama. Înainte de a muri, ai fi putut s–o lași pe ea să vină.

– Locul unei femei este lîngă soțul ei. Liam a clătinat paharul înspre Brian. Ține minte asta, băiete.

– Întotdeauna ai fost un ticălos egoist.

– Ține-ți limba. Surprinzător de puternică, mîna lui Liam s-a încleștat pe a lui Brian.

– Acum nici nu mai fug, nici nu mă mai ascund, tată. Ochii lui, vocea, îi erau serioase. Se simțea furia. Chiar acum ar fi fost gata să se ia la bătaie. Încetișor, Liam și-a luat mîna, apoi a apucat paharul.

– Nu-mi pun mintea cu tine azi. Nu în ziua în care nepotul meu a fost așezat în mormînt.

– N-a fost niciodată al tău. Nu l-ai văzut pînă cînd nu a murit. Nu ți-a păsat niciodată, ai vîndut doar biletele pe care ți le-am trimis ca să-ți cumperi mai mult whisky.

– Dar tu unde ai fdst în acești ultimi ani? Unde ai fost cînd a murit mama ta? Pe nu se știe unde, cîntînd blestemata aia a ta de muzică.

– Blestemata aia de muzică ți-a pus ție un acoperiș deasupra capului.

– Tată! Cu cățelul uzat de vreme sub braț, Emma

apăruse în prag, cu ochii rotunjiți și speriați, cu buza de jos tremurînd. Auzise voci furioase, simțise mirosul băuturii înainte de a intra în încăpere.

– Emma! Mai puțin furios, Brian s-a dus s-o ridice în brațe, atent să nu–i lovească brațul cu ghips. Ce faci aici?

– Am visat urît. S-au întors balaurii și monștrii. Continua să audă ecoul țipetelor lui Darren.

– E greu să dormi într-un pat străin. Liam s-a ridicat în picioare. Avea mîinile nesigure, dar a mîngîiat-o blînd pe cap. Bunicul tău o să-ți dea niște lapte cald. Ea s-a strîmbat cînd el a luat un ibric vechi, ciobit.

– Pot să stau cu tine? l-a întrebat pe tatăl ei.

– Desigur. El a dus-o pe fotoliu și s-a așezat cu ea în brațe.

– M-am trezit și nu te-am găsit.

– Dar sînt aici, Emma. A mîngîiat-o pe păr, studiindu–și tatăl pe deasupra capului ei. Întotdeauna o să fiu lîngă tine.

Chiar și acolo, s-a gîndit Lou. Chiar și în asemenea moment. A studiat fotografiile de la înmormîntarea lui Darren McAvoy. Văzuse ziarul în fața unui supermagazin, cînd luase pesmetul după care îl trimisese Marge. Ca tot ceea ce era legat de McAvoy și asta îi cucerea interesul, simpatia. Fusese

mai mult decît rușinat pentru că trebuise să cumpere ziarul de la Sally vînzătoarea. În intimitatea casei lui s–a simțit mai rău decît un intrus. Pentru cîțiva bani, el ca și mii de alți oameni puteau fi martorii a ceea ce era o durere intimă. Asta se vedea pe toate chipurile, oricît de înceţoşate erau. Putea vedea fetița cu brațul în ghips și bandajat. Se întreba cît de mult văzuse ea, cît de mult o să-și amintească. Doctorii pe care îi consultase îi spuseseră cu toții că, și dacă ar fi fost martoră la ceva, acum stocase totul. Şi-ar fi putut reaminti mîine, după cinci ani sau niciodată.

DEVASTATION LA CIMITIR

Fuseseră și alte titluri de articole, nenumărate. Lou deja avea un sertar plin.

A FOST EMMA McAVOY MARTORĂ LA ORIBILA MOARTE A FRATELUI SĂU?

MOARTEA FIULUI ROCKER-ULUI DE LA *DEVASTATION*

ASASINAREA COPILULUI ÎN TIMPUL ORGIEI PĂRINȚILOR

UCIDEREA RITUALĂ A UNUI BEBELUȘ DE ROCKER:

OARE SÎNT VINOVAȚI URMAȘII LUI MANSON?

Gunoi, s-a gîndit Lou. Totul era gunoi. Se întreba dacă Pete Page reușea să ocrotească familia McAvoy de o parte din aceste rele. Îngîndurat, și-a pus capul între mîini și a continuat să se uite la poză. Nu se putea desprinde de acest caz. Acum își aducea de lucru acasă, ca un fel de răzbunare. Dosare, fotografii, note care aglomerau biroul în

colțul atît de ordonat din sufrageria lui Marge. Deși avea colaboratori buni, tot ie supraveghea munca și îi interogase personal pe toți oaspeții de pe listă. Studiase în amănunțime fiecare racord, apoi revenise mereu să cerceteze prin camera lui Darren. Trecuseră mai bine de două săptămîni de la crimă, iar Lou nu ajunsese la nici un rezultat. Ca niște amatori ce fuseseră, sigur că ei își acoperiseră urmele, s-a gîndit. Și precis fuseseră amatori. Profesioniștii nu fac greșeala de a ucide un copil care ar fi valorat milioane la răscumpărare, nici nu și-ar fi dat osteneala să creeze iluzia unei spargeri. Ei fuseseră în casă. Intraseră chiar prin ușa din față. Asta era ceva de care Lou era sigur. Asta nu însemna că numele lor se aflau pe lista pe care Page reușise să o facă. O jumătate din California de Sud putea să fi intrat în casă în noaptea aceea – și să fi primit o băutură sau ceva droguri, dintre cele existente la petrecere. Nu existaseră amprente în camera băiatului, nici pe seringa hipodermică. Erau doar amprentele celor din familie și ale bonei. Se părea că Beverly McAvoy era o gospodină excelentă. La primul etaj era dezordinea normală după o petrecere, dar la al doilea, etajul familiei, era totul curat și în ordine. Lui Marge i-ar fi plăcut, s-a gîndit cînd și-a rememorat încăperile. Fără amprente, fără praf, fără semne de luptă. Dar o luptă fusese, o luptă pe viață și pe moarte. Cîndva în timpul nopții aceleia, o mînă îl lovise pe Darren peste gură și poate din greșeală peste nas. Aceasta se întîmplase cîndva între momentul în care Emma auzise țipătul

fratelui ei – dacă așa fusese – și cînd Beverly McAvoy se dusese să vadă ce face fiul ei. Oare cît timp durase? Cinci minute, zece. Sigur, nu mai mult. Conform legistului, Darren murise între două și două treizeci a.m. Ambulanța chemată pentru Emma venise la două și șaptesprezece minute. Asta nu era de mare ajutor. Degeaba puteai corela timpul, degeaba aveai teancuri de note și o grămadă de tabele îndosariate. Lui îi trebuia să găsească doar ceva nelalocul său, un nume care nu se potrivea, o poveste care nu coincidea. Avea nevoie să îi găsească pe ucigașii lui Darren McAvoy. Dacă nu reușea știa că o să fie obsedat întotdeauna de chipul băiețelului și de întrebările înlăcrimate ale micii lui surori. „A fost vina mea?"

– Tată?

Lou s-a întors și l-a văzut pe fiul său stînd în spatele lui, plimbînd o minge de fotbal dintr-o mînă în alta.

– Michael, nu năvăli aici în felul ăsta.

– N-am năvălit. Michael și-a rotit ochii necăjit. Dacă trîntea ușile, era prea zgomotos. Dacă încerca să meargă pe tăcute, însemna că năvălește. Cine ar mai putea înțelege ceva? Tată, a zis din nou. Ai zis că o să te ocupi și de mine puțin în după-amiaza asta.

– Cînd o să termin, Michael.

Michael se mișca de pe un picior pe celălalt în tenișii lui negri, jerpeliți. În ultimele săptămîni „Cînd o să termin" devenise răspunsul standard al tatălui său.

– Şi cînd o să termini?

– Nu ştiu, dar o să termin mai repede dacă nu mă baţi la cap.

Drace, s-a gîndit Michael, nimeni nu mai are timp pentru nimic. Cel mai bun prieten al lui era la bunica lui şi cel de–al doilea prieten bun era bolnav de nu ştiu ce boală cretină. La ce mai era bună o sîmbătă dacă nu te puteai distra? Asta încercase, de fapt, să–i ceară sfatul tatălui lui. Era de privit pomul de Crăciun şi toate darurile stivuite sub el. Michael a luat unul din daruri, pe care scria numele lui, era înfăşurat în hîrtie cu îngeraşi care dansau. L–a scuturat cu grijă. Se auzea ceva destul de uşor dar pe el l–a satisfăcut grozav. Îşi dorise un avion cu telecomandă. Fusese primul pe lista lui de Crăciun şi îl scrisese cu litere mari pe care le subliniase de trei ori. Doar aşa mama şi tata aveau să ştie că este serios. Era sigur, că avionul se afla în cutie. L–a pus jos din nou. Trebuiau să mai treacă nişte zile înainte de a deschide pachetul, de a–l scoate ca să se joace cu el. Dar simţea nevoia să facă acum ceva. Dar ştia că dacă îşi vîra nasul pe–acolo, mama lui o să–l pună să frămînte coca sau să decoreze omuleţii de turtă dulce. Şi astă era treabă de fată. Atunci, cum mai putea el să joace fotbal pe calculator? Şi ce era aşa de interesant în hîrtiile alea şi în pozele de pe birou? Întorcîndu–se la birou şi–a trecut limba peste dinţele pe care îl pierduse în urmă cu o săptămînă, cînd făcuse concurs pe bicicleta lui cu trei viteze. Îi plăcea că tatăl lui era poliţist şi se lăuda cu asta tot timpul. Desigur, se lăuda şi pentru că era foarte bun trăgător

Desigur, se lăuda și pentru că era foarte bun trăgător și îi punea la punct pe nebuni, precum Charlie Manson. Dar nu i–ar fi plăcut să le spună prietenilor că tatăl lui se ocupa cu formulare și studia dosare. Atîta lucru făcea și un bibliotecar. Ținîndu–și mingea de fotbal sub braț s–a aplecat peste umărul tatălui său. Îi venise ideea că, dacă îl sîcîia, taică–său o să lase hîrtiile deoparte și o să iasă afară. Apoi privirea i–a căzut pe fotografia lui Darren McAvoy.

– Isuse. Ăsta este un copil mort?

– Michael!

Lou s–a întors, dar a rămas înțepenit cînd a văzut ochii șocați și fascinați ai fiului său. A pus o mînă pe umărul lui Michael.

– Aoleo! Ce s–a întîmplat? A fost bolnav sau așa ceva?

– Nu. Se întreba dacă avea dreptul să folosească tragedia unui copil drept lecție pentru un altul. A fost ucis.

– Dar nu e decît un copilaș. Oamenii nu pot ucide copilașii.

– Nu. Dar uneori fac așa ceva.

Holbîndu–se la fotografia de la poliție, Michael și–a dat seama pentru prima oară de faptul că era muritor și el cu toți cei unsprezece ani ai lui.

– De ce?

Lou și–a reamintit că–i spusese Emmei că nu există monștri. Cu cît se gîndea mai mult la ceea ce pățise Darren, cu atît mai sigur era că există monștri.

– Nu știu. Încerc să descopăr. Asta este meseria mea, să–i descopăr pe ucigași.

Faptul că avea drept tată un polițist nu îl oprise niciodată pe Michael să privească la televiziune imaginea dreptății, a justiției în acțiune.

– Și cum o să–i descoperi?

– Vorbind cu oamenii, studiind faptele. Gîndind foarte mult.

– Sună plictisitor. Dar nu-și putea lua ochii de la poză.

– Este cam plictisitor.

Michael era mulțumit că se hotărîse să devină astronaut. Și-a îndepărtat privirea de la poză și a s–a uitat la ziarul pe care îl adusese tatăl lui acasă. Avea o minte sprintenă, așa că a înțeles repede.

– Este băiețelul lui Brian McAvoy. Cineva a încercat să–l răpească sau așa ceva, dar în schimb el a murit. Toți copiii vorbesc despre asta.

– Așa este. Lou a strecurat fotografia lui Darren înapoi într-un plic.

– Vai, deci tu te ocupi de cazul ăsta? L-ai întîlnit pe Brian McAvoy?

– L-am întîlnit.

Tatăl lui îl întîlnise pe Brian McAvoy. Michael nu putea decît să fie înnebunit de asta.

– Păi ăsta e un boss, un mare șef. Ai întîlnit și restul grupului? Ai vorbit cu ei?

Lou a scuturat din cap încercînd să pună în ordine hîrtiile. Cît de simplă era viața dacă aveai doar unsprezece ani. Și cît de simplă ar fi putut fi, a adăugat în gînd ciufulind părul negru al lui Michael.

– Da, am vorbit cu el. Par să fie foarte drăguți.

– Drăguți? a bodogănit Michael. Ei sînt cei mai

buni. Cu adevărat cei mai buni. Așteaptă să le spun și prietenilor mei.

– Nu vreau să spui nimănui nimic despre asta.

– Să nu spun? Michael și-a trecut mîna prin părul transpirat. Cum se poate? Dacă le spun or să cadă pe spate. Vreau să le povestesc.

– Nu, nu trebuie. Doresc să ții asta numai pentru tine, Michael.

– Dar de ce?

– Pentru că anumite lucruri sînt foarte personale. A privit spre titlurile scandaloase din ziare. Sau ar trebui să rămînă personale. Și asta face parte dintre lucrurile personale. Haide! A luat mingea de fotbal în mîinile lui. Să vedem dacă îmi poți para loviturile.

P.M. se uita la valurile care se rostogoleau pe nisip. Chiar și după o lună nu se obișnuise cu ideea că acea casă îi aparținea. Casa de pe plaja Malibu, casa lui de la Malibu era cu adevărat proprietatea pe care agentul de afaceri i-o promisese. Înaltă, cu tavanele largi, cu un cămin uriaș din piatră, cu obloane la ferestre. În dormitorul de la etaj, unde iubita lui încă dormea erau două dormitoare, un alt cămin și un balcon care se întindea de jur-împrejurul celui de-al doilea etaj. Chiar și Stevie fusese impresionat cînd o vizitase. Asta îl făcuse pe P.M. să se simtă încîntat arătîndu-i camerele, mobila de bun

gust, combina stereo. Iar acum Stevie era la Paris. Johnno era la New York. Brian era la Londra. Iar P.M. se simțea foarte singur. Tot mai era în discuție un turneu, după ce apăruse noul album în acea primăvară, dar P.M. nu era sigur că Brian o să fie de acord. Trecuseră aproape două luni de la acea noapte oribilă, iar Brian continua să stea în expectativă. Se întreba dacă Brian știa că *Love Lost*[1] ajunsese pe locul întîi în topuri și primise medalia de aur. Se întreba dacă măcar l-ar fi interesat treaba asta.

P.M. știa că poliția nu era deloc mai aproape de descoperirea ucigașului lui Darren. Asta îl făcea să ia din cînd în cînd legătura cu Kesselring. Era tot ce putea face pentru Brian și Bev.

Se gîndea la Bev, cît de palidă și de îndurerată arăta în ziua înmormîntării. Nu scosese o vorbă cu nimeni. Ar fi vrut atît de tare să o mîngîie. Dar nu se pricepuse și fantezia din capul lui, că ar fi vrut să o ducă în pat să facă tandru dragoste cu ea pînă cînd i-ar fi trecut necazul, îl șocase chiar și pe el, astfel încît nu reușise decît să-i întindă o mînă rece, rigidă.

Angie Parks cobora scările circulare într-un tricou roz care de-abia îi ajungea pînă la șolduri. Avusese timp să se fardeze puțin, să-și dea cu ruj pe buze. Se pieptănase astfel ca părul ei lung și blond să nu mai poarte amprenta somnului, dar arăta totuși ca de-abia ieșită din dormitor. Cea mai bună metodă ca să capeți ce-ți dorești de la un bărbat era sexul. Și

1 - Dragostea pierdută

ea dorea cîte ceva de la P.M. A privit prin sufrageria spațioasă și plină de oglinzi. Nu era rău pentru început, s-a gîndit ea. Era chiar un început bun. Era un loc convenabil pentru un weekend de vreme ce avea de-a face cu P.M. la Beverly Hills. Acolo trăiau vedetele și ea dorea din toată inima să devină vedetă. P.M. era trambulina ei. Legătura ei deja o ajutase pentru o grămadă de reclame și un rolișor drăguț într-un film de televiziune. Ea dorea lucruri mai bune, mai mărețe și voia să îl păstreze pe P.M. într-o stare de încîntare pentru a le căpăta. Îi era recunoscătoare. Fără interesul care i se arătase din partea presei n–ar fi avut altceva de făcut decît să joace în filmulețe porno. O fată trebuie să aibă cu ce–și plăti chiria. Angie și-a răsucit mîna astfel încît lumina să se reflecte în diamantele și safirele de pe brățara pe care i-o dăruise P.M. Acum nu mai trebuia să ducă grija chiriei. S-a întors spre ușile de sticlă și l-a văzut stînd în prag. Cum stătea în lumina matinală a soarelui s-a gîndit că el arăta aproape bine. Dar foarte singur. Chiar și o inimă atît de ambițioasă ca a lui Angie putea simți o oarecare milă. Nu mai era același de cînd murise băiețelul. Ei îi părea rău cu adevărat, dar tragedia îl făcuse pe P.M. mai dependent de ea. Iar pentru presă asta se plătea în aur. O femeie deșteaptă prinde orice ocazie i se ivește și scoate maximum din ea. Și-a pus o mînă peste sîni, mulțumită că erau destul de tari ca să nu aibă nevoie de sutien. S-a dus spre el, s-a lipit de spatele lui și și-a încolăcit brațele în jurul gîtului lui.

– Mi-a fost dor de tine, iubitule.

El a ridicat o mînă, rușinat de faptul că se gîndise în primul rînd la Bev.

– Nu voiam să te trezești.

– Știi că mie îmi place să mă trezești tu. S–a frecat de el,și și-a apropiat cu un suspin ușor gura de a lui. Nu pot să sufăr cînd te văd atît de trist.

– Tocmai mă gîndeam la Bri. Sînt îngrijorat.

– Ești un prieten bun, iubitule. Îl sărută ușor, cu sărutări mărunte pe față. Asta îmi place cel mai mult la tine.

El a strîns-o mai aproape, ca întotdeauna încîntat s-o audă spunîndu-i că îl iubește. Era atît de frumoasă, cu ochii ei mari și căprui și cu guriţa de păpușică! I se părea că vocea ei dulce e o muzică numai pentru el. Ea s-a lipit mai tare cînd el și-a dus mîinile spre carnea fermă a feselor ei. Trupul ei era ca un vis, lung și alunecos, bronzat ca aurul, ca o piersică. Simţind-o cum se înfioară, lui i se părea că e un rege.

– Am nevoie de tine, Angie.

– Atunci, ia-mă. Și-a lăsat capul pe spate, privindu-l pe sub genele date din belșug cu rimei. Încetișor, cu ochii într–ai lui, s-a apucat de poala tricoului și și l-a tras peste cap. În lumina soarelui, a rămas goală și excitată, cu sfîrcurile în evidenţă și la fel de aurie cum era peste tot. El și-a păstrat prezenţa de spirit suficient, încît să o tragă înăuntru înainte de a o culca direct pe podea. Ea l-a lăsat să facă tot ce dorea, făcîndu-i plăcere, dar și adăugînd cîteva gemete calculate și ţipete, cînd a considerat că era potrivit. Nu că el nu ar fi excitat-o. Ba da, într-un

anume fel. Ea ar fi preferat ca el să fi fost un pic mai violent, să-i facă și unele zgîrieturi, să-i lase urme. Dar P.M. își folosea mîinile cu blîndețe o trata cu delicatețe. Chiar și cînd era foarte excitat și transpirația curgea pe el, o trata ca pe un porțelan fin, prea respectuos să se lase cu întreaga greutate asupra ei, prea politicos, chiar și în focul pasiunii, ca să se împingă în ea astfel încît țipetele ei să fie sincere. O lua cu blîndețe, într-un ritm sobru care o aducea doar în apropierea satisfacției depline. Rămînea pe ea numai un moment, atunci cînd se descărca, iar ea studia în acest timp tavanul. Rămînînd conștient de greutatea lui, el se rostogolea alături și îi sprijinea capul cu brațul lui.

– Oh, a fost minunat. Îl mîngîia pe pieptul asudat, palid. Întotdeauna practică, știa că o să se satisfacă singură cînd o să se ducă la etaj. Ești grozav, iubitule. Cel mai grozav.

– Te iubesc, Angie. O mîngîia pe păr. Realizase ceea ce își dorise. Tot acel sex înnebunitor, fără nume, nu existase înainte pentru el. Voia să știe, cînd era în călătorii, că exista cineva care îl aștepta acasă sau în acele camere mizerabile de hotel. Își dorea ceea ce avea Brian. Nu pe Bev, încerca P.M. să se asigure pe sine, deloc sincer. Ci o soție, o familie, o casă. Cu Angie, putea avea toate acestea.

– Angie. Vrei să te măriți cu mine? Ea a încremenit. Asta își dorise și iată că se întîmpla. Deja avea viziunea agenților de spectacole căutînd-o – și casa uriașă, albă, din Beverly Hills. Fața i s-a luminat de zîmbet. Îi venea aproape să rîdă. Apoi, a

tras adînc aer în piept și s-a răsucit. Cînd s-a uitat din nou la el avea lacrimi în ochi.

– E adevărat? Mă vrei cu adevărat?

– O să te fac fericită, Angie. Uite, știu că nu e ușor să fii măritată cu cineva ca mine. Turneele și admiratoarele și presa. Dar putem face ceva pentru noi înșine, doar pentru noi doi, ceva al nostru, exclusiv al nostru.

– Mie îmi placi, i-a spus cu toată onestitatea.

– Atunci vrei? Te măriți ca să alcătuim o familie?

– Mă mărit cu tine. Și-a aruncat brațele în jurul lui. O familie era cu totul altceva, s-a gîndit, cînd el a culcat-o din nou pe jos. Dar ca nevasta lui P.M. Ferguson, cariera ei n–avea să fie decît ascendentă.

Brian nu știa cît mai putea dura așa, să se plimbe prin casa aceea mare zi de zi, să doarmă noapte după noapte alături de o femeie care rămînea de gheață la cea mai ușoară atingere a lui. Aștepta zilnic telefonul, sperînd că Kesselring o să-i aducă date noi, orice. Avea nevoie de un nume, de un chip pe care să-și verse furia neajutorată. Nu avea nimic decît o cameră a copiilor goală și o soție care aluneca prin casă precum fantoma femeii pe care o iubise. O avea pe Emma. Slavă Domnului pentru Emma! Trecîndu-și mîinile peste față s– a ridicat de la masa pe care încercase să compună ceva. Știa că, dacă n-ar fi fost Emma, în ultimele săptămîni el s-ar fi îmbolnăvit. Și ea suferea, în tăcere, cu tristețe. Adesea stătea mult

o asculta. Ei se făceau să zîmbească unul pe celălalt și atunci i se părea că durerea se micșorează puțin. Era îngrozit cînd ea nu era în casă. Chiar și gărzile de corp pe care le angajase să o supravegheze în drumul spre școală și înapoi nu-l puteau face să nu resimtă nodul de spaimă care se instala cînd ea trecea pragul ușii. Și cum ar fi putut el însuși să păsească dincolo de ușă? Oricît îi lipsea fiul iui, avea să sosească ziua cînd va trebui să revină pe scenă, în studio, să se întoarcă la muzica lui. Își putea cu greu închipui că o să o poată ține continuu de mînă pe fetița lui de șase ani, să o lege de el. Și nici vorbă că n-o putea lăsa cu Bev. Nu, acum și nici în viitorul apropiat, știa el asta.

– Domnule McAvoy, scuzați-mă.

– Da, Alice.

O păstraseră, deși nu mai era nici un copil care să aibă nevoie de ea. Acum era bona lui Bev, s-a gîndit Brian și și-a luat o țigară din pachetul de pe masă.

– Domnul Page a venit să vă vadă. Brian s-a uitat la masă, la hîrtiile în dezordine, la încercările de cîntece și la frazele lăsate la jumătate.

– Adu-l aici.

– 'nă Bri. Dintr-o privire Pete și-a dat seama că avea de a face cu un om care încerca să lucreze fără mare succes. Hîrtii mototolite, o țigară fumegînd într-o scrumieră plină, mirosul fad al lichiorului, deși era dimineață. Sper că nu te superi că am apărut. Am ceva de rezolvat și nu cred că ai fi venit la birou.

– Nu. A întins mîna după sticla aflată în apropiere. Vrei ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. S-a așezat, încercînd să zîmbească. Era între ei o atmosferă rece și neobișnuit de formală. Nu părea să știe cum să se comporte cu Brian, ce întrebări să-i pună. Ce face Bev? s-a aventurat el.

– Nu știu. Amintindu-și de țigară, Brian a strivit-o printre celelalte mucuri. Nu prea vorbește, nu se duce nicăieri. L-a privit pe Pete, iar în ochi i se vedea în același timp neîncrederea și un fel de rugăminte.

La fel, s-a gîndit Pete, ca atunci, în urmă cu mulți ani, cînd Brian venise la el și îi ceruse să devină managerul lor.

– Pete, ea stă în camera lui Darren ore în șir. Chiar și noaptea, uneori mă trezesc și o găsesc acolo, stînd în nenorocitul ăla de balansoar. A luat o înghițitură din pahar, apoi alta. Nu știu ce dracu' să fac.

– Te-ai gîndit să-i faci un tratament?

– Vrei să spui să o duc la psihiatru? Brian s-a îndepărtat de masă, scrumul de la țigară a căzut pe covor. Era un bărbat simplu, dintre oamenii simpli. Problemele, problemele personale, se rezolvau în intimitate. La ce bun să o duc să vorbească despre viața ei sexuală și cum își ura tatăl sau alte prostii de genul ăsta?

– Este doar o sugestie, Bri. Ceva la care te poți gîndi.

– Chiar dacă eu aș vrea, nu știu dacă ea ar fi de acord.

– Poate că ea are nevoie să mai treacă timpul. Nu-s decît cîteva luni.

– Au trecut trei. Oh, Isuse.

– Au trecut trei. Oh, Isuse.

Fără o vorbă, Pete s-a ridicat ca să-i mai toarne whisky lui Brian. I-a dat paharul, apoi i-a arătat lui Brian să se așeze.

– Ai aflat ceva de la poliție?

– Am vorbit cu Kesselring, n-au aflat nimic. E foarte rău.

Pete s-a așezat iar. Trebuiau să depășească toate acestea, să meargă înainte.

– Și Emma ce face?

– Coșmarele au încetat, iar ghipsul îi va fi scos peste cîteva săptămîni. Trebuie să se gîndească la școală, dar nu uită. Îți poți da seama după ochii ei.

– Nu și-a reamintit nimic?

– Cristoase, Pete, nu știu dacă ea a văzut ceva sau a fost doar un vis urît. La Emma toți sînt monștri. Și eu cred. Într-un fel mi se pare că și în spatele nostru există.

– Ăsta este unul dintre motivele pentru care sînt aici. Nu vreau să te oblig, Bri, dar compania de discuri ar dori foarte tare un turneu care să înceapă odată cu apariția noului album. Eu le-am explicat, dar nu cred că este bine pentru tine.

– Un turneu ar însemna să le părăsesc pe Bev și pe Emma.

– Îmi dau seama de asta. Nu-mi da răspunsul acum. Reflectează la asta. Și-a luat o țigară și și-a aprins-o. Am putea merge prin Europa, America, Japonia, în cazul în care tu și băieții cădeți de acord. Munca ar fi exact ce-ți trebuie ca să poți depăși faza asta.

– Şi s-ar vinde o grămadă de discuri.

– Adevărat. Pete a zîmbit subţire. Un album nu poate ajunge pe primul loc în zilele noastre dacă nu faci turnee. Vorbind despre discuri, am făcut contract cu băiatul acela nou. Robert Blackpool. Cred că ţi-am vorbit despre el.

– Da. Mi-ai spus că îţi pui speranţe mari în el.

– Chiar aşa. O să îţi placă stilul lui, Bri, şi de aceea vreau ca tu să îl laşi să imprime *On the Wing*. Brian, înainte de a mai lua o gură de băutură a tăcut o clipă, surprins.

– Noi întotdeauna ne-am înregistrat singuri propria muzică.

– Aşa este, a fost. Dar peste tot se practică precum o afacere bună, un fel de extindere. Pete a zăbovit o clipă ca să-şi dea seama de starea de spirit a lui Brian. Pentru că intuia că era mai receptiv decît se aşteptase, a insistat. Tu ai tras această piesă specială de pe ultimul album şi i se potriveşte lui Blackpool. N-o să vă dăuneze să aveţi un nou cîntăreţ îndrumat de tine şi de Johnno. De fapt, în cazul acesta e doar un mod de a vă spori reputaţia în calitate de compozitori.

– Nu ştiu. Şi-a frecat ochii cu mîinile. Nu cred că are importanţă. O să discut cu Johnno.

– Am făcut-o eu, a zîmbit Pete. El este de acord, dacă eşti şi tu.

Brian a găsit-o pe Bev în camera lui Darren. Deşi

îi era greu, a intrat, încercînd să nu privească spre pătuțul gol, la jucăriile așezate cu grijă pe rafturi, la ursul uriaș de jucărie pe care el și Bev îl cumpăraseră înainte de nașterea lui Darren.

– Bev. A atins–o și a așteptat fără succes să-l privească. Era prea slabă. Pomeții i se făcuseră prea proeminenți ca să mai pară distinsă. Luciul din ochii ei, de pe păr, de pe piele dispăruseră. Și-a dat seama că trebuia să strîngă din dinți ca să-i poată pune mîna pe umeri, să o scuture, astfel încît viața să revină din nou în ființa aceea.

– Bev, speram că o să vii jos să bem ceai.

De la el venea mirosul de băutură și asta o făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Cum putea el să bea și să scrijelească muzica aia? Și-a scos mîna dintr-a lui și și-a pus-o în poală.

– Nu-mi trebuie nici un ceai.

– Vreau să-ți dau niște vești. P.M. se însoară. Ea l-a privit atunci, fără nici un interes. El speră că o să ne ducem și noi. I-ar plăcea să ne arate casa de pe plajă și pe pieptoasa de nevastă-sa.

– Nu mă mai întorc niciodată acolo. Era în vocea ei o asemenea violență rapidă, încît aproape că el s–a dat înapoi. Dar nu atît emoția l-a împietrit, cît privirea din ochii ei. Ura.

– Ce vrei de la mine? i-a cerut să-i spună. S-a aplecat asupra ei ținîndu-se cu ambele mîini de balansoar. Ce dracu' vrei?

– Doar să mă lași singură.

– Te-am lăsat singură. Te-am lăsat să stai aici ore în șir. Te-am lăsat și cînd aveam teribil de mare

nevoie de tine. Şi noaptea te-am lăsat singură, deşi aşteptam să te întorci spre mine. Măcar o dată să te întorci spre mine. La dracu, Bev, el era şi al meu, nu numai al tău.

Ea n-ă zis nimic, dar a început să plîngă; cînd a întins mîna spre ea, ea s-a retras.

– Nu mă atinge. Nu pot suporta asta. Cînd el s-a dat înapoi, ea s-a ridicat din fotoliu şi s-a dus la pătuţ.

– Nu poţi suporta să te ating, a început el cu o furie crescîndă. Nu poţi să suporţi să te privesc sau să-ţi vorbesc. Zi după zi, stai aici de parcă ai fi singurul om îndurerat. Este vremea să te opreşti, Bev.

– Pentru tine e uşor, nu? A smuls o păturică de pe pătuţ şi şi-a lipit-o de piept. Poţi sta şi bea şi scrie muzică de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. E îngrozitor de uşor pentru tine.

– Nu. Întristat şi–a acoperit ochii cu mîinile. Dar nu pot să nu–mi continui viaţa. El s-a dus, iar eu nu pot schimba asta.

– Nu, nu poţi schimba. Tristeţea ei se transforma în reproş. Tu ai vrut să dăm petrecerea în noaptea aceea. Să vină în casa noastră toţi acei oameni. Niciodată nu ţi-a fost suficientă familia ta, iar acum el s-a dus. Ţie îţi trebuie să ai cît mai mulţi oameni în jur, cît mai multă muzică. Mereu vrei mai mult. Şi unul dintre acei oameni pe care tu i-ai lăsat să intre în casa noastră mi-a omorît băieţelul.

El rămăsese fără vorbe. Dacă ea ar fi luat un cuţit şi i l–ar fi înfipt în inimă durerea ar fi fost mai mică.

Şocul mai mic. Ei au rămas acolo, cu pătuţul gol între ei.

– Nu el i-a lăsat pe monştri înăuntru. Emma stătea în prag, ţinînd de coperţi nişte cărţi, cu ochii întunecaţi, evidenţiaţi de tenul alb. Tata nu i-a lăsat pe monştri să intre.

Înainte ca Brian să poată vorbi ea s-a repezit în hol, suspinînd din adîncul inimii.

– Bună treabă, a reuşit Brian să spună încleştîndu-şi maxilarele. Dacă tot vrei să fii singură, o să o iau pe Emma şi o să plec.

Ea ar fi vrut să-l strige, dar nu putea. Obosită, mult prea obosită, s-a prăbuşit din nou în balansoar.

A fost nevoie de un ceas ca să o calmeze pe Emma. Cînd în sfîrşit a adormit, el a început să dea telefoane. Luase o decizie, aşa că l-a sunat pe Pete.

– Plecăm la New York mîine, a zis scurt. Eu şi cu Emma. O să ne întîlnim cu Johnno, să petrecem cîteva zile. Am nevoie să găsesc pentru ea o şcoală bună şi să îi fac rost de gardă. Imediat ce o să aranjez totul pentru ea, o să mergem în California, să începem repetiţiile. Aranjează turneul, Pete, şi încă unul lung. A sorbit o gură mare de whisky. Sîntem gata să cîntăm rock.

Capitolul 11

– Nu vrea să se întoarcă. Brian o privea pe Emma plimbîndu–se prin sala de repetiții cu noul ei aparat de fotografiat. I-l dăduse în timpul despărțirii înlăcrimate dintre ei, la *Academia pentru fete de la Saint Catherine*, în statul New York.

– Păi n-a stat acolo decît o lună înainte de vacanța de primăvară, i-a reamintit Johnno. Dar îi era milă de fetița care tocmai făcea o poză cu Stevie Martin aflat într-un colț. Mai lasă–i ceva timp să se obișnuiască.

– Păi tot ce facem s-ar părea că este pentru a se obișnui. Trecuseră opt săptămîni de cînd plecase de la Bev și încă îl durea sufletul după ea. Femeile pe care le avusese de atunci fuseseră precum un drog,

iar drogurile precum femeile. Ambele nu făceau decît să ușureze durerea doar cîteva clipe dintr-un timp mai lung.

– Ai putea s-o suni, i-a sugerat Johnno, citindu-i gîndurile pentru că îl cunoștea foarte bine.

– Nu. Se gîndise la asta de multe ori. Dar ziarele erau pline cu comentarii despre despărțirea lor și se îndoia că el și Bev ar fi avut să-și mai spună ceva, că lucrurile s-ar fi îmbunătățit. Acum nu mă interesează decît Emma. Și turneul.

– Ambele or să fie cu succes. Johnno privi cu înțeles înspre Angie. Or să mai fie și mici excepții. Brian a dat din umeri și s-a așezat la pian.

– Dacă ea reușește cu contractul pentru film, o să scăpăm de ea.

– Vicleană curvulița. Ai văzut cum l-a făcut să joace pe P.M.? Johnno și-a clătinat capul și și-a luat un accent vulgar. „Prea, prea alunecoasă, drăgălașa".

– Ascute-ți ghearele cîtă vreme P.M. e prăbușit peste ea. Sîntem făcuți și e cazul să ne îngrijorăm grozav în privința micuței noastre Angie. L-a văzut pe Stevie întorcîndu-se în hol. Petrecea tot mai multă vreme în baie, a constatat Brian. Și asta nu avea nimic de a face cu faptul că trebuia să se radă. Orice ar fi inhalat sau înghițit sau prizat de astă dată, era drogat tare. S-a oprit lîngă Emma să o îmbrățișeze rapid, apoi și-a luat chitara. De vreme ce golise fiola, se prefăcea a cînta nebunește, dar nu se auzea nimic.

– Mai bine să aşteptăm să îşi revină ca să vorbim cu el despre asta, a sugerat Johnno. Dacă reuşeşti să-l prinzi în asemenea situaţii. A mai vrut să adauge ceva, dar a renunţat. Tot nu-i făcea nici un bine dacă-i spunea ce auzise înainte de a pleca de la New York.

Imaginea lui Jane Palmer care scria o carte. Desigur altcineva avea să facă munca propriu-zisă. Totuşi îşi imagina că Jane o să primească pentru asta o sumă princiară. Şi tot ce urma să apară în jurnalul ei zilnic nu putea să-i placă lui Brian. Mai bine ar fi să îl lase pe Pete să se ocupe de asta, s-a hotărît, şi să nu îl deranjeze pe Brian cu chestiile care nu se vor petrece decît după turneu.

Emma era prea puţin atentă la repetiţii cînd au început să cînte. Auzise toate aceste cîntece şi înainte, de multe ori. Majoritatea erau de pe albumul pe care tatăl ei şi ceilalţi îl făcuseră cînd fuseseră în California. Ea se putuse duce în studio cîteodată. Odată Bev îl adusese şi pe Darren. Nu voia să se gîndească la Darren pentru că o durea foarte tare. Apoi o podidea vinovăţia pentru că încerca să şi-l scoată din minte. Îi lipsea şi Charlie. Îl lăsase în urmă, la Londra, în pătucul lui Darren. Spera că Bev o să aibă grijă de el. Şi poate că într-o zi, cînd ei se vor întoarce acasă, Bev o să vorbească din nou cu ea, o să rîdă, aşa cum făcuse odinioară. Nu înţelegea prea mult despre penitenţă, dar se gîndea că fusese drept să îl lase pe Charlie acolo. Apoi mai era şi şcoala. Era sigură că trebuia să meargă în

locul acela, atît de departe de cei pe care îi iubea ca să fie pedepsită pentru că nu avusese grijă de Darren așa cum promisese. Își mai amintea că fusese pedepsită alteori, cu palme și cu lovituri. Părea mai ușor, se gîndea acum, pentru că de îndată ce palmele erau date, era gata și pedeapsa. Dar acum pedeapsa ei părea fără sfîrșit ca și căința.

Tatăl ei nu numea aceasta a fi pedeapsă, s-a gîndit. Spunea că avea să meargă la o școală bună unde o să învețe să fie deșteaptă. Unde o să fie în siguranță. Vor exista niște oameni care vor veghea asupra ei. Emmei nu-i plăcea treaba asta. Oamenii erau înalți, tăcuți, cu ochii scîrbiți. Nu ca Johnno și ceilalți. Ea voia să meargă din oraș în oraș cu ei, chiar dacă asta însemna să zboare cu avioanele. Ea dorea să rămînă în hoteluri, să stea în pat și să ceară ceai de la camera de serviciu. Însă trebuia să se întoarcă la școală, la maicile acelea cu ochii blînzi și cu mîini puternice, înapoi la rugăciunile de dimineață și la lecțiile de gramatică. S-a uitat înspre tatăl ei care cînta *Soldier Blues*[1] . Era alt cîntec despre război, un cîntec dur pe un ritm dur. Nu știa de ce o îngrozea. Poate din cauza stilului scrîșnit al lui P.M. sau din cauza chitarei care suna într-un ritm nebunesc, dar cînd vocea lui Johnno s-a unit cu a lui Brian, ea și-a ridicat aparatul de fotografiat. Îi plăcea să facă poze. Niciodată nu se gîndise că acel aparat era prea scump și greu de mînuit pentru un copil de vîrsta ei. După cum niciodată nu se gîndise că Brian

1 Blues-ul soldatului

i-l dăduse din cauza vinovăției de a o face să meargă într-o școală obscură.

– Emma. S-a întors ca să vadă un bărbat brun, înalt. Nu era unul dintre body-guards, și-a dat ea seama, dar parcă îl cunoștea de undeva. Apoi și-a reamintit. A zîmbit ușor pentru că fusese simpatic atunci cînd venise să o vadă la spital și nu o necăjise și nu o certase cînd îi plînsese pe umăr.

– Îți amintești de mine? a întrebat-o Lou.

– Da. Tu ești polițistul.

– Așa e. A pus o mînă pe băiatul de lîngă el, încercînd să-i distragă atenția fiului său de la grupul care făcea repetiții. Ăsta e Michael. Ți-am povestit despre el. Ea a fost încîntată și mai tare, dar era prea timidă ca să îl întrebe despre cum era să cazi cu skaterul de pe acoperiș.

– Bună.

– Bună. El i-a aruncat o privire rapidă și i-a zîmbit. Era tot ce putea face înainte de a-și întoarce ochii spre cei patru bărbați din centrul sălii.

– Avem nevoie de cornuri de suflat acum, a început Brian cînd i-a pus să se oprească. Fără cornuri, sunetul nu este deplin. I-a stat inima cînd l-a zărit pe bărbatul de lîngă Emma, apoi, încet, s-a apropiat. Locotenente.

– Domnule McAvoy.

După ce l-a privit rapid în ochi pe fiul său, și cu un avertisment, Lou a avansat spre centru. Îmi cer scuze că vă întrerup repetiția, dar vreau să vorbesc chiar cu dumneavoastră și cu fiica dumneavoastră, dacă e

posibil.

– Ați...

– Nu. Am foarte puțin de adăugat la ceea ce știți deja. Dar îmi puteți acorda cîteva minute?

– Sigur. Băieți, vreți să mergeți să mîncați? O să vin și eu după voi.

– Eu aș putea rămîne pe aici, s-a oferit Johnno.

– Nu. Brian l-a strîns ușor de umăr. Mulțumesc.

Emma l-a privit pe Michael în ochi. A văzut aceeași expresie ca și în ochii fetelor de la școală cînd descopereau cine era tatăl ei. Ei îi plăcea chipul lui, nasul ușor coroiat, ochii limpezi și cenușii.

– Ai vrea să îi cunoști?

– Mda. Ar fi grozav. Michael a fost nevoit să-și șteargă palmele asudate de pantaloni.

– Sper că nu vă supărați, i-a zis Lou lui Brian. L-am adus și pe fiul meu. Nu pentru procedură, dar...

– Înțeleg. Brian l-a privit pe băiat îndelung, cu invidie, în timp ce Michael îi zîmbea lui Johnno. Oare Darren ar fi fost la fel de strălucitor, de dezvoltat la unsprezece ani? De ce nu i-aș trimite un album? Cel nou care o să fie dat pe piață peste cîteva săptămîni. În felul ăsta o să aibă mare succes în curtea școlii.

– Foarte drăguț din partea dumneavoastră.

– Nu-i mare lucru. Am sentimentul clar că ați pus mai mult suflet în ceea ce i s-a întîmplat lui Darren decît v-ar fi cerut profesiunea.

– Fiecare cu meseria lui, domnule McAvoy.

– Corect. Întotdeauna i-am urît pe polițiști. I-a zîmbit ușor. Așa se întîmplă pînă cînd nu ai nevoie de un

polițist. Am angajat o firmă de detectivi privați, locotenente.

– Da, știu. Era ciudat, dar Brian simțea că e degajat.

– Da, presupun că știți. Și mi-au raportat că ați făcut mai multe cercetări decît cinci polițiști în ultimele luni. Nu mi–au putut spune nimic mai mult decît dumneavoastră. S-ar părea că ați făcut tot ce era cu putință.

– Era un băiețel frumos, domnule McAvoy.

– Da, era. A privit în jos spre chitara pe care încă o ținea în mîini. A așezat-o cu o grijă exagerată la locul ei. Despre ce doreați să vorbim?

– Aș mai vrea cîteva mici detalii. Știu că e plictisitor.

– Nu contează.

– Aș vrea să vorbesc din nou și cu Emma.

– Ea nu vă poate spune nimic.

– Poate că eu încă nu am pus întrebările necesare.

Brian și-a trecut o mînă prin păr. Se tunsese puțin și încă nu se obișnuise cu scurtimea părului.

– Darren s-a dus și eu nu pot risca să o tulbur pe Emma. Deocamdată este cam prea tulburată. Nu are decît șase ani și, pentru a doua oară în viața ei, a fost foarte tare lovită. Sînt sigur că ați aflat că soția mea și cu mine ne-am despărțit.

– Îmi pare rău.

– Cel mai greu de suportat e pentru Emma. Nu vreau să o mai chinuiesc din nou.

– Eu nu o să exagerez. I-a expus ideea lui cu

sugestia hipnotică.

Emmei îi plăcea rolul de gazdă, așa că l-a adus pe Michael la tatăl său.

– Tată, el e Michael.

– Bună, Michael.

– Bună. I se înnodase limba în gură, așa că Michael nu putea decît să zîmbească prostește.

– Îți place muzica?

– Oh, da. Am o grămadă de discuri ale dumneavoastră. Dorea cu disperare să-i ceară un autograf, dar îi era teamă să nu se intimideze. E grozav să vă aud cîntînd. Sînteți cel mai mare.

– Mulțumesc. Emma a făcut o poză.

– Tata îți poate trimite o copie, i-a spus, admirînd dintele ciobit al lui Michael.

Cînd Lou a plecat, trăgîndu-l și pe fiul lui afară din sala de repetiții, începuse să-l doară capul teribil și se simțea extrem de tulburat. Își ținuse promisiunea și nu insistase cu întrebările puse Emmei. În clipa în care îi adusese în memorie noaptea în care îi murise frățiorul, își dăduse ochii peste cap și înțepenise. Instinctul îi spunea că ea văzuse sau auzise ceva, dar că amintirea acelei nopți era deja începoșată. Era populată cu monștri și cu umbre unduitoare. Nu îi era jenă să admită că amînarea rezolvării cazului depindea de o fetiță de șase ani terorizată și căreia, după

cum spuneau psihologii, s-ar putea să nu îi revină niciodată amintirea din acea noapte. Mai era și bărbatul cu pizza, s-a gîndit întunecat Lou. Avusese nevoie de două zile ca să localizeze magazinul și funcționarul care primise comanda. Acesta își amintise comanda pentru cincizeci de pizza și o considerase o glumă. Dar totodată își amintea și numele persoanei care dăduse comanda.

Tom Fletcher, un muzician care cînta la saxofon, alto și tenor; avusese chef de pizza în acea noapte. Îi trebuiseră săptămîni ca să-l găsească și alte săptămîni ca să reușească să-l readucă pe instrumentist înapoi din Jamaica. Lou prefera să-și sprijine speranța pe acesta. Oricine ar fi fost în camera lui Darren nu s-ar fi întors pe scările principale, nici n-ar fi sărit pe fereastră. Ar fi plecat pe scările de la bucătărie, acolo de unde Tom Fletcher încercase să-l convingă noaptea pe un funcționar să-i livreze cincizeci de pizza cu orice preț.

– Hei, tată, ăsta este cel mai bun. Michael de-abia își tîra picioarele ca să mai poată zăbovi pe acolo. A deschis ușa de la mașina Chevelle '68 a tatălui său, sucindu-și gîtul ca să privească spre ferestrele de sus ale clădirii rămase în spatele lui. Colegii mei or să cadă pe spate cînd o să le povestesc. Acum le pot povesti, nu? Toată lumea știe că te ocupi de caz.

– Mda. Lou și-a frecat nasul cu mîna. Nu era sigur că durerea de cap venea de la tensiune sau de la ritmul nebunesc al muzicii. Toată lumea știe. Și-a croit drum printre ziariști.

– Cum de au atîția paznici? a vrut Michael să știe.

– Care paznici?

– Aceștia. Michael a arătat spre cei patru îmbrăcați în costume întunecate, cu umerii largi, stînd la intrarea în clădire.

– De unde știi că sînt paznici.

– Haide. Seamănă cu polițiștii. Par niște polițiști închiriați.

Lou nu știa dacă ar trebui să-l certe sau să rîdă. Se întrebă cum s-ar simți căpitanul lui dacă ar afla că și un copil de unsprezece ani deslușea cînd era un polițist deghizat.

– Trebuie să aibă pază, ca să nu fie cumva atacați. Și mai ales fetița, a adăugat Lou. Cineva ar putea încerca să o răpească.

– Isuse. Vrei să spui că întotdeauna trebuie să fie sub pază?

– Da.

– Măiculiță, Doamne, a murmurat Michael sincer, nemaifiind acum atît de sigur că o să mai dorească să devină vedetă de rock. Urăsc să trebuiască să fiu păzit tot timpul. Vreau să spun că în cazul ăsta mai poți avea secrete?

– E dificil.

Cînd tatăl lui a dat curba, Michael a mai aruncat o ultimă privire peste umăr. Putem să mergem la *McDonald*?

– Da. Sigur.

– Cred că ea nu poate.

– Ce?

– Puștoaica, Emma. Pariez că ea nu se poate duce la *McDonald*.

– Nu. Lou i-a răvășit părul băiatului. Pariez că nu.

N-au trebuit decît cîteva minute ca Michael să dispună de un sandviș cu brînză, cartofi prăjiți și de o gustare. Lou l-a lăsat pe fiul lui și s-a dus să dea un telefon. De acolo îl vedea pe Michael turnîndu-și cît mai mult ketchup pe sandviș.

– Kesselring, a zis. O să fiu la secție peste o oră.

– Am vești rele pentru tine, Lou.

– Ce anume?

– Fletcher, bărbatul tău cu pizza.

– Nu s-a întors la Los Angeles?

– Ba da. Am trimis o echipă pentru a-l aduce în dimineața asta la interogatoriu. Se pare că echipa a ajuns cu șase ore mai tîrziu. Murise.

– Rahat.

– A murit și el standard. A lăsat cîteva cuvinte și și-a făcut o superdoză de heroină. Așteptăm raportul legistului.

– Măreț! E o blestemăție! A izbit cu mîna în peretele localului, destul de tare încît o mamă și-a grăbit copilașii să treacă mai repede. Au fost băieții de la laborator în camera lui de la hotel?

– Au scotocit din tavan pînă sub podele.

– Dă-mi adresa. Și-a căutat agenda. Trebuie să-mi duc puștiul acasă; după aia mă duc să arunc o privire.

Lou a notat adresa, a înjurat din nou, a trîntit receptorul în furcă. A deschis ușa și a încercat să-și

revină sprijinit de ea. Îl zărea de acolo pe fiul lui luptînd vitejește cu sandvișul.

Capitolul 12

Saint Catherine's Academy, 1977

Mai avea două săptămîni, s-a gîndit Emma. Două săptămîni lungi, plictisitoare, fără sens și o să vină vara. O să reușească să-l vadă pe tatăl ei, pe Johnno și pe ceilalți. În sfîrșit o să poată respira fără a i se spune că respiră pentru Dumnezeu. O să poată să gîndească fără a fi mustrată pentru gînduri necurate. De unde se vede treaba că și călugărițele erau pline de gînduri necurate, altfel n–ar fi trebuit să se asigure mereu că alții le ocoleau. Avea să se întoarcă la lumea reală pentru cîteva săptămîni prețioase. New York. Emma și-a închis ochii o clipă încercînd să–și reamintească zgomotele, mirosurile, viața din camera ei liniștită. Cu un suspin, și-a proptit coatele pe birou, ca să o păcălească pe sora Mary

Alice. Căci nu se aplecase peste verbele franceze pe care trebuia să le conjuge, ci privea la pereții înalți de piatră ai școlii care o țineau departe de păcătoasa de lume. Nu numai lumea era plină de păcate, s–a gîndit. Și ea era plină de păcate și îi era recunoscătoare colegei ei de cameră, Marianne Carter, care era la fel de vinovată. Fără Marianne, zilele ei la *Saint Catherine* ar fi fost o tortură. A zîmbit gîndindu-se la colega și cea mai bună prietenă a ei, atît de caraghioasă, cu pistrui și cu părul roșu. Marianne era plină de păcate, adevărat, dar chiar și acum făcea penitențe pentru ultimele ei abateri. Caricatura pe care o schițase Marianne cu stareța o făcuse să fie pedepsită cu cîteva ore de claustrare în baie. Dacă n-ar fi fost vorba de Marianne, ea ar fi fugit de acolo. Deși încotro, habar n-avea. Exista un ioc unde s-ar fi dus, la tatăl ei. Dar el ar fi adus-o imediat înapoi. N–ar fi fost corect, avea aproape treisprezece ani, era aproape o adolescentă și era închisă în școala asta antică pentru a conjuga verbe, a recita catehismul și pentru a face disecții pe broaște.

Nu că le-ar fi urît pe călugărițe. Mă rog, doar pe Maica Immaculata. Cea care era custode. Dar cine n-ar fi urît pe cineva cu gura strînsă pungă, cu un neg pe bărbie și cu o mare bucurie să pedepsească fetițele la cea mai mică abatere? Dar tatăl ei fusese doar amuzat cînd îi povestise despre Maica Immaculata. Ei îi era dor de el; îi era dor de toți ceilalți. Dorea să se ducă acasă. Dar acum nu știa unde avea să fie acasă. Adesea se gîndea la casa

din Londra, castelul în care fusese atît de fericită pentru un timp atît de scurt. S-a gîndit la Bev și tare nu-i plăcea că tatăl ei nu-i vorbea niciodată de ea. Deși nu divorțaseră, s-a gîndit Emma. Unele dintre fetele de la școală aveau părinți divorțați, dar nu vorbeau despre asta. Ea și acum se gîndea la Darren, frățiorul ei cel dulce. Uneori își putea aminti cu greu cum arătase, cum îi sunase vocea. Dar cînd îl visa, chipul și vocea lui erau la fel de clare ca în viață. Aproape nimic nu-și amintea despre noaptea în care murise. Călugărițele încercaseră să scoată din capul fetițelor ideile păgîne despre monștri. Dar din nou, dacă visa despre noaptea aceea, mai ales cînd era bolnavă sau obosită, nu putea uita teroarea de a merge prin holul întunecat, sunetele ciudate, monștrii negri care îl țineau pe Darren cînd el țipa și se zbătea. Își amintea cum ea căzuse. Și cînd se trezea, nu mai ținea minte nimic.

Marianne a intrat pe ușă cu o disperare exagerată. Și-a ridicat brațele.

– Ruinată. S-a trîntit pe pat. Ce conte francez o să mai vrea să le sărute de-acum înainte?

– A mers greu? a întrebat-o Emma străduindu-se să nu rîdă.

– Cinci săli de baie. Dez-gus-tă-tor. Uf! Cînd o să ies din mizeria asta, o să-mi iau o femeie de serviciu și pentru administratoarea mea. S-a răsucit pe burtă, încrucișîndu-și picioarele în aer. Emma zîmbea doar, încîntată de accentul american al Mariannei. Am auzit-o pe Mary Jane Witherspoon vorbind cu Teresa O'Mailey. Are de gînd „s-o facă" cu prietenul ei cînd se

duce acasă în vara asta.

– Cine e?

– Habar n-am. Îl cheamă Chuck sau Huck sau așa ceva.

– Nu, cine are de gînd Mary Jane sau Teresa?

– Mary Jane, îți dai seama. Are șaisprezece ani și e coaptă.

Emma s-a încruntat spre pieptul ei nedezvoltat. Se întreba dacă o să aibă și ea sîni cînd o să ajungă la șaisprezece ani și, dacă o să aibă un prieten, ce o să facă.

– Și dacă rămîne gravidă ca Susan primăvara trecută?

– Oh, familia lui Mary Jane o să se descurce. Ei au grămezi de bani. Oricum ea și-a pus ceva. O diafragmă.

– Toată lumea are diafragmă.

– Nu dintr-aia, prostuțo, e pentru a nu rămîne gravidă.

– Oh. Ca întotdeauna, Emma era gata să se încline în fața cunoștințelor vaste ale Mariannei.

– O bagi înăuntru, știi tu, înăuntrul vulvei ăleia, cu jeleu–cremă și ăla omoară sperma. Așa că nu poți fi lăsată cu burtă cu sperma moartă. Marianne s-a rostogolit și s-a uitat în tavan. Mă întreb dacă Maica Immaculata a făcut vreodată treaba aia. Gîndul era atît de caraghios încît Emma era teribil de amuzată.

– Nu cred. Sînt sigură că își face baie în sutană.

– Fir-ar să fie, aproape că am uitat. Marianne s-a răsucit din nou și scotocind în buzunarul uniformei a tras afară o jumătate de pachet de *Marlboro*. Uite

ce-am găsit la etajul al doilea în turnuleț. S-a scotocit pînă a găsit și o cutie de chibrituri. Cineva le-a ascuns acolo.

– Și tu le-ai luat.

– Dumnezeu îi ajută pe cei care știu să se ajute singuri. Eu m-am ajutat pe mine. Încuie ușa, Emma.

Au împărțit între ele o țigară, scoțînd mici rotocoale de fum pe fereastra deschisă. Nu că le-ar fi plăcut grozav de tare, dar le atrăgea jocul. Era ceva pentru adulți și de păcat, două lucruri după care amîndouă erau topite.

– Încă două săptămîni, a zis Emma visătoare.

– Tu te duci la New York. Ai mei mă trimit din nou în tabără.

– Nu poate fi chiar așa de rău. Maica Immaculata n-o să fie acolo.

– Asta chiar că e ceva. Marianne încerca să adopte o poză sofisticată cu țigara în mînă. O să încerc să-i conving să mă lase să stau cîteva săptămîni la bunica mea. Ea mă lasă în pace.

– Eu o să fac o grămadă de poze.

Marianne a dat din cap gîndindu-se la altceva.

– Cînd o să ieșim din locul ăsta o să ne luăm un apartament la Greenwich Village sau la L.A. Un loc ca lumea. Eu o să fiu artistă și tu fotografă la un ziar.

– O să dăm petreceri.

– Cele mai mari. Și o să purtăm haine la modă. Nu ca asta. Și și-a ridicat poala uniformei.

– Decît așa ceva mai bine aș muri.

– Păi nu mai avem decît patru ani pînă atunci. Emma s-a întors să privească pe fereastră, îi era greu

să se gîndească la anii cînd ea nu știa cum să treacă prin cele două săptămîni care urmau.

Pe un alt continent, Michael Kesselring se studia în costumul de absolvent. Nu-i venea să creadă. Se terminase, în sfîrșit. Clasele superioare rămăseseră în urma lui și viața îl aștepta la următoarea cotitură. Mai era colegiul, desigur, dar avea înainte o vară. La optsprezece ani, era destul de mare cît să bea, să voteze și să-i mulțumească președintelui Carter că nu era nici un conflict militar ca să-i întrerupă planurile. Care or fi fost ele, se gîndea. Era sigur că avea viața înainte. Lucra parțial la *Magazinul de tricouri Buzzard* și asta-i ajungea pentru benzină și pentru întîlniri. Nu avea intenția să își petreacă viața cu tricourile. Dar ce-ar fi vrut să facă într-adevăr rămînea învăluit în mister. Era puțin cam speriat să-și scoată costumul. Ca și cînd s-ar fi dezbrăcat de tinerețea lui. Îl ținea cu mîinile și se plimba prin cameră. Camera era plină de haine, amintiri, discuri și, deși mama lui mai făcuse curățenie, avea în ascunziș și niște reviste *Playboy*. Mai erau și premiile pe care le cîștigase la baseball. Cu ele, își amintea, o convinsese pe Rose Anne Markowitz să se urce pe locul din spate al mașinii „Pinto" luată la mîna a doua și să facă treaba aia pe melodia lui Joe

Cocker *„Feeling Allright"*[1]. Fusese dotat cu un trup atletic, picioare lungi și reflexe rapide. Semăna cu tatăl lui, dar relația lor mai avea și o parte negativă căci bătrînul se lega de lungimea părului, de garderobă, de politică. Căpitanul Kesserling era un maniac. Asta din cauză că era polițist, presupunea Michael. Își amintea că nu fusese o dată suficient de atent și adusese puțin drog acasă. Fusese bombănit luni de zile. Și îl costase foarte scump. Legea era lege, îi plăcea bătrînului Lou să spună, se gîndea acum Michael. Slavă Domnului că el nu intenționa să devină polițist. A așezat ciucurele pe tichie înainte de a o pune deoparte și de a lăsa roba pe patul nefăcut. Poate că era sentimental păstrînd-o, dar nimeni nu trebuia să afle. A căutat prin sertarele de la dulap după cutia veche de țigări în care își ținea comorile. Scrisoarea de dragoste pe care i-o scrisese Lori Spiker cînd era în primul an – înainte de a-l înșela cu un biciclist tatuat. Mai era și biletul de la concertul formației *Rolling Sto*nes cînd îi convinsese cu sînge și sudoare pe părinți să îl lase. Mai era și cartonașul de la prima lui bere ilegală. A zîmbit și, împingîndu-l deoparte, a găsit instantaneul lui cu Brian McAvoy. Fetița își ținuse cuvîntul, s-a gîndit Michael. Poza sosise cu poșta la două săptămîni după ziua incredibilă în care tatăl lui îl dusese să îi întîlnească pe cei din formația *Devastation*. Cu poșta sosise și noul album, copia-semnal. Fusese invidiat de colegii lui săptămîni în șir. Michael s-a gîndit la ziua aceea,

1 Mă simt grozav

la agitația extraordinară de atunci, la cîtă transpirație îi cursese. Demult nu se mai gîndise la ziua aceea. Acum, poate din cauza noului lui statut de adult, înțelegea că tatăl lui făcuse un sacrificiu. Ceva ce nu îi era caracteristic. Nu că bătrînul nu ar fi fost în stare de lucruri extraordinare, dar se dusese în sala de repetiții cu probleme de poliție. Căpitanul Lou Kesselring niciodată nu amesteca treburile de serviciu cu plăcerile personale. Dar o făcuse în ziua aceea, s-a gîndit Michael.

Era ciudat; acum își amintea totul, îl vedea pe tatăl lui aducînd acasă dosare, noapte după noapte. De cînd își amintea Michael, niciodată tatăl lui nu adusese acasă, ca în perioada aceea, atîtea dosare.

Băiețelul, băiețelul lui Brian McAvoy, fusese ucis. Apăruse în toate ziarele, chiar și acum, din timp în timp, mai apărea cîte ceva, poate pentru că poliția nu rezolvase niciodată cazul. De caz se ocupase tatăl lui, și–a amintit Michael. Fusese anul în care Michael fusese numit centru înaintaș în mica lui echipă. Și tatăl lui lipsise de la majoritatea jocurilor. Și nu venise de multe ori la cină. Fusese cu multă vreme în urmă, a reflectat Michael, dar se întreba dacă tatăl lui se mai gîndea vreodată la Brian McAvoy și la fiul său mort. Sau la fetița care făcuse fotografia. Oamenii spuneau că ea văzuse ce se întîmplase cu fratele ei și de aceea înnebunise. Dar cînd Michael o întîlnise, ea nu i se păruse nebună. Și-o reamintea vag ca pe o fetiță subțirică, cu părul blond și cu ochii mari și triști. Și-a mai amintit că avea și o voce cu un accent plăcut. O voce care semăna cu a tatălui ei.

Bietul copil, s-a gîndit, punînd ciucurele peste fotografie. Se întreba ce se întîm-plase cu ea.

Capitolul 13

Emmei nu-i venea să creadă că trecuse timpul. În mai puțin de o săptămînă avea să se întoarcă la New York. Adevărat, îi lipsea Marianne. Or să aibă nevoie de săptămîni pentru a dezbate toate întîmplările de peste vară. Cea mai frumoasă vară din viața ei, deși petrecuse doar două săptămîni la New York. Ei plecaseră la Londra ca să filmeze o parte dintr-o sesiune de înregistrări pentru un nou documentar și luaseră ceaiul la *Ritz*, exact așa cum făcuseră ea și Bev cu mulți ani în urmă. Putuse să-și petreacă timpul cu Johnno, cu Stevie și cu P.M., să-i asculte cîntînd, să mănînce pește și cartofi prăjiți în bucătărie, în timp ce discutau despre viitorul lor album. Ea făcuse role întregi de film și de-abia aștepta să le transforme în fotografii de album ca să

le poată privi mereu și să-și retrăiască amintirile.

Tatăl ei îi făcuse o tratație într-un restaurant pentru adulți și un dar frumos încă înainte de ziuă ei. Acum părul ei lung pînă la umeri era coafat și asta o făcea să arate mai mare decît era. În plus începuse să se dezvolte. Emma s-a privit rapid cum arăta în sutienul de la costumul de baie. Nu că avea sînii mari, dar măcar nu mai era ușor de confundat cu un băiat. Și era bronzată. Emma nu fusese prea încîntată să-și petreacă ultimele săptămîni în California, dar faptul că se bronzase meritase. Mai era și surfingul. Trebuise să ducă o mare campanie înainte ca Brian să-i permită să-și încerce puterile pentru a domina valurile. Emma îi era recunoscătoare lui Johnno pentru scîndurica roșie și strălucitoare. Dacă nu ar fi făcut el glume și nu l-ar fi tachinat pe Brian, ea și acum s-ar fi jeluit stînd pe plajă și privind lumea cum străbate valurile. E drept că nu putea face mai mult decît să-și țină puțin echilibrul și să cadă, dar măcar treaba asta o îndepărta de paznicii care transpirau sub umbrelele de plajă. Era ridicol, s-a gîndit, cărîndu-și scîndura înspre apă. Nimeni nu știa cine era ea. În fiecare an paznicii rămîneau cu ea, cu fețele lor solemne și cu umerii lor largi. Măcar aici nu se puteau ține după ea, s-a gîndit întinzîndu-se pe scîndurică și începînd să vîslească în apa rece. Deși știa că ei o priveau cu binoclul, prefera să se creadă singură, sau, mai bine, împreună cu unul din grupurile de adolescenți care umpleau plajele. A trecut peste un val, bucurîndu-se de senzația legănării. Murmurul mării era în urechile ei, amestecat cu

larma făcută de muzica de la duzini de radio-uri portabile. Privea la un băiat înalt, în slip, care înota ușor spre țărm – și îl invidia atît pentru pricepere cît și pentru libertate. Dacă ar fi putut avea libertate, și–a zis Emma, s-ar fi străduit să-și dezvolte și priceperea. Aștepta cu răbdarea unui înotător valul potrivit. Și-a pierdut echilibrul pe scîndurică, iar cînd a ieșit la suprafață a văzut băiatul în slip cum o privea scuturîndu-și părul ud și negru cu nepăsare. Mîndria a făcut– o să se lupte să ajungă din nou pe scîndurică. Încerca mereu, mereu și de fiecare dată îi lipseau doar cîteva secunde ca valul să-i aducă scîndurica sub picior și să simtă din nou că zboară. De fiecare dată se trăgea înapoi pe scîndurică și deja cu mușchii dureroși, vîslea și aștepta. Și-i imagina pe bodyguards sorbindu-și băuturile încălzite și discutînd cît de neascultătoare era ea. Fiecare nereușită devenea o umilință publică și o făcea să fie mai hotărîtă, să reușească măcar o dată. Doar o dată să călărească valul de–a lungul țărmului.

Mușchii de la picior îi tremurau. Putea vedea valul rostogolindu– se înspre ea, tunelul acela sticlos albastru-verzuliu. Îl voia. Avea nevoie de el. Doar o dată – un succes total, complet, numai al ei. A reușit. Inima îi bătea în gîtlej. Putea vedea plaja repezindu-se înspre ea, strălucirea lentilelor de la binoclu. Darabana apei îi suna ca o muzică în cap, în inimă. Pentru o clipă gusta din asta. Libertate. Tromba de apă s-a apropiat prin spatele ei, dînd–o jos de pe scîndură, răsturnînd-o și pe ea odată cu

scîndura. O clipă a rămas în soare, în clipa următoare se dădea tumba prin tromba de apă. A izbit-o, a făcut-o să-și piardă răsuflarea, o rostogolea fără a-și mai putea controla brațele și picioarele.

Îi ardeau plămînii, se străduia să ajungă la suprafață. O putea vedea strălucind deasupra ei, dar forța apei o trăgea în adînc, o împingea cu răutate. S-a agățat de apă, apoi a fost împinsă în jos; se rotea neajutorată pînă cînd suprafața rămăsese deasupra ei, iar ea nu avea cum să ajungă pînă acolo.

Pe măsură ce puterea ei slăbea se întreba dacă n-ar fi trebuit să se roage. O rugăciune îi plutea visător prin creier. „Oh, Dumnezeul meu, te rog din toată inima mea să mă ierți pentru că te-am supărat." În timp ce era aspirată înapoi, trasă în jos, rugăciunea a dispărut și i se părea că muzica îi umple capul. „Vino cu mine. Chiar acum. Numai cu mine". Era invadată de panică. Era întuneric. Întuneric, iar monștrii se întorseseră. Eforturile ei ca să ajungă la suprafață erau niște zbateri sălbatice acum. A deschis gura ca să țipe. Simțea niște mîini pe ea, iar în teroarea ei s-a zbătut împotriva lor, a izbit în ele așa cum și apa o izbea pe ea. Era monstrul, cel care îi zîmbise, cel care voia s-o omoare și pe ea, așa cum îl omorîse pe Darren. Cînd un braț i-a înconjurat gîtul, în fața ochilor ei au început să danseze mingi roșii. Și-au transformat culoarea în cenușiu cînd ea a ajuns la suprafață.

– Nu trebuie decît să te relaxezi, îi spunea cineva. Te-am scos. Stai doar așa și relaxează-te. Era

șocată. Emma și-a dus brațul la gît înainte de a-și da seama că îi lipsea aerul. Putea să vadă soarele, iar cînd a respirat dureros, aerul îi ardea gîtul și nu apa. Încă mai trăia. Lacrimile i-au izbucnit; atît de rușine, cît și de recunoștință.

– O să-ți revii.

Ea a întins o mînă spre brațul care o înconjura.

– Am ieșit, a reușit ea să spună. A auzit un chicotit, rapid și puțin lipsit de suflu.

– Așa trebuia. Dar, omule, știu că ai avut de lucru.

Da, avusese, și-a dat ea seama și s-a concentrat asupra ideii de a nu se simți prost pentru că îi era rău. Pe pielea ei era nisip fierbinte și aspru. I-a permis salvatorului să o pună jos, dar primele chipuri pe care le-a văzut erau cele ale bodyguards-ilor. Prea slabă ca să vorbească le-a aruncat o privire furioasă. Asta nu i-a făcut să dea înapoi, dar în schimb i-a făcut să nu se apropie mai mult.

– Să nu încerci să te ridici cîteva minute. Emma și-a întors capul și din gură i-a curs puțină apă de mare. Se auzea muzica – *Eagles*[1], s-a gîndit amuzată. *Hotel California*. Mai fusese muzică și înainte, în întuneric, dar acum nu-și amintea cuvintele, nici melodia. A tușit din nou, orbită de razele de soare înnebunitoare, apoi l-a căutat din ochi pe salvator. Era băiatul în slip, s-a gîndit și a zîmbit slab. Din părul negru i se scurgea apa și ochii lui erau tot negri, de fapt un gri întunecat.

– Mulțumesc.

1 Șoimii

– Sigur. El s-a așezat alături de ea, simțindu-se în rolul cavalerului alb. Băieții or să rîdă de el săptămîni în șir. Dar nu putea să o lase pur și simplu acolo. Era doar o fetiță, la urma urmei. O fetiță care arăta bine, s-a gîndit – apoi s–a simțit și mai important. A bătut-o frățește pe umăr și a reflectat că avea cei mai mari și mai albaștri ochi pe care îi văzuse vreodată.

– Cred oă mi-am pierdut scîndura de surf.

El și-a umbrit ochii cu mîna ca să privească spre mare.

– Nu. O aduce Fred. Este o scîndurică bună.

– Știu. Nu o ăm decît de puține săptămîni.

– Mda, te-am mai văzut pe aici. A privit-o. Ea se ridicase pe coate și zulufii uzi îi cădeau pe spate. Avea o voce frumoasă, s-a gîndit el, ceva mîngîietor și muzical. Ești englezoaică sau așa ceva?

– Irlandeză. În cea mai mare parte. O să stăm aici cîteva zile. A suspinat cînd băiatul numit Fred i-a adus scîndura. Mulțumesc. Fără să știe ce să mai spună s-a apucat să–și frece nisipul ud de pe genunchi. Băiatul în slip le-a făcut prietenos cu mîna lui Fred și celorlalți care se adunaseră împrejur, semn că le spunea să-și vadă de treburile lor.

– Cînd o să audă tata despre asta, n-o să mă mai lase niciodată să fac surfing.

– Dar de ce trebuie să afle?

– Întotdeauna află. S-a concentrat teribil să nu privească spre bodyguards.

– Toată lumea mai cade uneori. Ce ochi frumoși, s-a gîndit din nou, apoi și-a desprins privirea deliberat. Și te descurcai destul de bine.

– Adevărat. Ea s-a înroșit puțin. Tu ești minunat. Te-am privit cînd făceai surfing.

– Mulțumesc. El a rîs arătînd un dinte ciobit. Emma s-a holbat la el și și-a adus aminte.

– Tu ești Michael.

– Da. Zîmbetul i-a devenit mai larg. De unde știi?

– Nu-ți amintești de mine. Te-am întîlnit, mă rog, în urmă cu mult timp. Eu sînt Emma. Emma McAvoy. Tatăl tău te-a adus la sala de repetiții într-o după-amiază.

– McAvoy? Michael și-a trecut mîna prin părul ud. Brian McAvoy? Cînd îi pronunță numele a zărit-o pe Emma privind rapid în jur să-și dea seama dacă nu-l auzise cineva. Mi-amintesc de tine. Mi-ai trimis o poză. O am și acum. Și-a îngustat ochii privind peste umăr. Vasăzică asta fac ei aici, a murmurat, studiind paznicii. Credeam că sînt narcomani sau așa ceva.

– Bodyguards, a zis ea întunecată și a dat din umeri. Tata are grijă de mine.

– Da, te cred. Și-a amintit clar fotografia de la poliție a băiețelului. Așa că n-a mai spus nimic.

– Mi-l amintesc pe tatăl tău. A început să facă cercuri în nisip. A venit la spital să mă vadă după ce mi-am pierdut fratele.

– Acum e căpitan, a zis Michael în lipsă de alt-ceva.

– Asta-i bine. Fusese învățată să fie politicoasă în orice situație. O să-i spui din partea mea salutări, nu?

– Sigur. Ascultă, vrei o Coca sau așa ceva?

Ea l-a privit uimită că fusese întrebată. Era pentru

prima oară în viața ei că purtase o conversație mai lungă de cinci minute cu un băiat. Cu bărbații, destule. Viața ei fusese plină de bărbați. Dar să fie întrebată dacă bea o Coca de un băiat, doar cu cîțiva ani mai mare decît ea era o experiență minunată, teribilă. Era gata să accepte, dar și-a amintit de paznici. Nu putea suporta că ei or să-i privească.

– Mulțumesc, dar mai bine plec. Tata o să vină să mă ia peste cîteva ore, dar nu cred că mai sînt în stare să mai fac surfing astăzi. O să trebuiască să-l sun.

– Pot să te iau eu. Era stupid să-și simtă limba atît de încleiată în fața unei puștoaice. Dar nu-și amintea să fi fost tot atît de nervos de cînd o rugase pe Nancy Brimmer să danseze cu el. Te pot duce acasă, a continuat cînd Emma l-a privit fix. Dacă vrei.

– Poate că ești ocupat.

– Nu. De fapt nu.

El dorea să-l întîlnească din nou pe tatăl ei, s-a gîndit Emma după primul moment de extaz. Un băiat ca el – mă rog, trebuia să aibă cam optsprezece ani – nu se putea interesa de ea. Dar era altceva pentru că avea de-a face cu fata lui Brian McAvoy. I-a zîmbit din nou, ridicîndu-se în picioare. Îi salvase viața. Dacă îl putea răsplăti arătîndu-i-l pe tatăl ei, de ce n-ar fi făcut-o?

– Aș da o raită pînă acasă, dacă nu te deranjează.

– Nicidecum. A căutat să se adune. Picioarele i

se înfundau în nisip. Probabil că ea se gîndea că el e cam trăsnit.

– Stai un minut. S-a repezit în direcția paznicilor. Prietenul meu o să mă ducă acasă, le-a spus pe tonul ei cel mai hotărît.

– Domnișoară McAvoy. Paznicul numit Master și-a dres glasul. Mai bine l-ați suna pe tatăl dumneavoastră.

– Nu e cazul să-l deranjez.

Cel de-al doilea paznic, Sweeney, și-a șters fruntea asudată.

– Știți că tatăl dumneavoastră nu dorește să vă plimbați cu străinii.

– Michael nu este un străin. Tonul aspru a făcut-o să se simtă cam obraznică, dar nu voia, nu putea, să se lase umilită în fața lui Michael. Îl cunosc și îl cunoaște și tata. Tatăl lui Michael este căpitan la poliția de aici. Și-a tras tricoul lung în culorile curcubeului, peste costumul de baie. O să veniți în spatele nostru, așa că ce contează? S-a întors și, cu capul sus, s-a dus acolo unde Michael o aștepta cu scîndurile lor de surfing.

– S-o lăsăm. Sweeney a pus o mînă pe umărul lui Master. Să aibă și copilul o pauză. Nu are prea multe.

Rezervorul de benzină al lui Michael era aproape gol cînd a trecut prin porțile înalte de oțel în Beverly Hills. A observat surpriza de pe fața paznicului înainte de a coborî la loc porțile. Îi părea rău cînd conducea pe șoseaua cu trei piste că era îmbrăcat doar cu un jerseu ponosit, cu sandale terfelite, cu

slipul de baie prăpădit.

Casa era toată numai din piatră roz și marmură albă, cu patru turnulețe și era înconjurată de mai mult de un acru de pajiște verde. Ușile aveau arcadă dublă și, la fiecare, intrarea era mărginită de vitralii. Nu era convins că îl amuză sau că îl impresionează păunul care se plimba prin iarbă.

– Drăguț loc.

– De fapt îi aparține lui P.M. Sau soției lui P.M. Emma se simțea ușor rușinată de leii în mărime naturală sculptați în marmură care flancau intrarea. I-a aparținut cuiva din cinematografie – nu-mi mai amintesc cui – dar Angie a făcut mai multe îmbunătățiri. Oricum, ea e în Europa și filmează, așa că noi o să rămînem aici cîteva săptămîni. O să ai timp să vii aici?

– Ah, da, o să am. S-a încruntat la nisipul care i se lipise de picioare. Dacă ești sigură că nu deranjez.

– Sigur că nu. A ieșit din mașină, aceeași „Chevelle '68" cu care venise Lou odinioară la sala de repetiții. A așteptat ca Michael să dea jos scîndura de surf de pe portbagaj, apoi a pornit-o pe scări. Trebuie să-i spun tatei ce s-a întîmplat. Oricum îi spun paznicii. Sper că n-o să te superi, mă rog, dacă eu o să relatez ca și cînd n-ar fi fost mare lucru. Înțelegi?

– Sigur. El a rîs spre ea, făcîndu-i inima să bată mai tare. Părinții au întotdeauna reacții exagerate. Probabil că nu se pot abține.

A auzit muzica în momentul în care ea a deschis

ușa. Un pian, o serie de sunete tunătoare de chitară, apoi o îmbinare experimentală de note și din nou corzile chitarei. Emma a luat de la el scîndura ca să o proptească de perete.

– S–au întors deja acasă. După o clipă de șovăială l–a luat pe Michael de mînă și l-a condus în holul alb și încăpător.

El nu mai văzuse niciodată o casă ca asta, dar îi era rușine să spună. Arcadele se deschideau spre fiecare cameră, iar pe pereți erau atîrnate tablouri în culori înnebunitoare. Chiar și pe jos era alb, astfel încît Michael nu reușea să înlăture ideea că se mișca printr-un fel de templu. Apoi a văzut zeița, portretul zeiței, deasupra unui cămin din piatră albă. Era blondă, cu gura bosumflată și purta o rochie albă care îi alunecase periculos peste pieptul ispititor.

– Măiculiță!

– Asta este Angie, i-a spus Emma. A strîmbat din nas automat. S-a măritat cu P.M.

– Mda. Avea ciudatul sentiment că ochii din portret erau vii și îl fixau cu poftă. Eu, ah, am văzut ultimul ei film. N-a mai adăugat că după aceea avusese tot felul de vise erotice fascinante și care-l făcuseră să nu se simtă în largul lui. Dar știu că e grozavă.

– Da, este. Și deși nu împlinise încă treisprezece ani, Emma înțelegea ce voise el să spună. L-a împins nerăbdătoare pe Michael. Era unica încăpere în care Emma se simțea în largul ei – unica încăpere din această casă ca un mausoleu, camera în care se gîndea că P.M. avusese norocul să–și manifeste

propriul gust. Acolo era mai colorat, un amestec plăcut de albastruri, roșuri și galbenuri însorite. Premii muzicale erau aliniate pe polița căminului; discuri de aur decorau pereții. Tot acolo, lîngă fereastră erau plante exotice. Doi lămîi erau tot acolo și Emma știa că P.M. îi crescuse încă din stadiul de semințe.

Tatăl ei era așezat pe un frumos fotoliu vechi care fusese și într-un film al cărui titlu îi scăpa Emmei. Johnno stătea alături de el, fumînd obișnuita lui țigară franțuzească. Pe jos erau teancuri de hîrtii, iar pe măsuța de cafea o cană mare cu limonadă. Paharele în care se topeau ușor cuburile de gheață lăsaseră deja urme rotunde pe lemnul măsuței.

– O s-o ținem așa cu trecerea, spunea Brian, în ritm rapid, cu corzile și cornul, dar chitara va avea partea dominantă.

– Bine, dar ritmul tot nu e bun. Johnno a dat în lături mîinile lui Brian. Diamantele străluceau la fiecare mișcare cînd își mișca degetele peste clape. Brian a luat o țigară și și-a pus-o între degete.

– Te urăsc atunci cînd ai dreptate.

– Tată! El s-a uitat în sus. Întîi a zîmbit, apoi și-a ațintit ochii asupra lui Michael.

– Emma. Trebuia să mă suni dacă aveai de gînd să te întorci mai devreme.

– Știu, dar m-am întîlnit cu Michael. I-a zîmbit fermecător și i s-a văzut gropița. Am căzut în apă și el m–a ajutat să–mi recuperez scîndura de surf. Și, pentru că voia să treacă repede peste asta, a continuat. M-am gîndit că o să-ți pară bine să-l vezi

din nou.

Era teribil de deranjant să o vadă pe fata lui, micuța lui, stînd mînă în mînă cu un băiat, care era aproape bărbat.

– Din nou?

– Nu-ți amintești? Tatăl lui l-a adus la o repetiție. Tatăl lui, polițistul.

– Kesselring. Mușchii stomacului lui Brian s-au încordat. Tu ești Michael Kesselring?

– Da, domnule. Nu știa dacă trebuia să întindă mîna ca să i-o strîngă pe aceea a unui gigant al muzicii, așa că a rămas pe loc, frecîndu-și palmele de șortul plin de nisip. Nu aveam decît unsprezece ani cînd v-am întîlnit. Dar a fost grozav.

El era prea obișnuit să se afle pe scenă sub reflectoare, ca să aibă trac. S-a uitat la Michael, înalt, brun și arătos și l-a văzut, nu pe fiul lui Lou Kesselring, ci pe potențialul, așa cum ar fi fost posibil să arate băiatul lui pierdut. Dar a zîmbit și s-a ridicat de la pian.

– Mă bucur să te văd din nou. Ți-l amintești pe Michael, Johnno?

– Sigur. Mai discuți cu bătrînul tău despre chitara electrică?

– Da. Michael a zîmbit încîntat că își aminteau de el. Am luat și lecții o vreme, dar nu m-au lăsat să sper. Nu mă pricep să cînt.

– De ce nu-i oferi lui Michael o Coca, Emma? a arătat Brian spre banchetă. la loc.

– Nu vreau să vă întrerup de la lucru.

– Noi trăim ca să fim întrerupți, i-a spus Johnno, adăugînd sarcasmului un zîmbet. Ce părere ai despre cîntec?

– Mi-a plăcut. Tot ce faceți dumneavoastră e grozav. Johnno și-a ridicat sprînceana acum, nu atît cu sarcasm, cît cu amuzament.

– E un băiat isteț, Bri. Poate că ar trebui să-l ținem cu noi.

Michael a zîmbit oarecum rușinat.

– Nu, într–adevăr. Chiar că îmi place ceea ce faceți dumneavoastră.

– Nu îți place disco?

– Disco nu–i mare lucru.

– E un băiat foarte deștept, a decis Johnno. Și cum ai ajuns s-o întîlnești pe Emma pe plajă? Continua să vorbească, știind că Brian avea nevoie de cîteva clipe de adaptare.

– A avut un mic necaz cu un val și eu am ajutat-o. A trecut peste incident cu priceperea cu care un adolescent obișnuia să scape de adulți. Se pricepe, domnule McAvoy. Numai că are nevoie de mai mult exercițiu.

Brian i-a zîmbit și s-a jucat cu paharul cu limonadă încălzită.

– Faci surfing mult?

– Ori de cîte ori pot.

– Ce mai face tatăl tău?

– Acum e căpitan.

– Am auzit. Probabil că acum ești la liceu.

– Da, domnule. Am absolvit în iunie.

– Continui?

– Păi, da. Cred că merg la colegiu, așa vrea tata.

Johnno și-a scos țigările și i-a oferit una lui Michael. El a luat-o, dar cînd a tras tare fumul exotic a simțit că i se face rău de la stomac.

– Așadar, l-a întrebat ușor amuzat Johnno, ai de gînd să-l urmezi pe tatăl tău? Vrei adică să devii polițist?

– Of! Michael a mai tras un fum din țigară. Nu știu dacă sînt bun de polițist. Tata e un talent. Are răbdare, știți. Ca în cazul fiului dumneavoastră. Nu l-a lăsat ani de zile, chiar după ce departamentul a clasat dosarul. Și-a dat seama că nu trebuia să spună nimic. Este, cum să spun, dăruit meseriei, a terminat cu voce slabă.

– Da, așa este. Brian i-a zîmbit fermecător, cu acel zîmbet care îi făcea pe admiratori să-l iubească. Ar fi vrut să adauge și niște rom la limonadă. Transmite-i salutări din partea mea.

– Sigur. Michael s-a simțit ușurat văzînd-o pe Emma cu o tavă cu băuturi în mînă.

După o oră, Emma l-a condus spre mașina lui.

– Vreau să-ți mulțumesc că nu i-ai spus tatei ce-a fost azi.

– Nici n-a fost mare lucru.

– Ba da, a fost. El devine... nervos. S-a uitat spre zidul de piatră care încercuia proprietatea. Oriunde se afla ea, existau pereți. Cred că m-ar ține sub un clopot de sticlă dacă ar putea.

Michael ar fi vrut atît de tare să o atingă pe păr, deși era ciudat, așa că și-a ridicat mîinile și și le-a

trecut prin propriul păr.

– Trebuie să fie greu pentru el, după tot ce s-a întîmplat cu fratele tău. Și toate celelalte.

– Îi e mereu frică să nu mă ia și pe mine cineva.

– Dar ție?

– Mie nu. Nu cred. Paznicii sînt mereu aici.

El șovăia cu o mînă pe ușă. Doar nu îi plăcea de ea sau așa ceva, și-a spus. Era doar o puștoaică.

– Poate că o să te văd mîine pe plajă.

– Poate. În pieptul ei tînăr bătea o inimă de femeie.

– Te-aș mai învăța cum să faci surfing – știi tu, să te antrenez.

– Ar fi grozav.

– Mulțumesc pentru Coca și pentru tot. Nici nu m-am așteptat să-l mai întîlnesc pe tatăl tău din nou. Se juca cu cheile înainte de a porni motorul.

– Poți veni oricînd. La revedere, Michael.

– Da. La revedere.

Conducea pe drumul cu trei piste, dar era gata să ajungă pe iarbă din pricină că privea la ea în oglinda retrovizoare.

S-a întors în fiecare zi pe plajă, dar n-a mai văzut-o niciodată în acea vară.

Capitolul 14

Mai aveau o oră pînă la culcare. O oră înainte ca Maica Immaculata să-și facă drum pe acolo în pantofii ei negri și care nu se auzeau ca să-și bage nasul dezaprobator în toate camerele pentru a se asigura că muzica era închisă, iar hainele erau frumos puse în dulapuri. Aveau deci o oră, iar Emmei îi era frică să nu fie prea puțin timp.

– Mai sînt amorțite?

– Nu cred. Marianne și-a îngustat ochii trecînd peste ultimul album al lui Billy Joel. Era convinsă că el avea dreptate. Fetele catolice începeau mult prea tîrziu.

– Emma, ai ținut gheața aia la urechi douăzeci de minute. Ar trebui să fi înghețat pînă acum. Gheața se topea și aluneca spre coate, dar continua să o țină la

urechi.

– Ești sigură că știi ce faci?

– Sigur că da. Marianne se fîțîia în cămașa ei de noapte de bumbac ducîndu-se spre oglindă. Uite, a admirat ea micuțele mingiuțe de aur din urechile ei de curînd găurite. Cînd mi-a făcut mie astea verișoara mea, am fost foarte atentă. Și-a luat un accent german exagerat. *Habem dot Instrumente.* Gheață, ac. Încîntată a ridicat acul ca să îl ardă. Cartoful l-am adus de la bucătărie. Două înțepături rapide și urechile tale prăpădite și speriate or să devină elegante. Emma nu-și lua ochii de la ac, căuta o ieșire, o modalitate prin care urechile și mîndria să-i rămînă intacte.

– Nu l-am întrebat pe tata dacă ar fi de acord.

– Isuse, Emma, găurile din urechi sînt o opțiune personală. Ai ciclu, ai sîni – așa cum sînt ei, a adăugat cu un zîmbet. Asta înseamnă că ești o femeie.

Ea nu era prea sigură că dorea să fie femeie dacă asta însemna ca prietena ei să-i găurească lobii urechilor cu un ăc.

– Și n-am nici măcar cercei.

– Ți-am spus, o să împrumuți unii de la mine. Am o grămadă. Haide, să vedem cum rezistă o britanică.

– Corect. Trăgînd adînc aer în piept, Emma a luat gheața de pe una din urechi. Să nu faci vreo prostie.

– Eu? Marianne a îngenuncheat lîngă scaun ca să facă o mică cruciuliță pe lobul urechii cu un pix roșu. Ascultă, în caz că greșesc și ajung pînă la creier, mă lași să moștenesc colecția ta de discuri?

Apoi a rîs, a pus cartoful în spatele urechii Emmei și a înfipt acul. Nu fusese greu.

– Doamne. Marianne și-a pus capul între genunchi. Cel puțin părinții mei nu trebuie să se sperie că o să devin toxicomană. Mă dezgustă prea tare să bag un ac în piele. Emma s-a ridicat de pe scaun.

– Să nu-mi spui mie că am simțit! Îi chiorăia stomacul, dar s-a concentrat să rămînă țeapănă. Oh, Doamne. Să nu crezi că n-am simțit.

– Eu n-am simțit. Marcia și cu mine am băut o sticlă de bourbon din barul tatei după aia. Așa că nici n-am simțit nici n-am auzit nimic. Și-a ridicat capul privind fix. Pe lobul urechii Emmei era sînge, doar o picătură, iar asta a făcut-o să se gîndească la filmul sîngeros pe care ea și verișoară-sa îl văzuseră peste vară. Acum trebuie să facem și ceafaltă gaură. Emma și-a închis ochii.

– Oh, Cristoase!

– Doar nu poți rămîne cu o singură ureche găurită. Mîinile ei erau lipicioase cînd a pregătit acul pentru runda a doua. Am făcut ce era mai greu, tu trebuie să stai acolo. Scrîșnind din dinți, Marianne ardea acul. Emma doar gemea și s-a lăsat să cadă pe podea.

– Gata. Acum nu mai trebuie decît să te ștergi cu peoxid ca să nu te infectezi. Și să-ți ții părul peste urechi ca să nu vadă călugărițele cel puțin o vreme.

Cînd s-a deschis ușa, ambele fete au tresărit. Dar nu era Maica Immaculata. Teresa Louise Alcott, fata enervantă din hol, a apărut în halatul ei roz de bumbac și în papucii pufoși.

– Ce se petrece aici?

– Facem o orgie. Tu nu baţi niciodată la uşă?

Teresa s-a mulţumit să rînjească. Era una dintre fetele gata de orice, întotdeauna gata să se bage şi Marianne o detesta. Avînd obrazul gros, Teresa considera tot ce i se spunea drept semne de prietenie.

– Mamă. V-aţi găurit urechile. S-a aplecat ca să studieze aţele care atîrnau în lobii urechilor Emmei. Maica superioară ştiu că o să aibă o surpriză.

– De ce nu te-ai duce tu în camera ta, Teresa? i-a sugerat Marianne. Dar Teresa a rînjit şi a rămas acolo.

– Te-a durut?

Emma şi-a deschis ochii şi a dorit s-o vadă pe Teresa în iad.

– Nu. Nu-i mare lucru. Acum, Marianne o să-mi facă găuri şi în nas. N-ai decît să priveşti.

Teresa n-a băgat în seamă ironia şi a studiat-o cu unghiile ei manichiurate.

– Aş vrea şi eu găuri. Poate că după ce ne vizitează Maica Immaculata îmi faceţi şi mie.

– Nu ştiu, Teresa. Marianne a pus un alt disc cu Bruce Springsteen. Nu mi-am terminat tema cu Siias Marner. Aveam de gînd să o fac la noapte.

– Eu am făcut-o. Teresa a zîmbit cu zîmbetul ei obraznic. Dacă-mi găureşti urechile, îţi ofer notiţele mele. Marianne a dat din umeri neştiind ce să facă.

– Păi, atunci bine.

– Grozav. Măiculiţă, aproape că uitasem de ce am venit. Şi-a băgat mîna în buzunarul halatului roz şi a

scos un articol dintr-o revistă. Sora mea mi-a trimis asta pentru că știe că sînt colegă cu tine, Emma. A scos articolul din *People*. Ai văzut vreodată această revistă? E măreață. Dă poze cu toată lumea. Uneori îl pun pe copertă pe Robert Redford sau pe Burt Reynolds. Toate mărimile.

– Am văzut revista, a zis Emma, pentru că știa că e unica metodă prin care putea scăpa de Teresa.

– Te cred, pentru că tatăl tău a apărut acolo de multe ori. Oricum, cred că mori să afli, așa că ți-am adus articolul.

Își mai revenise puțin cu stomacul, așa că Emma a luat articolul. I-a venit din nou greața.

Capitolul 15

Triunghiul etern

Era Bev încăierată cu o altă femeie pe jos. Și tatăl ei, cu o furie înțepenită pe față, întinzînd mîna spre ea. Rochia lui Bev era zdrențuită, iar în ochii ei era o furie sălbatică. La fel, și-a reamintit Emma, cum fusese și ultima oară cînd o văzuse.

– Știam că o să vrei să vezi, a zis amuzată Teresa. De aia l-am adus. Asta-i mama ta, nu?

– Mama mea, a murmurat Emma, privind fix la fotografia lui Bev.

– Doamna cea blondă în rochia strălucitoare. Mamă, aș muri să pot avea o rochie ca aceea. Jane Palmer. Ea e mama ta, da?

– Jane. A privit la cealaltă femeie. I-a revenit frica aceea veche, cu aceeași tărie, de parcă ar fi fost în urmă cu zece ani. La fel ca atunci cînd o altă fetiță îi arătase un exemplar al cărții *Devastată* cu fotografia

lui Jane pe coperta din spate. Era Jane. Bev se lupta cu ea, iar tata era acolo. Oare pentru ce se războiau? Îi apăruse un fel de speranță depășindu-i teama. Poate că tata și cu Bev erau împreună. Poate că ei vor fi cu toții din nou împreună. Și-a scuturat capul și a încercat să se concentreze asupra textului.

„Aceia dintre britanicii din pătura superioară, care au plătit două sute de lire de persoană pentru spumă de somon și șampanie la un dineu de caritate la Mayfair, *la Londra, s-au bucurat de mai mult decît valorau banii lor. Beverly Wilson, decoratoarea de succes și soția înstrăinată a lui Brian McAvoy de la Devastation, s-a întîlnit față în față cu Jane Palmer, amanta oficială a lui McAvoy și autoarea romanului autobiografic, best-seller, Devastată.*

Prompta ciufulire reciprocă este o sursă de speculații, dar cunoscătorii spun că vechea rivalitate nu s-a stins niciodată. Jane Palmer este mama fiicei lui McAvoy, Emma, de treisprezece ani. Emma McAvoy, care a moștenit înfățișarea romantică a tatălui ei, învață la o școală privată, undeva în Statele Unite.

Beverly Wilson, despărțită în fapt de McAvoy, a fost mama unicului fiu al lui McAvoy, Darren. Copilul a fost ucis în mod tragic acum șapte ani, iar cazul încă nu a fost rezolvat de poliție.

McAvoy nu mai are legături nici cu domnișoara Palmer nici cu doamna Wilson, ci iubita lui de acum este cîntăreața Dory Cates. Deși McAvoy le-a despărțit pe luptătoare personal, prea puține cuvinte

au fost schimbate între Wilson și McAvoy, înainte ca ea să plece la întîlnirea cu P.M. Ferguson, bateristul de la grupul veteran de rock. Nici McAvoy, nici Wilson n-au dorit să facă nici un fel de comentarii asupra incidentului, dar Palmer afirmă că o să includă scena în noua ei carte. Ca să împrumutăm cuvintele din cîntecele lui McAvoy, s-ar părea că „iubirile vechi ard tare și durează mult".

Se mai vorbea mult, se bîrfea despre alții care făcuseră comentarii asupra incidentului. Erau descrise hainele și, cu limbaj caustic, se făceau remarci asupra vestimentației celor două și a stricăciunilor care urmaseră. Dar ea n-a mai citit continuarea. N-avea nevoie.

– E că lumea, nu, cum și-au rupt hainele una alteia în public? Ochii Teresei străluceau impresionați. Crezi că s-au bătut pentru tatăl tău? Pariez că da! El merită. Este chiar ca în filme.

– Mda. Marianne se gîndea că existau tot felul de metode subtile de a trata cu idioții. A apucat acul. O să-i facă găuri în urechi Teresei. Și dacă o să uite de gheață, asta era. Mai bine ai pleca, Teresa. Maica Immaculata o să vină în cîteva minute. Nemulțumită, Teresa a luat-o spre ușă. N-ar fi vrut să-și strice avantajul cîștigat. Întoarce-te la zece și o să vedem.

– Perfect. Teresa și-a pus mîinile la urechi. De-abia aștept.

– Și eu. A așteptat să închidă ușa. Nesimțita, a bodogănit, apoi a iuat-o pe Emma pe după umeri. Ești bine?

– Nu-mi place. Se holba la fotografie. Era bună, s–a gîndit nepăsătoare, lumina cădea bine. Fețele nu erau încețoșate, expresiile erau foarte clare. Era ușor, prea ușor să zărească ura din ochii mamei ei. Crezi că semăn cu ea?

– Cu cine?

– Cu mama mea.

– Haide, Emma. Nici măcar n-ai mai văzut-o de cînd erai bebeluș.

– Dar există genele, ereditatea și toate celelalte.

– Aiurea.

– Și ce dacă? S-a ridicat să închidă muzica. Maica Immaculata putea sosi în orice clipă și i-ar fi confiscat discul. Toată lumea seamănă cu cineva. Asta pentru că sîntem slabi și încărcați de păcate.

– O urăsc. Se simțea ușurată spunînd asta. O urăsc. Și o urăsc și pe Bev pentru că nu mă mai vrea și pe tata pentru că m-a băgat în școala asta. Îi urăsc pe oamenii care l-au ucis pe Darren. Pe toți îi urăsc. Și ea îi urăște pe toți. Se vede din ochii ei.

– Și ce-i cu asta? Uneori și eu urăsc pe toată lumea. Și eu nici măcar nu o cunosc pe mama ta. Asta a făcut-o să rîdă. Nu știa de ce, dar îi venea să rîdă.

– Și nici eu n-o cunosc. A suspinat. De-abia de mi-o amintesc.

– Așa că, vezi! Satisfăcută, Marianne a insistat. Dacă nu ți-o amintești, n-ai cum să-i semeni. Părea logic și ea avea nevoie să creadă asta.

– Și nici nu semăn cu ea.

Ca să fie cinstită, Marianne a luat articolul și a studiat fotografiile.

– Nu-i semeni cîtuși de puțin. Semeni perfect cu tatăl tău.

Emma a ridicat o mînă înspre lobii sensibili de la urechi.

– Chiar ai de gînd să-i faci găuri în urechi Teresei?

– Te cred – cu cel mai prost ac pe care o să-l găsesc. Nu?

Emma a rînjit.

Capitolul 16

Stevie nu fusese niciodată atît de înfricoșat. De jur împrejur erau gratii și undeva se auzea picurarea monotonă a unui robinet. Se mai auzeau cîteodată voci cu ecou. Mai erau și zgomote de pași, apoi o tăcere monotonă. Avea nevoie să înțeleagă. Trupul lui tremura, asuda. Avea în stomac un nod, dar nu reușea să se elibereze de greață vomitînd în vasul de porțelan din colț. Îi curgeau ochii și nasul. Era din cauza gripei, și-a spus. Avea o nenorocită de gripă și ei îl încuiaseră acolo. Îi trebuia un blestemat de doctor, dar ei îl părăsiseră. Stînd pe banchetă și-a dus genunchii la piept. El era Stevie Nimmons. Era cel mai mare chitarist din generația lui. Era cineva. Dar ei îl băgaseră într-o cușcă ca pe un animal. Îl încuiaseră acolo și plecaseră. Nu știau cine era el? Avea nevoie de drog. Oh, Isuse, de un pic de substanță dulce. Atunci ar fi capabil să rîdă de toate

astea. Era frig. Era îngrozitor de frig. Şi-a pus pătura peste el. Şi îi era sete. Gura îi era atît de uscată, încît nici nu mai avea salivă ca să înghită. Trebuia să vină cineva, s-a gîndit cu ochii cercetători. Avea să vină cineva şi să se aranjeze totul din nou. Cineva o să-l lămurească. Oh, Doamne, avea nevoie de o lămurire. O să vină mama lui să-i spună că se aranjase totul. Îl durea. A început să se frece pe genunchi cînd durerea i s-a răspîndit prin tot trupul. Fiecare respiraţie părea să îl doară, de parcă ar fi înghiţit cioburi de sticlă. Muşchii parcă îi erau în flăcări, iar pielea îi era de gheaţă. Doar una. O singură injecţie cu drog, o înţepătură, sau să prizeze puţin şi totul ar fi fost în ordine. Ce dracu', nu ştiau ăştia cine era el?

– Stevie. Şi-a auzit numele. Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, a privit spre uşa celulei. Şi-a dus dosul palmei la gură încercînd să-şi limpezească privirea. Ar fi vrut să rîdă, dar n-a scos decît un geamăt. Pete. Pete avea să-i dea drogul. A dat deoparte pătura de pe el rămînînd aşa, pe jos, un moment, în timp ce Pete îl privea. Trupul lui Stevie era slab ca o prăjină. Iar picioarele scheletice se terminau în nişte ghete imense din piele de şarpe. Chipul lui era cenuşiu şi presărat cu riduri adînci. Albul ochilor era străbătut de o reţea de firişoare roşii. De pe buză îi curgea sînge căci se lovise cînd căzuse pe jos. Şi puţea.

– Omule, sînt bolnav. A încercat să se ridice, cu mîinile asudate sprijinite de gratii. Am făcut gripă.

Gripa drogului, s-a gîndit Pete fără nici o expresie.

– Trebuie să mă scoţi afară. Stevie a apucat cu

degetele tremurătoare gratiile. Deși respirația îi era urît mirositoare, Pete nu s-a dat înapoi. Să-i ia dracu'. Au venit la mine în casă. Au intrat la mine ca niște blestemați de naziști. Mi-au fluturat nu știu ce document drept în față și s-au pus pe căutat prin sertare. Isuse, Pete, m-au tîrît aici de parcă aș fi fost vreun căcăcios de ucigaș. Mi-au pus cătușe. A început să țipe din nou și și-a șters nasul cu dosul mîinii. Oamenii priveau cînd m-au luat din casa mea cu cătușe. Au făcut poze. Asta nu-i normal, Pete. Nu-i deloc normal. Trebuie să mă scoți de aici.

În timpul crizei aceleia Pete rămăsese foarte țeapăn. Vocea lui era joasă și calmă. El mai asistase și altădată la crize, așa că se pricepea să le întoarcă în favoarea lui.

– Au găsit heroină, Stevie și ceea ce se numește în mod politicos droguri paraphernalia. Or să te acuze de deținere de droguri.

– Atunci, scoate-mă de aici.

– Ești atent? întrebarea a venit cu răceală, fără pasiune. Ei au găsit atîtea la tine acasă, încît te pot pune la popreală.

– A fost o înscenare. Cineva mi-a făcut-o. Cineva...

– Să nu mă fraiereștl pe mine. Ochii lui deveniseră mai duri, dar indiferent de dezgustul pe care îl avea, a continuat cu prudență. Ai de ales: poți merge în pușcărie sau poți intra într-b clinică.

– Eu am drepturi...

– Tu n-ai nici un drept în cazul ăsta. Ești prins asupra faptului, Stevie. Dacă vrei să te ajut, o să faci

ce-ți spun.

– Numai scoate-mă afară. Stevie s-a lăsat la pămînt prăbușit în sine. Numai scoate-mă afară.

– Cît o să rămînă aici? Bev turna sosul în farfurii.

– Trei luni. Johnno o privea încîntat că Bev cea veche nu dispăruse chiar de tot. Nu știu cum o să-l scoată Pete, nici nu vreau să știu, dar dacă Stevie își petrece timpul în *Clinica Whitehurst*, n-o să fie degeaba.

– Sînt mulțumită. Are nevoie de ajutor, nu să intre în pușcărie. S-a așezat nervoasă pe sofa lîngă el. Știrea a fost difuzată la radio. Mă întrebam ce pot face, ce-aș putea face cînd o să bați la ușă. Poate în cîteva săptămîni o să mă duc să-l văd.

– Nu sînt convins că e prea plăcut la vedere.

– Are nevoie de prietenii lui, a zis ea și și-a pus vinul pe masă fără să-l guste.

– Și mai ești prietenă cu el?

Ea l-a privit. Fața i s-a îmblînzit.

– Arăți bine, Johnno. Întotdeauna m-am întrebat ce ascundeai sub barba asta.

– Anii '60 au trecut. O nenorocire. Mi-am pus și o cravată săptămîna trecută, era ea din piele albă, dar în orice caz o cravată. S-a înclinat și a sărutat-o. Timpul, s-a gîndit el, nu era decît timp la urma urmei. Mi-ai lipsit, Bev.

– Anii trec atît de repede.

– Pentru unii dintre noi. Am auzit că tu și P.M. aveți o afacere împreună.

Și-a luat din nou vinul și ă sorbit din el.

– Ai venit ca să bîrfim, Johnno?

– Știi cît de tare îmi place bîrfa, fetițo. Nu pot pretinde că n-am văzut fotografia cu tine și cu P.M. Ironia familiară era, totuși, ascuțită ca o lamă. Desigur ești favorita mea; între tine și Jane, te prefer pe tine, mai ales că i-ai dat sîngele la buză. I–a apucat mîna lui Bev și i-a sărutat-o. Eroina mea. Au izbucnit în rîs și, deși ea și-a tras mîna, se simțea relaxată.

– N-am avut intenția să mă lupt cu ea, dar nici nu-mi pare rău.

– Asta da. Amazoano!

– Ea a făcut un comentariu despre Darren, a murmurat Bev.

– Îmi pare rău. Zîmbetul lui s-a stins. Cînd i-a luat din nou mîna, ea nu și-a mai retras-o.

– Pur și simplu m-am înfuriat. Știu că nu trebuia, dar eram furioasă. M-am repezit în ea pentru Darren, pentru mine însămi. Și pentru Emma. M-a enervat că trebuia să o apăr pe Emma după tot ce făcusem pentru ea.

– Bev.

– Nu, n-o să mai discutăm toate astea, l-a întrerupt. Nu se poate întoarce nimic. Mi-o imaginez pe Jane spunînd tot felul de murdării despre mine în cartea viitoare, iar, ca rezultat, afacerile mele vor crește. S-o lăsăm încolo și să continuăm. P.M. mi-a

spus că sînteți pe punctul de a vă crea propria firmă.

– O să devină o treabă oficială în cîteva săptămîni. Dar el unde este?

– A trebuit să plece în California acum cîteva zile. Pentru divorț. O să se întoarcă. Este așteptat.

– Este așteptat aici?

– Da, aici. E vreo problemă, Johnno?

– Nu știu. Este?

În ochii ei a apărut vechiul foc – încăpățînare, apărare.

– Este un bărbat foarte bun, un bărbat blînd.

– Știu. Sînt îndrăgostit și eu de el.

– Știu că ești. Ea a oftat. Nu face ca totul să fie mai complicat, Johnno. Nu căutăm decît puțină fericire, puțină liniște.

– Ăsta-i praf în ochi. P.M. te iubește de ani de zile.

– Și ce dacă? a întrebat ea. Nu merit să mă iubească și pe mine cineva? Cineva care să mă pună pe primul loc?

– Da. Și nu merită și el același lucru?

Ea a început să se plimbe de la fereastră și înapoi. Ploaia lăsa dîre pe geamuri.

– Nu am de gînd să îl rănesc. Are nevoie de cineva chiar acum. Și eu am aceeași nevoie. Așa că ce e greșit în asta?

– Brian, a spus el cu simplitate.

– Ce treabă are el cu asta? S-a terminat de mult.

El s-a ridicat încet.

– Nu vreau să te insult spunîndu-ți că ești o mincinoasă sau că nu ești în toate mințile. Dar o să-ți spun că îmi pasă de tine, de P.M., de Bri. Și îmi pasă

de formație, de ceea ce sîntem, de ceea ce am făcut, de ceea ce mai putem încă face.

– Dar eu nu sînt o Yoko Ono, a spus ea ironic. Eu n-o să mă bag între cei din prețioasa ta formație. Am făcut așa ceva vreodată?

– Nu, niciodată. Poate că n-ai știut niciodată cît de ușor ai fi putut s-o faci. Brian n-a iubit pe cineva ca pe tine, Bev. Crede-mă, știu asta.

– Mie să nu-mi spui așa ceva.

El a început să vorbească din nou, dar au auzit ușa deschizîndu-se și zgomot de pași jos în hol.

– Bev! Bev! P.M. a intrat în încăpere cu haina udată de ploaie. Johnno, slavă Domnului, chiar acum am auzit despre Stevie la radio. Ce se întîmplă?

– Ia un loc, fiule. Johnno s-a așezat și el pe sofa. O să-ți spun.

El o iubea cu atîta delicatețe. O mîngîia atît de blînd. Lumînările licăreau, flăcările dansau în întuneric, cînd Bev și-a trecut o mînă în jos pe spatele lui P.M. El șoptea încet; cuvintele erau de iubire. Era atît de ușor, atît de lesne să i se dea lui, să se lase purtată de forța sentimentelor lui. În ce-l privea pe el, n-o să aibă niciodată nevoie să se întrebe dacă o dorea, întotdeauna știa că o să poată fi, că o să poată să-i ajungă lui. Cu el, niciodată n-o să trebuiască să petreacă nopțile întrebîndu-se, îngrijorîndu-se, durînd-o. Și niciodată n-o să simtă

acel fior al împlinirii, al apartenenței. Îi oferea tot ce putea, se arcuia deasupra lui, se deschidea pentru el, acoeptîndu-l, primindu-l chiar cu plăcere în ea. Trupul ei nu tremura așa cum tremura al lui, inima ei nu era gata să îi iasă din piept. Dar după un orgasm bun, normal, sosea și pacea. Și ea îi era recunoscătoare pentru asta. Ar fi trebuit însă să știe că asemenea lucruri simple nu pot dura mult. Lumînările continuau să licărească iar el o trăgea mai aproape, să-i simtă căldura. Îi plăcea foarte tare seninătatea ei după ce făceau sex, acea înțepeneală totală și, într-un mod ciudat, în poziția elegantă a trupului ei. Ea avea ochii pe jumătate închiși, buzele moi și ușor desfăcute. Își îndoise picioarele. Dacă avea să-și lipească, așa cum făcea adesea, capul de pieptul ei, o să-i audă bătăile puternice, ritmice ale inimii. Uneori vorbeau așa cum el nu vorbise niciodată cu nevasta lui timp de șapte ani. Vorbeau despre întîmplările de peste zi sau despre ce se mai petrecea prin lume. Sau stăteau culcați, ascultînd radio-ul care cîntase și în timp ce făcuseră dragoste. Puteau adormi așa, liniștiți și mulțumiți. Dimineața el s–a trezit, uluit și încîntat că ea era alături de el. I-a trecut mîna prin păr.

– Divorțul e în curs de desfășurare. Puțin amețită de o jumătate de doză de drog, ea și-a deschis ochii și a privit la umbrele luminii de pe perete.

– Sînt mulțumită.

– Adevărat?

– Desigur. Știu cît de greu a fost pentru tine în ultimele săptămîni. Vrei să rămînă totul în urma ta.

– Vreau. M-am însurat cu Angie din motive greșite, Bev. Doream atît de mult să mă aranjez, să am o nevastă, o casă, o familie. Desigur, monstrul acela din Beverly Hills n-a fost niciodată o casă și ea a avut întotdeauna o scuză excelentă pentru a nu ajunge să alcătuim o familie. Treaba ei. Am constituit o alegere proastă pentru ea, așa cum a fost și ea pentru mine. Ea și-a împletit degetele cu ale lui.

– Ești prea aspru cu tine însuți.

– Nu, ăsta-i adevărul. Pentru Angie n-am însemnat decît posibilitatea unei cariere. Nenorocirea este că nu și-a dat seama că eram suficient de îndrăgostit de ea ca să o fi ajutat chiar și fără căsătorie. Dar ne-am repezit și amîndoi eram prea leneși sau prea precauți ca să îndreptăm imediat lucrurile cînd au devenit neplăcute. El i-a studiat degetele lungi și subțiri, comparîndu-le cu ale lui. Privind înapoi, îmi dau seama de toate greșelile cu claritate. Asemenea greșeli n-o să mai fac, Bev – dacă-mi dai o șansă.

– P.M. S-a foit, destul de înfricoșată. El o ținea cu mîinile pe după umăr, surprinzător de ferm, făcînd-o să-l privească.

– Vreau să te măriți cu mine, Bev, doresc foarte mult.

Ea șovăia, surprinsă. Răspunsul nu-i venea atît de repede, atît de sigur, îi era greu să-l pronunțe. Inima era cea care o oprea, și-a dat ea seama. Inima care ar fi dorit să-i dea ceea ce voia. Și-a ridicat mîinile ca să le pună peste ale lui.

– Nu pot. Îmi pare atît de rău, dar nu pot. El a

privit-o în ochi, a văzut regretul din ei și un fel de milă care l-a făcut să geamă.

– Din cauza lui Brian.

Ea vrut să accepte, apoi a considerat răspunsul neclar.

– Nu, din cauza mea. Ea s-a dat jos din pat și și-a pus un halat. Nu pot, înțelege. Am crezut că pot, am vrut să pot, dar nu pot. S-a întors, cu chipul în umbră, cu vocea limpede și plină de regrete. Faptul de a fi cu tine este cel mai bun lucru care mi se întîmplă de foarte, foarte mult timp. Asta mă face să fiu din nou fericită. Mă face să văd lucrurile clar în atîția ani.

– Încă îl iubești pe el.

– Da. Cred că pot trăi și în situația asta, pot accepta într–un fel să continui, cu tine, cu cineva. Eu sînt însă aceea care l-am gonit, știi.

– Ce tot spui tu acolo?

– Nu ți-a spus niciodată? A zîmbit, așezîndu-se pe marginea patului. Era simplu să vorbească așa cu el, să se gîndească la el ca la un prieten, mai degrabă decît ca la un iubit. Nu, presupun că nu ți-a vorbit despre asta. Mai ales ție. După ce Darren a fost ucis, eu l-am scos pe Brian din viața mea. L-am pedepsit, P.M., și pe el și pe Emma. I-am făcut rău lui Brian tocmai cînd avea nevoie mai mare de mine, nu l-am putut ierta pentru că îmi era prea frică de mine însămi.

– Pentru Dumnezeu, Bev, nici unul dintre voi nu trebuia blamat.

– N-am fost niciodată sigură de asta. Nu l-am

lăsat să discute cu mine. Şi cînd el suferea, cînd noi amîndoi sufeream, eu l-am îndepărtat. El nu m-a părăsit pe mine, P.M. Eu l-am părăsit pe el. Şi pe biata Emma. În felul nostru, noi amîndoi am abandonat-o pe ea. Văzîndu-te din nou pe tine, fiind cu tine, am înţeles exact ceea ce am făcut. Ceea ce am făcut pentru noi toţi. Tu meriţi mai mult decît o femeie care nu te iubeşte destul şi căreia o să-i pară întotdeauna rău.

– Eu te pot face fericită, Bev.

– Da. Cred că poţi. Dar eu nu te voi face fericit; nu multă vreme. Tu o să ştii întotdeauna că l-am iubit întîi pe el şi într-un fel niciodată n-o să iubesc pe nimeni altcineva.

Da, ştiuse, el ştiuse şi asta şi răspunsul înainte de a fi pus întrebarea. Bine ar fi fost dacă ar fi reuşit să o urască, sau să-l urască pe Brian. Dar îi iubea.

– De ce nu te duci înapoi la el, să vorbeşti cu el?

– Darren ar fi avut acum zece ani. E prea tîrziu, P.M.

Emma fugea. Dacă arăta de parcă ar fi avut o treabă, nici una dintre maici nu ar fi oprit-o şi nu i-ar fi pus întrebări. Avea o scuză pregătită – un raport la botanică pentru un proiect. Nu voia decît să fie singură. Nu-şi dorea nici compania Mariannei. Emmei îi părea rău că trebuise să o mintă pe cea

mai bună prietenă și avea să i se confeseze despre păcat părintelui Prelenski după-amiază. Dar avea nevoie de o oră, o oră liberă, ca să reflecteze. S-a uitat repede peste umăr, apoi a luat-o printre tufișuri. Și-a vîrît mai bine sub braț carnetul pe care îl luase cu ea și s-a îndreptat spre un pîlc de copaci. De vreme ce era sîmbătă, își putea purta pantalonii și tenișii. Era destul de răcoare la umbra copacilor verzi ca să-i pară bine că are și un pulover. Imediat ce fost sigură că era în afara razei vizuale a ferestrelor școlii, s-a lăsat să cadă la pămînt. În carnețel erau mai bine de o duzină de instantanee care trecuseră pe la toate colegele de clasă atît de curioase. Primul era cu ea și Michael, din vara de dinainte. A mîngîiat poza, încîntată și rușinată, studiindu-și trupul și chipul atît de clar evidențiat. Se vedea că e udă și zbîrlită și nu umplea costumul de baie într-un mod prea interesant. Michael arăta minunat. Michael Kesselring, s-a gîndit ea. Desigur, ziarul nu îi tipărise numele, nu se sinchisise de el. Presa era interesată doar de ea. Dar toate fetele se entuziasmaseră la vederea lui Michael și voiau să știe cine era și dacă Emma avusese un roman de amor în vară. Asta o făcuse să se simtă foarte mare. Desigur, înfrumusețase povestea, despre cum o purtase el pe brațe, îi făcuse respirație gură la gură, îi vorbise despre iubirea lui nepieritoare. Dar ea credea că lui Michael nici nu-i trecuse așa ceva prin minte. Cu un suspin, a pus la loc instantaneul și a luat un altul. Era acela adus de Teresa în noaptea în care Emma

își făcuse găuri în urechi. Nici nu mai știa de cîte ori se uitase la poza aia, o studiase, încercase să-i facă disecție. Mereu se uita la chipul mamei ei, îngrozită să nu găsească vreo asemănare. Dar ereditatea nu poate fi văzută doar așa. Era o elevă foarte bună și foarte interesată de biologie, mai ales de pasajele cu ereditatea și cu genele. Asta era mama ei și nu putea să o renege. Se dezvoltase în interiorul acelei femei, fusese născută de ea. Oricîți ani ar fi trecut, Emma continua să simtă mirosul ginului. Nu putea uita ciupiturile, palmele și înjurăturile. Asta o teroriza – o teroriza atît de tare, încît doar privind la fotografie simțea nevoia să-și vîre unghiile în palme, iar palmele îi asudau. Și-a luat privirea de fa chipul lui Jane și s-a uitat la al tatălui ei. Se ruga în fiecare noapte să-i semene – blînd, bun, amuzant, onest. El o salvase. Citise povestea destul de des și chiar fără articolele acelea, își amintea și singură. Felul cum se purtase el cînd ea ieșise de sub chiuvetă, blîndețea din vocea lui cînd îi vorbise. Îi dăduse o casă și o viață fără spaimă. Chiar dacă o trimisese de-acasă n-avea să uite niciodată anii pe care i-i oferise. Anii pe care el și Bev i-i dăduseră. Îi era mai greu acum să privească la Bev. Era atît de frumoasă, de perfectă. Emma nu iubise niciodată o femeie mai mult, nu avusese nevoie de cineva mai mult. Cînd o privea îi era imposibil să nu se gîndească la Darren. Darren care avusese același păr bogat, negru și ochii blînzi, verzi. Acel Darren pe care ea jurase să îl protejeze. Darren care murise. Vina ei, s-a gîndit

Emma acum. N-o să se poată ierta niciodată. Bev o gonise. Tatăl ei o trimisese și el de acasă. Ea nu o să mai aibă niciodată o familie. A pus poza deoparte și s-a mai uitat prin instantaneele mai vechi. Fotografii cu ea cînd era copil, fotografii cu Darren, articolele imense despre crimă. Acelea pe care ea le păstra ascunse în sertar, știind că dacă i le găseau călugărițele și îi spuneau tatălui ei, el s-ar fi întristat teribil. Ea nu voia să-l rănească dar nici nu-l putea uita. A recitit articolele, deși le știa pe dinafară, căuta parcă mereu ceva nou, ceva care să-i spună de ce se întîmplase așa, cum ar fi putut ea să oprească acea crimă. Nu era nimic. Niciodată nu găsea nimic. Erau și alte fotografii și povești despre Bev și P.M. Altele priveau povestea sub aspectul celor doi bărbați care fuseseră ca frații, despărțiți acum de o femeie. Mai era și anunțul despre denumirea cea nouă a formației *Devastation*, *Prism*, și poze de la petrecerea de la Londra în ziua în care faptul devenise oficial. Acolo era tatăl ei cu o altă femeie și din nou cu Johnno și P.M. și Pete. Dar fără Stevie. Cu un oftat, Emma a luat un alt instantaneu. Stevie era într-o clinică unde sînt internați toxicomanii. Îl numeau dependent. Alții îl numeau criminal. Emma își amintea că odinioară îl considerase a fi un înger. Emma s-a gîndit că arăta cam obosit în fotografie, obosit și slăbit, înfricoșat. Ziarele spuneau că a fost o tragedie; spuneau că a fost un abuz. Unele fete își băteau joc de situația lui. Totuși ei nimeni nu îi spunea nimic. Cînd îl întrebase pe tatăl ei, acesta

nu-i zisese decît că Stevie pierduse controlul și avea nevoie de ajutor. Nu trebuia să se îngrijoreze. Dar ea se îngrijora. Ei alcătuiau familia ei, singura familie pe care o părăsise. Și pe Darren îl părăsise. Trebuia să se asigure că n-o să piardă și restul. Grijulie, scriind cît putea de frumos, a început să compună scrisori.

Capitolul 17

Stevie și-a citit scrisoarea la lumina soarelui, stînd pe o bancă de piatră în grădină, în timpul plimbării de dimineață. Era un loc plăcut cu trandafiri și nalbe și cu cîntece de păsărele. Atît personalul cît și pacienții de la *Whitehurst* aveau drum liber pe acolo datorită stîncilor. El detesta clinica, doctorii, pacienții. Ura ședințele de terapie, programul, zîmbetele personalului. Dar făcea ceea ce i se spunea și lor le spunea ceea ce doreau ei să audă. Era un dependent. Avea nevoie de ajutor. Avea să ia methadonul lor, visînd la heroină. Învățase să fie calm și viclean. În patru săptămîni și trei zile, o să poată ieși ca un bărbat liber. De astă dată va fi mult mai atent. De astă dată o să țină el drogurile sub control. O să le zîmbească doctorilor și reporterilor, o să citească despre răul produs de droguri și o să mintă. Cînd o să fie afară, o să-și trăiască viața așa cum va dori.

Nimeni nu are dreptul să-i spună că este bolnav, că are nevoie de ajutor. Voia s-o facă mai lată, o să o facă mai lată. Ce puteau ei înțelege despre necazurile vieții lui de zi cu zi? Necesitatea de a excela, de a fi cel mai bun? Poate că mersese prea departe. Poate. Dar el voise să se comporte normal în societate. Tîmpiții de doctori își savurează bourbonul. El cînd avea poftă să tragă o linie, o trăgea. Ce-ar mai fi fumat ceva hașiș! Să-i ia dracu' pe toți. A deschis plicul. Era încîntat că Emma îi scrisese. Nu exista nici o altă femeie pentru care el avea sentimente atît de pure ca pentru ea. Luînd o țigară, s-a bucurat de mireasma fumului și a trandafirilor.

Dragă Stevie,

Știu că ești într-un fel de spital și îmi pare rău că nu te pot vizita. Tata spune că el și ceilalți au fost acolo și arăți mai bine. Vreau să afli că mă gîndesc la tine. Poate cînd te faci bine mergem în vacanță împreună, cu toții, ca vara trecută în California. Mi-e dor de tine și tot urăsc școala asta. Dar mai am doar trei ani și ceva. Îți amintești cînd eram mică și mă întrebai mereu cine e cel mai bun? Eu întotdeauna spuneam că tata, iar tu te făceai că înnebunești. Să știi că nu ți-am spus niciodată, dar tu cînți la chitară mai bine. Să nu-i spui tatei. Ai aici o poză cu tine și

cu mine la New York acum cîțiva ani. A făcut-o tata, îți amintești? De aceea nu apare și el. M-am gîndit că ți-ar plăcea s-o ai. Îmi poți scrie dacă ai poftă. Dacă nu, nu-i nimic. Știu că ar trebui să am tot felul de paragrafe și altele în scrisoare, dar le-am uitat. Te iubesc, Stevie. Fă-te bine.

Cu dragoste,
Emma

El a citit scrisoarea și a lăsat-o pe genunchi. A rămas pe bancă să-și fumeze țigara.

A deschis scrisoarea stînd în casa cea goală pe care tocmai o cumpărase la marginea Londrei. Stătea pe podea cu o sticlă de bere lîngă genunchi și cu cîntecul lui Ray Charles venind din unica lui mobilă, aparatul stereo. Nu fusese ușor s-o părăsească pe Bev, dar fusese mai greu să rămînă. Ea îl ajutase să găsească acea casă, după cum îi promisese. Ea avea să i-o decoreze. De acum înainte ea o să facă dragoste cu el în casa asta. Dar n-o să fie niciodată nevasta lui. Brian era de vină pentru asta. Orice i-ar fi spus Bev, P.M. se simțea mai ușurat considerîndu-l pe Brian vinovat. El nu fusese un bărbat care să o elibereze. Încă de la început Brian o tratase rău pe Bev. Îi adusese copilul de la altă femeie, îi ceruse să-l crească exact ca pe al ei. O lăsa singură săptămîni în șir cînd mergea în

turnee. O obligase, s-a gîndit supărat, să trăiască o viață pe care n-o dorise. Droguri, admiratoare și bîrfă. Și oare ce-ar zice Brian, ce-ar zice cu toții dacă i-ar fi anunțat că vrea să părăsească grupul? Asta i-ar fi pus în fund, s-a gîndit P.M. sorbind niște bere. Brian McAvoy n-avea decît să se ducă la dracu' și să ia și *Devastation* cu el. Mai mult din obișnuință decît din curiozitate, a deschis scrisoarea Emmei. Ea îi scria o dată la cîteva luni. Scrisori drăguțe, ușor viclene, la care el răspundea cu o carte poștală sau cu un mic dar. Nu era vina fetei că taică-său era un ticălos, s-a gîndit P.M. și a început să citească.

Dragă P.M.

Probabil că ar trebui să-ți spun că îmi pare rău că ai divorțat, dar nu-mi pare. Nu mi-a plăcut Angie. Călugărițele spun că divorțul e un păcat, dar cred că e mai mare păcatul să pretinzi că iubești pe cineva cînd nu-i așa. Sper că ești din nou fericit, căci vara trecută erai trist. În ziare sînt o grămadă de lucruri despre tine și Bev. Poate că n-am dreptul să vorbesc despre așa ceva, dar nu mă pot stăpîni. Dacă tu și Bev vă căsătoriți, mie n-o să-mi pară rău. Ea e atît de frumoasă și de bună că nu te poți stăpîni să n-o iubești. Poate că dacă e fericită cu tine, nu o să mă mai urască pe mine. Știu că tu nu te lupți cu tata așa cum se spune în unele ziare. Ar fi stupid să-l blamezi dacă o iubește pe Bev deși o iubești și tu. Am găsit această poză pe care v-am făcut-o ție și tatei demult. Știu că o să începeți un nou album în curînd, așa că i-o poți arăta. Doresc să fii fericit, pentru că te iubesc. Poate o să te văd la Londra în vara asta.

Cu iubire,
Emma

P.M. a studiat îndelung poza, apoi a strecurat-o în scrisoarea împăturită și scrisoarea înapoi în plic. Divorțase de nevasta lui, asta era tot ce realizase. Să divorțeze de familia lui era însă cu totul altceva.

Johnno și-a petrecut prima zi de la întoarcerea la New York dormind, iar a doua compunînd. Trăia singur deocamdată și nu-i părea rău. Ultimul lui amant îl tîrîse fără încetare la distracții obsesive și mizerabile. Johnno era și el destul de tipicar, dar cînd trebuise să spele toate sticlele și recipientele aduse în casă de la magazin, chiar și el fusese uimit. Aprecia liniștea – după ce plecase și menajera. Se gîndea să-și petreacă seara în oraș, dar îi era cam lene. Cam obosise cu întocmirea actelor legale pentru noua denumire a formației, cu vizitele dificile la Stevie și la clinică și, mai rău, cu timpul pe care îl petrecuse cu Brian, constatînd că vechiul lui prieten se scufunda tot mai adînc în băutură. Și totuși muzica pe care o scria Brian era mai bună decît oricînd. Pătrunzătoare, lirică, originală, visătoare. N-ar fi vorbit despre sentimentele lui nici despre durerea sau furia datorate relației lui P.M. cu Bev. Dar toate acestea apăreau în muzica lui. Și asta era suficient pentru ca Pete să fie fericit. Johnno s-a gîndit la asta scoțîndu-și cămașa. Cîtă vreme *Devastation* continua să cînte, totul era perfect pe lume. A scos salata de raci pe care i-o făcuse menajera, a destupat o sticlă de vin și și-a căutat

scrisorile care se acumulaseră în timpul absenței lui. A zîmbit cînd i-a căzut sub ochi scrisul Emmei.

Dragă Johnno,

M-am ascuns de călugărițe un pic. Pariez că o să trebuiască să fac penitență mai tîrziu, dar simt că înnebunesc dacă nu stau cîteva minute singură. Majoritatea și-au ieșit din minți astăzi. Trei fete mai mari au fost exmatriculate ieri. Ăsta e regulamentul cînd fumezi în uniformă, căci, Karen Jones, Mary Alice Plessinger și Tonisina Gibralti au fost găsite încuiate în cameră cu țigările aprinse. Majoritatea fetelor găsesc că era o copilărie, dar Maica Superioară nu prea are simțul umorului.

Rîzînd, Johnno a dat deoparte salata, a ridicat vinul și s-a cufundat din nou în lectură.

M-am gîndit foarte mult la tata, la tine și la ceilalți. Am văzut articolele despre Stevie și urăsc tot ce se spune despre el. L-ai văzut? Se simte bine? Poza din London Times *îl arată atît de bătrîn și de bolnav. Nu vreau să cred că este toxicoman, dar nu mai sînt un copil. Tata nu vrea să-mi spună nimic, așa că te întreb pe tine. Tu întotdeauna mi-ai spus adevărul. Unele fete zic că toți cîntăreții de rock sînt toxicomani. Unele fete sînt complet tîmpite. Bîrfele ajung chiar și prin pereții de aici. Am articolul și poza cu Bev și tata și P.M. din* People. *Jane era și ea în poză. Nu vreau să o numesc mamă. Te rog, nu îi spune tatei că ți-am scris despre asta. S-ar supăra și lucrurile tot nu s-ar schimba. La început am fost supărată, dar m-am gîndit îndelung. E foarte bine*

dacă Bev îl iubește pe P.M., nu? Asta înseamnă că face din nou parte din familie. Îți scriu, de fapt, ca să te rog să ai grijă de tata. Știu că el se preface că nu-i mai pasă de Bev, dar îi pasă. Eu pot spune asta. Cînd o să ies de la școală, o să pot avea grijă de tata chiar eu. O să ne facem o casă la New York, eu și Marianne și o să pot călători peste tot cu el, făcînd poze. Poza pe care ți-o trimit este un autoportret. Am făcut-o săptămîna trecută. Observă cerceii. Marianne mi-a făcut găuri în urechi și eu aproape că am leșinat. Încă nu i-am spus tatei, așa că păstrează tăcere, vrei? Mai sînt doar nouă zile și el o să poată constata singur treaba asta. Tata spune că o să petrecem vacanța de primăvară în Easter, în Martinica. Te rog, vino și tu, Johnno. Te rog.

Te iubesc,
Emma

Și ce putea el să facă în legătură cu Emma, se întreba Johnno. I-ar putea arăta scrisoarea lui Brian și să-i spună: „Uite, citește asta și adună-te. Fiica ta are nevoie de tine". Dar dacă făcea așa – nici Brian, nici Emma nu l-ar fi iertat. Ea creștea și creștea repede. Avea urechile găurite, voia sutiene și filozofa. Brian n-o să mai reușească s-o țină mult sub un clopot de sticlă. Oricum, el o să încerce să fie pe aproape cînd o să survină momentul cel greu. Își clătina paharul gîndindu-se cum ar fi dacă ar petrece cîteva zile în Martinica.

Cu nisipul alb, fierbinte sub el și cu romul care i se încălzea, Brian o privea pe fiica lui antrenîndu-se

pentru surfing. După ce fugea atîta? se întreba. De ce mereu părea să se grăbească dintr-un punct în altul? I-ar fi putut spune el că odată ajunsă în punctul acela, gloria dura doar un moment. Dar, oricum, nu l-ar fi ascultat. O adolescentă. Isuse Sfinte, cînd ajunsese adolescentă? Şi cînd ajunsese el să aibă treizeci şi trei de ani? La treisprezece ani şi lui i se păruse totul foarte simplu. Avea scopuri perfect definite. Să iasă din cocioabe, să-şi cînte muzica, să devină cineva. Le îndeplinise pe toate. Şi atunci, unde mai era fiorul? A apucat paharul şi a băut cu sete. Unde dracu' rămăsese emoţia? O privea pe Emma trecînd peste un val, peste altul, alunecînd tot mai departe. Ar fi vrut ca ea să nu înoate atît de departe. Era mult mai lesne să fie îngrijorat acum, cînd o vedea, căci, atunci cînd era în şcoala aia, niciodată nu-i purta de grijă. Era o elevă manierată, destul de ascultătoare. Apoi veneau vacanţele şi ea se întorcea înapoi în viaţa lui. Mereu mai mare, mereu mai frumoasă. Acum putea vedea în ochii ei acea privire întunecată, hotărîtă, care semăna cu a lui. Asta îl înspăimînta.

– Doamne, cîtă energie. Johnno s-a trîntit alături de el. Nu-i place să meargă mai încet?

– Nu. Noi ce facem, Johnno, îmbătrînim?

– Pe dracu'. Johnno şi-a aranjat pălăria pe cap şi a luat o gură din romul lui Brian. Vedetele de rock nu îmbătrînesc, fiule. Ele cîntă la Vegas. Strîmbîndu-se, a vărsat paharul în nisip. Noi n-am ajuns încă pînă acolo. S-a aşezat în coate. Desigur, nici nu sîntem precum Shaun Cassidy.

– Slavă Domnului!

– Rămîi așa și n-o să-ți apară niciodată poza în *Tiger Beat.*

Au stat tăcuți un moment, ascultînd foșnetul valurilor. Johnno era încîntat că venise. Liniștea dfn vila privată și de pe plajă era în contrast perfect cu aglomerația din New York sau cu primăverile ploioase de la Londra. Vila din spatele lor avea trei etaje, cu terase dînd spre mare – pereții înalți și stînci pe trei laturi și curba albă a plajei pe cea de-a patra latură. Frumosul pastel al stîncilor strălucea în lumina soarelui și peste tot se simțea mireasma apei și a florilor. Da, era încîntat că venise, nu doar din cauza soarelui, ci și pentru pauza pe care o avea astfel, liniștea, cu Brian și cu Emma. Din păcate știa că n-o să dureze prea mult.

– Pete a sunat cu puțin timp în urmă. Brian s-a uitat la Emma stînd în apă și cu fața ridicată spre soare. Pielea ei se înroșise – nu se bronzase, s-a gîndit, nu se înnegrise, doar se rumenise. Culoarea piersicii. Se întreba cît de curînd vreun băiețandru se va înfrupta din ea.

– Și?

– S-a stabilit pentru luna următoare. Ne apucăm de înregistrare.

– Și Stevie?

– Au de gînd să îl scoată puțin din clinică. Acum este un toxicoman înregistrat, a dat Johnno din umeri. Se tratează cu methadone. Dacă nu iei droguri de pe stradă, atunci le primești de la guvern. Oricum o să fie și el pregătit. Dar tu?

Brian a apucat paharul și l-a dus la gură. Romul fusese încălzit de soare și parcă îi înmuia gîtlejul.

– Sînt gata.

– Sînt încîntat să aud asta. N-ai de gînd să te răzbuni pe P.M., nu?

– Dă-mi un răgaz, Johnno.

– Aș prefera să-i strivești nasul decît să-ți petreci lunile următoare respingîndu-l sau încercînd să-l omori în somn.

– N-am nici o problemă cu P.M., i-a spus Brian prudent. E viața lui.

– Și a soției tale.

Brian s-a uitat urît la Johnno, dar a reușit cu greu să-și controleze vorbele care-i veniseră pe buze.

– Bev n-a mai fost soția mea de multă vreme.

Johnno a privit ca să fie sigur că Emma nu auzea.

– Astea merg cu oricine altcineva. Nu cu mine, Bri. A pus o mînă pe a lui Brian, a strîns-o, apoi i-a dat drumul. Știu că o să fie greu pentru tine. Nu vreau decît să mă asigur că ești pregătit. A ridicat paharul, și-a amintit că era gol și a pus din nou băutură. În ciuda brizei, căldura i se părea teribilă.

– Nu poți da înapoi, Johnno. Și nici nu poți sta pe loc. De aceea continui să mergi înainte, fie că ești pregătit sau nu.

– Oh, e grozav! Emma s-a trîntit pe genunchi între tatăl ei și Johnno, iar apa i se scurgea din păr. Ar trebui să veniți și voi.

– În apă? a zis Johnno, clătinîndu-și ochelarii de soare cu lentile albastre. Emma, fetițo, în apă sînt lucruri. Lucruri lipicioase.

Rîzînd, ea s-a aplecat să-l sărute pe obraz, apoi l-a sărutat pe tatăl ei. I-a venit mirosul romului în nas, dar a continuat să zîmbească. A zis veselă:

– Bătrînii stau pe plajă. Cei de vîrstă mijlocie stau pe plajă.

– De vîrstă mijlocie? Brian și-a aranjat o șuviță de păr. Pe cine numești tu de vîrstă mijlocie?

– Of, doar pe cei care stau pe plajă toată dimineața sub umbrele. A rîs. Măcar odihniți-vă. O să fac rost de o băutură rece și o să-mi aduc aparatul de fotografiat. O să vă fac poze ca să vă rămînă pe post de amintiri din vaoanța voastră atît de odihnitoare.

– Ce mai gură are, Bri.

– Am observat și eu.

– Crezi că ne putem descurca cu ea?

– Nici o șansă. L-a privit pe prietenul lui cu atenție. Ea se răsfăța în timp ce ei se odihneau. I-ar fi putut scoate din amorțeală dacă ar fi vrut; s-a luptat în joacă cu tatăl ei cînd el a prins-o de picioare, iar Johnno a apucat-o cu mîinile de sub brațe.

– Sînt de părere s-o aruncăm în apă. Johnno și-a dat capul pe spate și a luat-o pe nisip. Au fugit el și Brian spre apă. Emma și-a ținut răsuflarea și i-a tras și pe ei după ea.

Nu fusese niciodată mai fericită în viața ei. Totul decursese perfect, complet, încîntător de perfect.

Zilele petrecute la soare, nopți în care îi asculta pe Johnno și pe tatăl ei cîntînd. Trișa la cărți cu Johnno. Se plimba pe plajă cu tatăl ei. Avea o grămadă de role de film de developat, o grămadă de amintiri stocate. Deci cum putea ea să doarmă? se întreba Emma. Era ultima noapte în Martinica, ultima noapte cu tatăl ei. Ultima noapte de libertate. Mîine o să se afle în avion, întorcîndu-se la școală, unde erau regulamente pentru orice lucru. Cînd să se scoale, cînd să adoarmă, cu ce să se îmbrace, ce anume să gîndească. Cu un suspin a scuturat din cap. În curînd o să vină vara, și-a reamintit ea. Și o să se ducă la Londra. O să îi vadă pe Stevie și pe P.M., o să îi poată privi în timp ce ei vor face înregistrări. Era important pentru tatăl ei, s-a gîndit, să fie educată, să fie sănătoasă și să facă impresie bună. Mă rog, călugărițele se ocupau de asta. Greu era să existe acolo vreun moment în care să nu se ocupe cineva de tine. Auzea valurile. Le simțea mirosul. Mergînd după instinct, și-a tras pe ea un șort. Era tîrziu. Chiar și paznicii trebuiau să doarmă. O să se ducă singură la plajă în această noapte. Singură. O să poată sta ca să privească apa și nimeni n-o s–o privească pe ea. S-a grăbit afară prin holul vilei închiriate. Și-a ținut răsuflarea și s-a strecurat prin ușile înalte de sticlă. Voia să-și ofere doar o oră. Cînd s-a întors în vîrful degetelor la vilă, era udă. Nu-i fusese îndeajuns să privească apa. A intrat în tăcere cu ideea de a se strecura ușor în camera ei. Auzind vocea tatălui ei, s-a ascuns în umbră.

– Fii atentă, fetițo. Toată lumea doarme.

Se auzea un chicotit feminin, apoi o șoaptă cu accent franțuzesc.

– Sînt tăcută ca un șoricel.

Brian a intrat în cameră cu o brunetă nostimă atîrnată de el. Ea purta un sarong de un roz-aprins și avea tocuri înalte, aurii.

– Sînt atît de încîntată că ai venit în seara asta, *cheri*. L-a mîngîiat peste tot, apoi i s-a atîrnat de gît și și-a lipit gura de-a lui.

Emma a închis ochii. Dar tot auzea gemetele rapide, senzuale.

– Mamă! Dar ești cam grăbit. Franțuzoaica rîdea, făcîndu-și de lucru pe sub cămașa lui Brian. N-o să-ți pară rău după banii tăi, *cheri*, nu te îngrijora. Dar mi-ai promis o petrecere la început.

– Corect. Și asta o să-l ajute, se gîndea el. Părul ei era negru și lucios, dar ochii îi erau căprui în loc să fie verzi. Dar după cîteva rînduri de cocaină n-o să mai conteze. Nimic n-o să mai conteze. S-a dus la masă și, deschizînd un sertar, a luat o fiolă mică cu substanță albă. Acum petrecem. Bruneta a bătut din palme; legănîndu-și șoldurile s-a dus la măsuța de cafea din sticlă și a îngenuncheat. Îngrozită, Emma l-a privit pe tatăl ei aranjînd cocaina. Paie, oglinzi, lama. Mișcările lui erau în mod evident competente, îndelung practicate. Și-a apropiat capul de al brunetei.

– Ah! Franțuzoaica s-a înclinat, cu ochii strălucitori. Și-a vîrît vîrful degetului în praful de pe oglindă, apoi s-a frecat cu el pe gingii. Delicios. Brian a agățat-o cu un deget de sarong aducînd-o mai aproape de el. Se simțea teribil de bine. Tînăr, puternic, invincibil. Era

excitat la culme și gata să acționeze. A pus-o pe spate, vrînd să o ia rapid pentru prima oară. După aceea, o să-i plătească pentru toată noaptea.

– Tată.

A tresărit. A privit cu atenție, dar i se părea că e vis. Fiica lui, în umbră, cu fața palidă, cu ochii întunecați și umezi, cu părul ud.

– Emma?

– Emma? Franțuzoaica a repetat numele. Cine este această Emma? Furioasă că atenția lui Brian fusese deturnată s-a întors în direcția aceea. A devenit brusc interesată. Vasăzică îți plac și copiii. *Ça va.* Vino aici, drăgălașo. Alătură-te și tu petrecerii.

– Gura, la dracu'. Ea e fiica mea. Nu știa ce să facă. Emma... credeam că ești în pat.

– Da. Avea o voce fără nuanțe. Știu.

– N-ar trebui să fii aici, jos. I-a luat mîna. Ți-e frig. Și ești rece, a zis, luptînd cu bîzîitul produs de cocaină. Unde ai fost?

– M-am dus pe plajă. Evitîndu-i ochii a încercat să urce scările.

– Singură? Te-ai dus pe plajă singură, noaptea?

– Da. S-a răsucit spre el, clănțănind din dinți din cauza parfumului franțuzoaicei. Am fost pe plajă singură, iar acum mă duc în pat.

– Tu știi mai bine ce faci. I-a luat brațele și a scuturat–o. Știi că n-ai voie să te duci nicăieri fără pază. Pentru Dumnezeu ai și înotat. Dacă aveai un cîrcel?

– Atunci m-aș fi înecat.

– Vino, *cheri*, lasă copilul să se culce. Bruneta

pregătea o altă porție de cocaină. Acum petrecem.

– Taci din gură, a explodat el. Ea doar a dat din umeri și a fornăit. Să nu mai faci niciodată așa, i-a spus Emmei. Ai înțeles?

– Oh, da. Înțeleg. S-a uitat la el cu ochii întunecați și uscați. Pe Dumnezeu că aș vrea să nu înțeleg, dar înțeleg.

– O să vorbim despre asta mai tîrziu.

– Despre plimbarea mea pe plajă sau despre asta? a arătat spre femeia încă îngenuncheată lîngă măsuță.

– Asta-i o treabă care nu te privește.

– Nu. Zîmbea cu buzele, dar vocea îi era mohorîtă. Nu, ai dreptate. Eu o să mă duc în pat și o să te las cu curva ta și cu drogurile tale.

El a plesnit-o. Brațul i s-a ridicat înainte de a se fi gîndit măcar. Mîna lui a aterizat pe față înainte de a o putea opri. El a văzut urma pe obraz, urma roșie a violenței pe care o detesta atîta. Împietrit, a privit la propria lui mînă... și a văzut-o pe a tatălui lui.

– Emma...

S-a dat înapoi rapid scuturînd din cap. Rar i se întîmplase ca el să ridice măcar vocea la ea și acum, prima oară cînd îi punea întrebări, prima oară cînd îl critica, el o pocnea. Întorcîndu-se a pornit-o pe scări. Johnno a lăsat-o să treacă. Era și el fără cămașă cu pantalonii lăsați în vine. Părul lui era ciufulit, ochii obosiți.

– Lasă-mă să vorbesc cu ea, a zis înainte ca Brian să fugă după fată. L-a apucat pe prietenul lui de braț. Acum n–o să te mai audă pe tine, Bri. Lasă-mă

pe mine să mă descurc cu ea pentru o vreme. El a dat din cap. Îl ardea palma cu care o izbise. Lovise fața copilașului lui.

– Johnno, trebuie să mă descurc cu ea.

– Desigur. Johnno l-a strîns de umăr, apoi a arătat spre femeie. Mai bine vezi deocamdată ce faci pe aici.

Ochii ei erau uscați. Emma stătea, în hainele ude, pe marginea patului. Dar nu plîngea. Lumea, frumoasa lume pe care o construise în jurul tatălui ei se prăbușise. Din nou era a nimănui. A sărit în sus cînd s-a deschis ușa, dar s-a așezat la loc cînd l-a văzut pe Johnno.

– Mă simt perfect, i-a spus. N-am nevoie de nimeni să mă ajute în nici un fel.

– Perfect. Venise fără nici o intenție și s-a așezat alături de ea. Vrei să mi te plîngi mie?

– Nu.

– Asta e o ușurare. De ce nu vrei să scoți de pe tine hainele ude? Și-a pus mîinile peste ochi, apoi și-a desfăcut degetele și a zîmbit. Hai, că nu mă uit.

Ea s-a dus la dulap ca să ia un halat.

– Știai, nu-i așa?

– Că tatălui tău îi plac femeile? Da. Știu asta de cînd avea doisprezece ani.

– Nu glumesc, Johnno.

Vasăzică ea nu voia să-i ușureze munca.

– Perfect. Ascultă, Emma fetițo, un bărbat are dreptul la sex. Dar asta este ceva cu care nu se afișează în fața fiicei sale.

– A plătit-o. Este o tîrfă.

– Ce vrei să-mi spui? Cînd ea s-a apropiat

îmbrăcată într-un halat alb, el i-a luat mîinile. Arăta emoționant de tînără, cu părul ud și lucios, cu ochii întunecați și deziluzionați. Poate vrei să-ți spun că au dreptate călugărițele, că este un păcat? Poate că au. Dar asta este viața adevărată, Emma, iar oamenii păcătuiesc în viața reală. Brian era singur.

– Atunci e normal să facă sex cu o străină pentru că e singur.

– Slavă Domnului că nu sînt și eu tată, a murmurat Johnno. A încercat din nou, cum se pricepea mai bine. Prin adevăr. Sexul este lesnicios, e ceva fără semnificație, indiferent cît de excitant pare pe moment. Dar este o cu totul altă experiență să faci dragoste cu cineva. O să descoperi asta singură. Cînd intră în joc sentimentele, pariez că și tu o să consideri totul normal.

– Nu înțeleg. Nu cred că vreau așa ceva. El a plecat, a găsit femeia asta și a piătit-o. Are cocaină. L-am văzut cu ea. Îl cunosc pe Stevie... Dar n-am crezut niciodată asta despre tata. Niciodată n-am crezut.

– Sînt tot felul de însingurări, Emma.

– Și tu iei cocaină? Și-a încordat maxilarul.

– Da. Ura faptul că trebuia să admită în fața ei că este slab. Ciudat, dar pînă în acel moment cînd a trebuit să-și mărturisească propriile slăbiciuni, nu realizase cît de mult o iubea. Poate că eu am suferit mai puțin. În anii '60, Emma. Trebuie să mă fi văzut. A rîs puțin și a tras-o mai aproape de el. M-am oprit pentru că nu mi-a plăcut. Nu mi-a plăcut să-mi pierd controlul pentru o zumzăială în cap. Asta nu înseam-

nă că sînt erou. Pentru mine e mai ușor. Eu nu sufăr tensiunile la care e supus Brian. El pune totul la inimă, eu iau totul așa cum este. Grupul este important pentru mine, știi. Cu Bri, lumea este importantă. Întotdeauna a fost.

Ea a continuat să-l vadă pe tatăl ei cu capul aplecat deasupra pudrei albe.

– Dar nu e nici un pic de bine în asta.

– Nu. El și-a aplecat capul spre al ei. Nu este.

Ei i-au venit în ochi lacrimile, fierbinți și nestăvilite.

– Nu mi-am dorit să-l văd în felul ăsta. Aș fi vrut să nu știu. Eu tot îl iubesc.

– Știu. Și el te iubește pe tine. Noi toți te iubim.

– Dacă n-aș fi ieșit la plimbare ca să fiu singură, nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut.

– Tu nu ai fi văzut, dar tot s-ar fi petrecut. A sărutat-o pe păr. Acum nu trebuie decît să accepți că el nu este perfect.

– N-o să mai fie niciodată același lucru, nu, Johnno? Cu un suspin s-a aplecat spre el. Chiar niciodată n-o să mai fie la fel.

Capitolul 18

New York, 1982.

– Şi ce crezi că o să spună el? Marianne i-a scos geamantanul din taxi, în timp ce Emma îi plătea şoferului.

– Îmi imaginez că o să spună „bună".

– Haide, Emma.

Emma şi-a dat părul pe spate, în timp ce vîntul înserării i-l ciufulea.

– El o să întrebe ce dracu' facem noi aici şi eu o să-i spun.

– Atunci el o să-l sune pe tatăl tău şi noi o să fim spînzurate.

– În statul ăsta nu se mai practică spînzurătoarea. Emma şi-a apucat geamantanul şi a respirat profund. New York City. Era bine să te întorci. De data asta avea intenţia să rămînă.

– Camera de gazare, plutonul de execuție, totuna. Tatăl tău o să ne omoare pe amîndouă. Emma a tăcut cu mîna pe clanța ușii..

– Vrei să dai înapoi?

– Nu, odată cu viața, nu! Marianne a zîmbit, apoi și-a trecut mîna prin coama ei de păr roșu. S-o facem.

Emma a pășit înăuntru trecînd prin hol ca să îi zîmbească paznicului.

– Bună, Cari.

– Domnișoară – de ce, domnișoară McAvoy. Și-a pus deoparte sandvișul cu pastramă și i-a zîmbit. A trecut mai bine de un an, nu? Ați crescut.

– Acum sînt femeie și sînt la colegiu. A rîs. Asta este prietena mea, domnișoara Carter.

– Mă bucur să vă cunosc domnișoară Carter. Cari și–a scuturat niște scame de pe mîneca uniformei. Domnul Donovan știe că veniți?

– Desigur. Mințea cu seninătate, zîmbind. Nu ți-a spus? Ei, așa e Johnno. N-o să stăm decît cîteva zile. S–a îndreptat spre lift în timp ce vorbea. Acum o să merg la școală în orașul ăsta.

– Credeam că o să mergeți la vreo universitate mai acătării din Londra.

– M-am transferat. I-a făcut cu ochiul. Știi că inima mea a rămas la New York. Cînd ușile s-au închis în fața lor, Marianne și-a dat ochii peste cap.

– Ești o specialistă, McAvoy, foarte vicleană.

– Am spus mai mult adevărul. A rîs, apoi a lăsat să i se vadă nervozitatea. Am împlinit optsprezece ani de două luni. A sosit timpul să devin indepen-

dentă.

– Eu am optsprezece ani de şapte luni, iar tatăl meu tot s-a înfuriat cînd m-am transferat la NYCC. Mă rog, s–a făcut. Mîine o să ne căutăm un apartament. După aceea o să ducem viaţa aşa cum ne-am făcut noi planul.

– Mda. După ce va trece prima tornadă. Au ieşit din lift şi au păşit prin holul larg, liniştit, înspre apartamentul lui Johnno.

– Să mă laşi pe mine să vorbesc, a avertizat-o Emma. A suspinat. Şi ştiu eu ce spun. Ultima oară cînd ai dus tu convorbirile a trebuit să ne ocupăm cu spălatul podelelor timp de trei sîmbete.

– Sînt artistă, nu avocat, a mormăit ea, apoi şi–a confecţionat cel mai drăguţ zîmbet cînd s-a deschis uşa.

– Johnno! Emma i-s-a aruncat în braţe. Surpriză, i–a spus, apoi l-a sărutat.

– Staţi puţin. El era doar pe jumătate îmbrăcat şi zăpăcit după vinul băut la cină şi după somn. Cu mîinile pe umerii ei a întors-o pe Emma cu spatele. Crescuse înaltă. În ultimele optsprezece luni se dezvoltase precum o salcie, zveltă, graţioasă, elegantă. Părul ei blond-deschis era prins cu clame şi îi cădea drept pe spate pînă la umeri. Era îmbrăcată în blugi decoloraţi, cu o cămaşă pusă direct pe piele. La urechi îi atîrnau cercei mari de aur.

– Pentru Dumnezeu, arăţi ca un manechin la parada modei. Şi-a mutat privirea spre Marianne. Şi ea este favorita mea cu părul roşu. Ce ţi-ai făcut cu părul? Şi-a trecut o mînă prin părul lui Marianne tuns

perie.

– Așa se poartă acum, i-a spus, apoi și-a oferit obrazul ca să i–l sărute. V-am trezit?

– Da. Presupun că ar trebui să vă întreb ce dracu' căutați aici. S-a uitat în jos. Și cu geamantanele.

– Oh, Johnno, e grozav să fim aici. În minutul în care am găsit taxiul la aeroport m-am simțit acasă. A lăsat jos valiza și s-a învîrtit repede în jurul camerei. S-a trîntit pe canapea, a mîngîiat cu mîna pernele bej, apoi s-a așezat mai bine. Ce mai faci?

– O-ho-ho. O cunoștea prea bine ca să nu recunoască în energia ei agitată nervozitatea. Eu pun întrebările. Ceva de băut?

– Da, te rog.

S-a dus la un bar circular din sticlă și a scos două răcoritoare.

– Există vreo vacanță școlară despre care eu încă n-am aflat?

– Ziua Eliberării. Marianne și cu mine ne-am transferat, amîndouă, la NYCC[1].

– Acum? A turnat Pepsi dietetic în două pahare. Ciudat, Brian nu mi-a spus.

– El nu știe. Emma a luat cele două pahare și i-a dat unul lui Marianne, încercînd s-o avertizeze din privire. Înainte de a te pronunța, aș dori să ne asculți.

Ca răspuns el a tras-o de ureche.

– Cum te-ai strecurat pe lîngă Sweeney și celălalt?

– Cu o perucă maronie, ochelari din baga și șchiopătînd.

1. New York City College

– Foarte isteață. Johnno și-a luat paharul și a sorbit, fără a fi prea convins că rolul de confident este plăcut. Ai vreo idee cît de îngrijorat poate fi Brian?

În ochii ei a apărut o umbră de regret, care s-a preschimbat în hotărîre.

– Am de gînd să-l sun și să-i explic totul. M-am hotărît, Johnno. Nimic nu-mi poate schimba decizia.

– Încă n-am încercat să ți-o schimb. S-a încruntat spre Marianne. Tu ești ciudat de tăcută.

– Am fost avertizată. Eu am și trecut prin astea cu părinții mei, a adăugat rapid. Nu le-a plăcut prea tare, dar n-au avut ce face. Emma și cu mine avem acum optsprezece ani. Știm ce vrem. Dintr-odată el s-a simțit neplăcut de bătrîn.

– Și pentru că aveți optsprezece ani credeți că puteți face numai ce vă place?

– Nu mai sîntem puștoaice, a început Marianne, înainte ca Emma să-i pună o mînă peste gură.

– Stai jos, Marianne, fii cuminte. Emma și-a luat paharul de la Johnno. Știu cît de mult mă pot baza pe tatăl meu și pe tine. Încă de cînd aveam trei ani, am făcut tot ce mi s-a cerut. Nu doar din recunoștință, Johnno, știi asta, ci pentru că îl iubesc mai mult decît pe oricine în lume. Dar nu pot continua să fiu un copilaș pentru el, să fiu mulțumită dacă mă ține sub un clopot de sticlă. Tu poți vrea ceva și el poate dori. Voi faceți ce vreți. Ei bine, și eu vreau să fac ceva. S-a dus spre valiza ei și a scos un portofel. I se mai dusese nervozitatea. Dar energia nu o părăsise. Astea sînt fotografiile mele. Am de gînd să-mi încerc măiestria în domeniu și am de gînd să merg

la școală aici, ca să învăț această artă. Voi împărți un apartament cu Marianne. O să-mi fac prieteni, o să mă duc la cluburi și o să mă plimb în parc. O să fac parte din lume, în loc să stau la marginea ei și doar s-o privesc. Te rog, înțelege.

– Cît de nefericită ai fost?

– Nu pot începe să îți explic acum, a zîmbit ea.

– Poate că ar trebui.

– Am încercat. S-a întors puțin. El nu m-a înțeles. Nu a fost în stare. N-am vrut decît să fiu împreună cu el, cu tine. Pentru că nu a fost posibil am încercat să devin ce dorea el. Noaptea aceea din Martinica... a tăcut căutîndu-și cuvintele. Chiar Marianne nu știa ce văzuse ea. Lucrurile s-au schimbat pentru mine și pentru tata. Am terminat ceea ce începusem, Johnno. I-am aparținut – mai mult decît atît chiar, dar acum e numai treaba mea.

– O să vorbesc cu el pentru tine.

– Mulțumesc.

– Încă nu-mi mulțumi. El e capabil să treacă Atlanticul și să-mi zboare capul de pe umeri. A deschis mapa. Ai fost întotdeauna deșteaptă, a murmurat. Amîndouă sînteți. A privit aprobator o schiță cu *Devastation* care atîrna pe peretele estic. V-am spus că o să o înrămez.

Marianne a sărit în sus de bucurie. Făcuse desenul într-o seară cînd sărbătoriseră absolvirea școlii. Casa pe care Brian o închiriase pe Long Island fusese plină de oameni. Deloc timidă, Marianne le ordonase celor patru bărbați să-i pozeze.

– Nici nu mi-am închipuit că o s-o pui aici.

Mulțumesc.

– Cred că o să faci carieră pictînd, în timp ce Emma o să reușească în viață fotografiind.

– Corect. N-o să fie prea ușor să fim niște artiste care vor flămînzi, deși am moștenit ceva de la bunica, dar în orice caz vom avea succes.

– Vorbind de înfometare, ați mîncat?

– Un hot-dog la aeroport în timp ce așteptam avionul Emmei, a zîmbit Marianne. Nu mi-a ajuns.

– Atunci e mai bine să mîncați înainte de a-l suna pe Brian. S-ar putea să fie ultima noastră masă.

– Hei, Johnno. N-ai putea să dormi? Ambele fete s-au întors auzind o altă voce de bărbat. L–au privit pe bărbat, un tip cu adevărat arătos, coborînd pe scările spiralate și purtînd doar un șort. Mă întrebam unde te-ai dus. Oh! El a făcut o pauză, și-a trecut degetele prin părul negru și transpirat și le-a zîmbit fetelor. Bună. Nu știam că avem și companie.

– Luke Caruthers, Emma McAvoy și Marianne Carter. Johnno și-a băgat mîinile în buzunarele puloverului. Luke scrie pentru revista *New York*. A șovăit, apoi a dat din umeri. El locuiește aici.

– Oh, Emma n-a reușit să spună altceva. Văzuse prea de multe ori ce înseamnă intimitate, așa că o recunoștea ușor. Bună.

– Vasăzică, tu ești Emma. Am auzit multe despre tine. El a zîmbit și i-a dat mîna. Nu știu de ce mă așteptam să văd o fetiță.

– Nu mai sînt o fetiță, a reușit să spună.

– Iar tu ești artista. I-a zîmbit înnebunitor lui Marianne.

– Mulțumesc. Ea a clătinat din cap, i-a întors zîmbetul, sperînd să arate mai sofisticată decît era.

– Tocmai le oferam doamnelor o masă. Vin de pe drum.

– Ceva de mîncare la miezul nopții mi-ar conveni și mie. Dar lăsați-mă să mă ocup eu. Johnno nu gătește altceva decît otravă. Marianne a rămas un moment pe loc, împărțită între fascinație și șocul mic burghez.

– Eu o să... ah... eu o să îți dau o mînă de ajutor. A aruncat o privire rapidă spre Emma și s-a dus după Luke în bucătărie.

– Mi se pare că n-am sosit într-un moment potrivit, a început Emma. Nu știam că ai un... coleg de cameră. S-a așezat pe brațul unui fotoliu. Habar n–am avut, Johnno. Cu adevărat că n-am avut habar.

– Secretul cel mai bine păstrat al rock-and-roll-ului, a zis el senin, dar mîinile îi erau încleștate în buzunare. Așa că o să fii atît de drăguță să te scuzi și să îți rezervi o cameră la hotelul *Waldorf*?

Ei i s-au înfierbîntat obrajii privind în jos.

– Nu, desigur, nu. Tata știe? Sigur că știe, a zis repede. Ce întrebare tîmpită. Nu știu ce să spun. El, of, Luke este foarte atractiv. În ochii lui Johnno a apărut o urmă de amuzament.

– Da, și eu cred.

Ea s-a înroșit mai tare, dar a reușit să-i susțină privirea.

– Acum îți bați joc de mine.

– Nu, fetițo. Vocea lui era blîndă. Niciodată n-o să-mi bat joc de tine.

Ea l-a studiat cu grijă, încercînd să-și dea seama dacă arăta altfel decît bărbații obișnuiți, dacă găsește ceva ciudat sau deosebit pe chipul cunoscut atît de bine. Nu era nimic, era același Johnno. A încercat să zîmbească.

– Cred că ar trebui să-mi schimb planurile.

– Îmi pare rău, Emma. Se simțea zguduit – mai tare, mai ascuțit decît cînd îl fluierau băieții în tinerețe.

– Mie îmi pare mult mai rău, i-a spus ea. Va trebui să renunț la visul că o să te seduc. Pentru prima oară în viața ei a văzut cum lui îi dispare tot sîngele de pe față.

– Poftim?

– Păi, întotdeauna m-am gîndit, cînd o să cresc mare și cînd tu o să vezi că sînt femeie... s-a oprit și a făcut un gest de neputință. Aș fi venit să te vizitez aici, să luăm masa sub lumina lumînărilor, să punem muzică și apoi să te seduc. M-am gîndit întotdeauna că o să fii primul care o să mă aibă.

Lăsat fără grai, el s-a holbat la micul inel de plastic cu o piatră roșie pe care îl scosese ea de sub bluză. Apoi a privit-o în ochi. În ochii ei era iubire, acel gen de iubire care durează o viață. Și mai era de asemenea o înțelegere iertătoare. I-a luat mîinile. Pronunța vorbele cu greu.

– Foarte rar s-a întîmplat să regret că sînt homo. I-a dus mîinile la buze și i le-a sărutat. Acest moment face parte din acel timp al regretelor.

– Te iubesc, Johnno.

El a strîns-o lîngă el.

– Te iubesc, Emma. Dumnezeu știe de ce, deși ești așa de nasoală. Cînd ea a rîs, el a sărutat-o. Atunci, haide! Luke nu e bun numai de privit, dar e și un bucătar nemaipomenit.

Emma s-a trezit devreme și a ajuns pe urma aromei de cafea în bucătărie, unde mergea încet și un televizor. Se simțea ciudat, pentru că se trezise într-un pat străin după ce dormise prea puțin. Era un moment îngrijorător. Stătea în bucătărie, privindu-l pe Luke care mînca un sandviș cu unt, privind la televizor cum David Hartman îi lua un interviu lui Harrison Ford. Fusese capabilă să se relaxeze în prezența lui Luke noaptea trecută, cînd mîncaseră supă și sandvișuri fierbinți în bucătărie. El era manierat, înțelept, inteligent și spiritual. Dar homo. Așa era și Johnno și-a reamintit Emma, încercînd să zîmbească.

– Bună dimineața.

Luke s-a întors. Arăta altfel în această dimineață, cu părul aranjat, cu obrajii bărbieriți. Purta pantaloni largi cenușii și o cămașă albastră cu o cravată subțire de culoare închisă. Arăta vioi și mergea legănîndu-se. Era tînărul pasiv, s-a gîndit, și alcătuia un contrast total cu Johnno.

– Bună. Nici nu mi-am închipuit că o să apari pînă după-amiază. Cafea?

– Mulțumesc. N-am putut dormi. Marianne și cu mine o să căutăm astăzi după-amiază un apartament. Și te asigur că sînt îngrijorată de felul în care a reacționat tatăl meu cînd l-a sunat Johnno.

– Johnno are darul convingerii. I-a pus cafeaua în față. Cum să te scot din starea asta? Mănînci ceva?

– Nu. Și-a pus o mînă pe burtă. Știi cumva ce s-a întîmplat?

– S-au certat mult. Luke s-a uitat la ceas, apoi s-a așezat alături de ea. Johnno l-a înjurat în tot felul, așa că nu pot să-ți repet vorbele lui.

– Groaznic. Și-a luat capul în mîini.

– Am mai auzit și o blestemată de promisiune, că o să te supravegheze.

– Fie binecuvîntat!

– La sfîrșit, și asta a fost după o vreme îndelungată, Brian a acceptat să mergi la colegiu aici, dar... a adăugat înainte ca Emma să se apuce să țopăie. O să trebuiască să fii supravegheată de paznici.

– La dracu', n-am nici o poftă să mă enerveze ticăloșii ăia la fiecare mișcare. În cazul ăsta puteam rămîne la școala de la *Saint Catherine*. Oare cînd o să fie capabil să priceapă că nu există cîte un răpitor pe după fiecare tufiș? Oamenii nici măcar nu știu cine sînt și nici nu le pasă.

– Lui îi pasă. I-a pus o mînă peste ale ei. Emma, uneori trebuie să acceptăm ceea ce primim. Eu știu asta.

– Eu nu vreau decît să trăiesc o viață normală, a început ea.

– Cei mai mulți dintre noi vrem asta. A zîmbit din nou cînd ea l–a privit și s-a înroșit. Uite, noi doi avem grijă de Johnno, așa că sîntem prieteni. Corect?

– Corect.

– Și uite care e primul meu sfat prietenesc. Gîndește–te la ce ți-am spus eu. Vrei să rămîi în New York, nu?

– Da.

– Vrei să mergi la NYCC.

– Da.

– Vrei să ai propriul tău loc.

– Da, a oftat ea.

– Păi, o să-l obții.

– Ai dreptate, a spus după un moment. Ai totală dreptate. Și pot scăpa de paznici dacă am poftă.

– Eu nici n-am auzit asta. S-a uitat din nou la ceas. Ascultă, trebuie să plec. Spune-i lui Johnno că o să ne vedem la *Chi*nese. A apucat o mapă, apoi s-a oprit. Am uitat. Astea sînt ale voastre? A arătat la mapa de pe masa din bucătărie.

– Da.

– O treabă bună. Le-aș putea lua să le arăt?

– Nu ești dator să faci asta. Doar pentru că sîntem prietene cu Johnno, asta nu înseamnă...

– Las-o baltă. Uite, le-am văzut din întîmplare. Le-am privit mai bine și mi-a plăcut ceea ce am văzut. Johnno nu mi-a cerut să te măgulesc. N-ar fi făcut asta niciodată.

Ea și-a frecat palmele de coapse.

– Îți plac cu adevărat?

– Da. Cunosc anumiți oameni. Te-aș putea recomanda dacă vrei.

– Aș vrea foarte mult. Știu că am multe de învățat – de aceea sînt aici. Am participat la unele concursuri și expoziții, dar... își dădea seama că se cam bîlbîia. Mulțumesc. Apreciez treaba asta.

– Te cred. La revedere. A luat fotografiile sub braț și a plecat.

Ea a rămas singură, căutînd să-și recapete suflul. Era pe drumul cel bun, s-a gîndit Emma. În sfîrșit, o pornise pe propriul ei drum.

Capitolul 19

– Este al nostru. Emma și Marianne stăteau cu brațele una pe umerii celeilalte, privind pe ferestrele noii lor locuințe găsite în Soho. Vocea Emmei era în același timp uluită și încîntată.

– Încă nu-mi vine să cred, a murmurat Marianne.

– Ba să crezi. Este al nostru – tavanul înalt de șase metri, instalații sanitare proaste și costă cît ochii din cap. Rîzînd, Emma a făcut cîteva piruete. Sîntem proprietare, Marianne. Tu și cu mine și cu Chase Manhattan.

– L-am cumpărat. Marianne s-a așezat pe podeaua destul de deteriorată. Cu toate cele trei etaje de dedesubt ajungea pînă acolo ecoul traficului încărcat.

Afară s-a auzit o lovitură și chiar prin ferestrele închise au pătruns izbiturile și înjurăturile. Era ca o muzică. Mansarda era uriașă, avea de jur împrejur

ferestre și, în partea dreaptă, uși glisante din lemn și sticlă. O investiție serioasă, așa spusese în bătaie de joc tatăl lui Marianne. Complet nesănătoasă, fusese verdictul lui Johnno. Investiție sau prostie, era a lor. Încă îmbrăcate în costumele pe care le purtaseră toată ziua, fiecare studia casa cea nouă, rodul unor săptămîni de căutări, de apeluri telefonice și de încercări de împrumut la bancă. Poate că era un spațiu gol, imens, cu tavanul găurit și cu geamuri murdare, dar, pentru ele, însemna visul împlinit pe care îl avuseseră în copilărie. Apoi s-au studiat una pe cealaltă și fețele lor oglindeau o teamă amuzată. Prin rîs au învins starea de neadaptare. Întîi a izbucnit Emma și rîsul ei s-a izbit de pereții tencuiți. S-au luat în brațe una pe cealaltă, și au dansat o polka nemaipomenită în susul și în josul noii lor case.

– A noastră, a oftat Emma cînd au reușit să se oprească.

– A noastră. Și-au strîns formal mîinile; și iar au rîs.

– Perfect, co-proprietaro, a început Marianne. Acum să luăm niște hotărîri. S-au așezat pe podea cu schițele lui Marianne, avînd între ele sticlele de pepsi și o scrumieră plină de mucuri de țigări. Mai era nevoie de un perete aici, de niște scări acolo. Era destul spațiu pentru o cameră bună de developat dedesubt. Au aranjat, rearanjat, construit, distrus. În final Marianne și-a fluturat țigara.

– Asta e. Perfect.

– E inspirat. Emma a luat o țigară ca un fel de autoapărare și a pufăit din ea. Sîntem niște genii.

– Da, eu sînt. Marianne și-a scuturat părul țepos și s-a așezat în coate. Dar și tu m-ai ajutat.

– Corect. Amîndouă sîntem genii. Un spațiu potrivit pentru orice și orice se poate face în spațiul ăsta. Mi-e greu să aștept pînă cînd noi... Oh, la dracu'.

– La dracu'? Adică ce vrei să spui?

– N-avem baie. Am uitat baia. După ce s-a gîndit un pic, Marianne a dat din umeri.

– La dracu' și cu baia asta. O să facem noi ceva. Emma a pus o mînă pe fața lui Marianne și a împins-o în joacă.

Cățărată pe o scară, Marianne picta între două ferestre portretele în mărime naturală al ei și al Emmei. Emma se apucase în mod cît se poate de terestru să facă cumpărături și stoca în frigiderul lor recondiționat diverse provizii.

– Se aude soneria, a țipat Marianne cu tot zgomotul radioului.

– Știu. Emma punea în ordine două grapefruit, șase pachete cu cutii de pepsi și un borcan cu dulceață de căpșuni. Cînd soneria s-a auzit din nou, le-a trîntit pe toate pe un raft. A deschis interfonul de lîngă liftul care dădea în sufragerie. Da?

– McAvoy și Carter?

– Corect.

– Comandă de la *Paturi, Paturi, Paturi.* Emma a deschis ușa de la intrare.

– Ce? a întrebat Marianne stînd la distanță ca să-și admire opera.

– *P*aturi! a exclamat Emma. Am primit paturi.

– Nu glumi cu așa ceva, Emma. Cel puțin nu cîtă vreme pictez, altfel o s-o pățești.

– Nu glumesc. Ni le aduc sus.

Marianne a tăcut, cu pensula în mînă.

– *P*aturi adevărate?

– *P*aturi cu saltele, Marianne. Emma și-a pus o mînă pe scară. Cu somiere.

– Isuse. Marianne și-a închis ochii și a tremurat dramatic. Sînt pe punctul de a avea orgasm. Auzind liftul, Emma s–a repezit de-a curmezișul camerei. Cînd s-au deschis ușile, n-a putut vedea altceva decît niște saltele de mărimi imense acoperite cu plastic.

– Unde le punem? a urmat întrebarea mormăită.

– Oh! O puteți duce pe asta drept pe scări în colțul cel mai îndepărtat. Bărbatul care avea o insignă pe care scria *Buddy* și-a rotit ochii, a ridicat salteaua deasupra capului și a apucat-o pe scări.

– N-am putut băga decît una o dată în lift. Partenerul meu mă așteaptă jos.

– Oh, perfect. Ea a apăsat din nou butonul. Paturi adevărate, a zis cînd a venit și Marianne lîngă ea.

– Doamne, nu cînd sîntem ocupate. La naiba chiar și telefonul sună. Mă ocup eu. Liftul sosise din nou. Emma s–a îndreptat spre cel de-al doilea bărbat – Riko conform insignei – apoi a zîmbit spre

Buddy cînd a apărut să ducă somierele. Cînd s-a deschis liftul, i-a venit să rîdă privind la ramele somierelor.

– Una merge sus, alta merge jos. Vreți ceva rece de băut?

Dintre somiere a apărut Brian.

– Mda.

– Tati!

– Domnule McAvoy, a explodat Marianne acoperind radioul dat tare. S-a oprit și și-a șters mîinile pătate de vopsea pe pantaloni.

– Bună.

– Vreți să vă dați la o parte? s-a plîns Buddy, apoi a luat o somieră s-o ducă spre scări.

– Tati, a reușit Emma să spună din nou. Nu știam că ești aici.

– Normal. Cristoase, Emma, oricine poate să vină cu liftul ăsta. Întotdeauna lași intrarea neîncuiată?

– Păi ne-au adus paturile. A arătat spre Riko care își vedea de treabă. I-a zîmbit tatălui ei și l-a sărutat. Credeam că ești la Londra.

– Am fost. M-am hotărît să arunc o privire la locuința fetei mele. A intrat în încăpere și s-a apucat să o studieze preocupat. Pe podea erau o grămadă de haine aruncate. Cutia de bagaje de lîngă aragaz servea totodată și ca masă și ca scaun, iar acum era acoperită cu ziare vechi, o lampă, un pahar pe jumătate plin, o cutie de vopsea. Radioul stătea pe prichiciul unei ferestre, și din el se auzea Casey Kasem care cînta din toate puterile. Scărița, măsuța și un șezlong unic compuneau restul mobilei.

– Isuse, a fost tot ce-a putut spune Brian.

– Aici e o zonă în construcție, i-a zis Emma cu o veselie forțată. N-ar trebui să arate așa, dar o s-o facem noi. Zugravii mai au ceva de terminat pe aici. Și mai e un domn – omul care pune gresia și vine luni să termine baia.

– Arată ca o hală.

– Deocamdată e o fabrică, a glumit Marianne. O să mai punem pe ici pe colo niște pereți de cărămidă. Asta a fost ideea Emmei. E grozavă, nu-i așa? A arătat spre peretele înalt care despărțea sufrageria de bucătărie. Avem și niște ornamente nemaipomenite, vechi, a continuat; l-a luat de braț și l-a condus de jur împrejurul mansardei. Dormitorul Emmei o să fie acolo. Peretele de sticlă face ca el să fie separat, dar totodată să lase să pătrundă și lumina. Eu o să stau sus – un fel de combinație între un atelier de pictură și dormitor. Camera pentru developat a Emmei este aproape gata acolo, iar de luni baia va fi nu numai funcțională dar chiar frumușică.

Lui îi convenea foarte puțin faptul că își dădea seama de ceea ce o să se întîmple. Ura treaba asta pentru că în felul acesta Emma părea mai puțin fetița lui și mai mult o femeie, o străină.

– V-ați hotărît ce faceți fără mobilă?

– Păi așteptăm pînă o să terminăm. Emma își dădea seama că vocea îi suna fals dar n-avea ce face. Nu ne grăbim.

– Semnați aici? Buddy i-a întins un carnețel sub nas. Ați primit totul. Și-a suflat nasul într-o batistă roșie, apoi s-a uitat la Brian. Hei, nu cumva sînteți –

ba da, sigur că sînteți. Să mă ia dracu'! McAvoy. Dumneavoastră sînteți Brian McAvoy. Hei, Riko, uite aici este Brian McAvoy. *Devastation*.

– Nu pe dracu'?

Buzele lui Brian s-au curbat automat într-un zîmbet fermecător.

– Mă bucur să vă întîlnesc.

– E grozav, chiar nemaipomenit, a continuat Buddy. Nevastă-mea n–o să mă creadă niciodată. Eu și cu ea ne–am întîlnit pentru prima oară la concertul dumneavoastră în '75. Îmi dați un autograf?

– Sigur.

– Isuse, ea n-o să mă creadă niciodată. În timp ce se căuta prin buzunare după o bucată de hîrtie, Emma i-a întins tatălui ei o foaie de hîrtie.

– Cum o cheamă pe soția dumitale? l-a întrebat Brian pe Buddy.

– Dorren. Doamne, o să cadă moartă pe spate.

– Sper că nu. Încă zîmbind, Brian i-a dat autograful. I-au mai trebuit alte zece minute și un autograf pentru Riko, înainte să poată rămîne singuri. Marianne a dispărut pe scările metalice.

– Luăm o bere? a întrebat Brian.

– Nu. N-avem decît răcoritoare. Dînd agitat din umeri, Brian s-a dus spre ferestrele din față. Fata era foarte expusă la vedere de aici. Oare nu-și dădea seama? Ferestrele erau mari. Faptul că el cumpărase primul etaj și îl instalase pe Sweeny și pe alt paznic acolo, nu i se mai părea suficient acum cînd se afla și el la fața locului. Era vulnerabilă, ori de cîte

ori ar fi ieșit pe stradă.

– Speram să-ți fi ales ceva mai sigur la periferie.

– Cum ar fi Dakota? a zis ea apoi i-a părut rău. Îmi pare rău, tati. Știu că Lennon ți-a fost prieten.

– Da, mi-a fost. S-a întors. Ce i s-a întîmplat lui ar trebui să te facă să mă înțelegi pe mine. În el s-a tras pe stradă – nu pentru a fi jefuit, nici din ură. Doar pentru că era cine era și ce anume era. Tu ești a mea, Emma. Asta te face în orice moment la fel de vulnerabilă.

– Dar tu? l-a întrebat. De cîte ori ieși pe scenă, ești expus. E suficientă o singură persoană dementă între miile de spectatori și nu trebuie decît să plătească un bilet. Crezi că mie nu mi-a trecut niciodată prin gînd treaba asta?

– Nu, n-am crezut. Nu mi-ai spus niciodată, a scuturat el din cap.

– Și ce diferență este?

El a tăcut, stînd pe prichiciul ferestrei și și-a luat o țigară.

– Nu. N-ai ce face, Emma, oricum ești cine ești, oricît de tare ți-ai dori să nu fie așa. Dar eu am pierdut un copil. A aprins un chibrit și l-a privit arzînd. N-aș putea supraviețui să-mi pierd și celălalt copil.

– Nu vreau să vorbesc despre Darren. Supărarea cea veche ieșea la suprafață, i se simțea din voce.

– Noi vorbim despre tine.

– Perfect atunci. Eu nu mai pot trăi pentru tine de aici înainte, altfel o să fiu nevoită să te urăsc. Am fost la *Saint Catherine* pentru tine, tată, și un an la un

colegiu pe care l–am detestat. Trebuie să încep să trăiesc prin mine însămi. Asta e ceea ce fac eu aici.

El s-a învăluit în fum dorindu-și foarte tare ceva de băut.

– Cred că asta o să se întîmple și o să mă urăști. Tu ești tot ce am.

– Nu-i adevărat. S-a apropiat de el. Resentimentele și deziluziile co-existau cu iubirea. Eu n-am fost niciodată totul pentru tine și nu voi fi niciodată. I-a luat mîna și s-a așezat lîngă el. Era frumos de privit. Chiar și în cazul în care nu i-ar fi fost fiică. Timpul, necazurile, viața nu lăsaseră urme asupra lui. Cel puțin nu pe dinafară. Poate că era puțin prea slab, dar anii nu îi ridaseră chipul plin de poezie sau părul blond-cenușiu. Ce lucru magic se petrecuse, se întreba ea, căci ea crescuse, dar el nu îmbătrînise? A continuat să-și țină mîna peste a lui căutîndu-și cu grijă cuvintele. Necazul este, pentru viața mea, că tu ești tot ceea ce am. L-a strîns de mînă. Și ești aproape tot ce mi-a fost necesar pînă acum. Acum însă am nevoie de mai mult, tată. Și nu-mi doresc decît să am norocul să găsesc asta. El a privit în jurul încăperii.

– Aici?

– Pentru început. Era imposibil să-i mai aducă argumente, de vreme ce el o înțelesese perfect.

– Lasă-mă să îți instalez un sistem de alarmă.

– Tati...

– Emma, a întrerupt-o, strîngînd-o de mînă. Vreau să pot dormi liniștit. Ea a rîs și s-a relaxat.

– Perfect. O să privesc treaba asta ca pe un

cadou de casă nouă. L-a sărutat. Rămîi la cină?

El a privit de jur împrejur. Își amintea de prima lui locuință deși fusese mult mai mică decît aceasta. Totuși îi veneau în minte amintiri despre mobilă veche, zugrăveală scorojită pe pereți murdari. Făcea dragoste cu Bev de–a dreptul pe podea.

– Nu. Brusc voia să nu mai fie acolo, să nu mai simtă tinerețea aceea, speranța și nevinovăția. De ce nu v-aș scoate eu pe tine și pe Marianne în oraș? Marianne și-a aplecat periculos de tare capul de pe scările metalice.

– Unde?

– La alegerea voastră. Brian a zîmbit.

După ce a fost dbligat să accepte hotărîrea Emmei, Brian a început să facă pe tatăl îngăduitor. I-a cumpărat un aparat de developat *Warhol*, o lampă *Tiffany* de mare calitate cu semnele zodiacului și un covor *Aubusson* cu nuanțe de bleu și roz. În săptămîna pe care a petrecut-o în oraș, venea în fiecare zi cu un nou cadou. Ea nu-l putea opri și, după ce a văzut cîtă plăcere îi făcea lui asta, nici n-a mai încercat. Ele au dat prima lor petrecere în noaptea dinaintea plecării lui la Londra. Pe covorul scump au fost cutii, iar grațioasa lampă *Tiffany* au pus-o pe măsuță. Mîncarea era servită atît în boluri de plastic cît și în porțelanuri fragile de *Limoges* pe care i le dăduse mama lui Marianne. Radioul fusese înlocuit, mulțumită lui Johnno, cu o combină stereo

care făcea să tremure pereții. Cîțiva colegi de la facultate se amestecau cu muzicieni și cu vedete de pe Broadway. Rochiile erau de la pînza de denim pînă la mătăsuri și piele. Se discuta și se rîdea cu poftă, iar muzica zguduia ferestrele. Asta a făcut-o pe Emma nostalgică după petrecerile pe care și le amintea din copilăria ei, oamenii așezați pe jos, pe perne, discuțiile spirituale și superbe despre arta lor. Bea apă minerală, și așa cum făcuse întotdeauna, privea.

– O serată interesantă, a zis Johnno, punîndu-și un braț în jurul umerilor ei. Mai ai altă bere?

– Să vedem. L-a împins spre bucătărie. Nu mai rămăseseră prea multe în frigider, doar o sticlă de vin și cîteva cutii de bere Beck. Emma a deschis o cutie și i-a întins-o. Exact ca în timpurile vechi, i-a spus.

– Mai mult sau mai puțin. Ce fată bună ești! I-a dat un pahar în mînă.

– Eu nu prea beau.

– Nu trebuie să te scuzi. Bea Bri în locul tău. A dat din cap înspre peretele lîngă care se afla Brian stînd pe jos și, ca un menestrel, ciupea corzile unei chitare. Cînd ea s-a uitat la el, cum cînta pentru sine ca și pentru grupul care îl înconjura, s-a simțit invadată de dragoste.

– Îi place să cînte astfel la fel de mult ca și cînd s-ar afla pe scenă sau în studio.

– Mai mult, a zis Johnno înainte de a pune jos berea. Deși nici nu cred că-și dă seama de asta.

– Ba cred că se simte mai bine acum. Ea s-a uitat

în jur la oamenii de tot felul adunați în casa ei. Casa ei. La urma urmei, îi asigurase un sistem de pază care făcea ca și paza de la palatul Buckingham al reginei să pară un simplu gărduleț.

– Te plictisești?

– Nu. Chiar că nu. Desigur, adesea nu-mi amintesc numerele de cod. A sorbit, mulțumită să stea în bucătărie puțin mai departe de lume și de rîsete. Ți-a spus Luke că a trimis pozele mele lui Timothy Runyun.

– Mi-a spus ceva. Johnno și-a întors capul. Sînt probleme?

– Nu știu. Mi-au oferit o jumătate de normă ca asistentă. El a tras-o ușor de păr și ea i-a răspuns cu un bobîrnac.

– Prea puțini sînt cei care o pot porni fiind deja pe culme, Emmy fetițo.

– Nu-i vorba de asta. Cîtuși de puțin. Runyun este unul dintre primii zece fotografi din țară. Să o pornesc cu unul ca el ar însemna un vis devenit realitate.

– Și atunci?

Ea i-a privit atentă, drept în ochi.

– Și atunci nu înțeleg de ce îmi oferă o slujbă, Johnno. Din cauza pozelor mele sau din cauza ta și a tatălui meu?

– Poate că ar trebui să-l întrebi pe Runyun.

– Intenționez s-o fac. Și-a pus paharul jos, apoi l-a luat iar. Știu că *American Photographer* mi-a tipărit fotografia pentru că Luke le-a sugerat.

– Crezi? a zis blînd Johnno. Presupun că instantaneul nu era demn de această onoare!

– Ba era un instantaneu grozav de bun, numai că... Johnno s-a aplecat spre frigider și și-a luat de băut. Trezește-te, Emma. Nu poți trăi bănuind că totul ți se întîmplă datorită unor idei preconcepute.

– Nu că aș fi nerecunoscătoare în privința lui Luke. A fost grozav, chiar de la început. Dar asta nu e același lucru ca atunci cînd ne-a dat lecții de bucătărie mie și lui Marianne.

– Firește, a zis Johnno sec.

– Vreau slujba asta la Runyun. Și-a dat părul pe spate. Cerceii subțiri de la ureche s-au clătinat. Tu ai muzica ta, Johnno. Eu simt același lucru în legătură cu fotografiatul.

– Ești bună? Talentată?

– Sînt foarte bună. Și-a ridicat bărbia.

– Perfect, atunci. Considera subiectul închis și voia să se întoarcă la petrecere. Ea ar fi vrut să continue, apoi trecîndu-și o mînă prin păr a lăsat-o baltă.

– Îmi pare rău că P.M. și Stevie nu sînt aici.

– Poate data viitoare. Totuși există unele chipuri mai cunoscute printre cele noi. Îl văd și pe ironicul de Blackpool.

– Te cred, tata s-a întîlnit cu el ieri. Dă un concert la *Madison Square* săptămîna viitoare. S-au epuizat toate biletele în oraș. Te duci să-l vezi?

– Nici prin gînd nu-mi trece. Nu-l prea admir.

– Dar a înregistrat trei cîntece *McAvoy/Donovan*.

– E vorba de afaceri, a zis Johnno și a părăsit subiectul.

– De ce nu-ți place de el?

Johnno a dat din umeri și a băut iar.

– Nu-mi prea dau seama. E ceva cu zîmbetul ăla prefăcut.

Întorcîndu-se, Emma a întins mîna să mai ia niște cartofi prăjiți.

– Cred că are de ce să fie atît de îngîmfat. Patru discuri de aur, cîteva premii *Grammy* și o nevastă cutremurătoare.

– Ciudat de cutremurătoare nevastă, pot să-ți spun. Văd că acum se dă la favorita noastră cu părul roșu.

– Marianne. Emma s-a întors, preocupată, și a zărit-o pe colega ei de cameră cuibărită în fotoliul de lîngă fereastra umbrită, împreună cu Blackpool. A simțit ceva ca o emoție combinată cu gelozie și spaimă. Dă-mi o țigară, a murmurat luptîndu-se să-și desprindă privirea de acolo.

– E o fată mare, Emma.

– Sigur că e. A tras adînc din țigara franțuzească. Și el e destul de mare, de bătrîn... A tăcut amintindu-și că Johnno avea cu patru sau cu cinci ani mai mult decît Blackpool.

– Bravo fetițo, a zis el chicotind, ai o limbă ascuțită. Dar ea nu zîmbea.

– Vezi însă că a fost atîta vreme ținută la adăpost.

– Desigur, Maică Superioară.

– Încetează, Johnno. Și-a luat din nou băutura, cu ochii pe Blackpool[1]. Numele i se potrivește, s-a gîn-

1. Baltă neagră

dit. Are părul negru, lucios și preferă hainele negre, fie ele de piele sau de mătase. Avea o mutră ciudată, senzuală. Heathcliff, așa cum și-l imaginase Emma întotdeauna. Și întotdeauna se gîndise că acest personaj al lui Brontë este mai degrabă autodistructiv decît eroic. Alături de el, Marianne este mai degrabă o lumînare subțire, strălucitoare, gata să fie aprinsă. Nu vreau să spun decît că și-a petrecut majoritatea vieții în blestemata aia de școală.

– Într-un pat alăturat patului tău, a accentuat Johnno. Dar ei nu îi venea să rîdă.

– Perfect, e adevărat. Dar eu am mai petrecut și atîta timp cu voi, văzînd tot felul de lucruri, făcînd parte din ele. Marianne a ieșit din școală numai ca să meargă pe proprietatea tatălui ei. Este foarte naivă.

– Favorita noastră cu părul roșu are șanse. Blackpool este scîrbos, dragă, dar nu e monstru.

– Desigur, nu. Dar ea continua să o supravegheze pe Marianne cu multă atenție. A ridicat din nou țigara, apoi a înghețat. Cineva pusese la aparat un alt disc. The Beatles. *Abbey Road*. Primul cîntec de pe partea „A".

– Emma. Alarmat, Johnno a apucat-o de încheietura mîinii. Pulsul i se schimbase, pielea îi era de gheață. Ce dracu'? Emma, uită-te la mine.

„*El spune unu și cu unu și cu unu fac trei...*"

– Închide muzica, a șoptit ea.

– Ce?

– Scoate discul. Începea să-și revină. Johnno te

rog, închide-l.

– Perfect. Stai aici. A trecut printre oameni repede prudent să nu îl rețină cineva. Emma se agățase de marginea peretelui încît i se albiseră vîrfurile degetelor. Nu mai vedea petrecerea, oamenii drăguți adunați împreună, rîzînd, cu paharele de plastic pline cu vin alb sau cu sticlele răcite de bere de import. Nu mai vedea decît umbrele unui hol, auzea șuieratul și plescăitul monștrilor. Și țipetele frățiorului ei.

– Emma. Acum era Brian, stînd în bucătărioara mică alături de Johnno. Ce-i cu tine fetițo? Ești bolnavă?

– Nu. Era tata, s-a gîndit. Tata o să izgonească tot ce era rău. Nu, este Darren. L-am auzit pe Darren țipînd.

– Oh, Cristoase. A luat-o pe după umeri și a scuturat-o. Emma, uită-te la mine.

– Ce? Îi exploda capul. Îi veniseră lacrimi în ochi. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Eu am fugit.

– Totul e bine. A strîns-o lîngă el. Ochii lui, neliniștiți, i-au întîlnit pe ai lui Johnno pe deasupra capului ei. Ar trebui să o scoatem de aici.

– Să o ducem în dormitor, a sugerat Johnno, apoi a început să-și croiască drum printre ceilalți.

– Culcă-te, Emma. Vocea lui Brian era îmbietoare cînd a băgat-o în pat. O să stau cu tine aici.

– Mă simt bine. Cele două lumi ale ei se separaseră din nou. Nu știa dacă trebuia să fie curioasă sau rușinată. Nu știu cine a pus asta la cale. Pur și simplu m-am trezit că aveam din nou șase ani. Îmi pare rău, tati.

– Ssst! Şi-a lipit buzele de tîmpla ei. Nu contează.

– A fost din cauza muzicii, a zis Johnno şi s-a aşezat lîngă ea. Muzica te-a tulburat.

– Da. Şi-a umezit buzele uscate. Da, muzica a fost. Asta cînta şi în noaptea aceea. Cînd m-am trezit şi l-am auzit pe Darren. Cînta asta cînd eu am pornit-o prin hol. Uitasem. Niciodată nu reuşeam să ascult bucata asta, dar pînă acum nu am ştiut de ce. În noaptea asta, cu petrecerea, mi-a revenit amintirea.

– De ce să nu le spunem celorlalţi să plece? Nu. L-a luat pe Johnno de mînă. Nu vreau să îi stric plăcerea lui Marianne. Acum mă simt bine. A fost atît de ciudat. De parcă aş fi fost din nou acolo. Mă întreb dacă m-aş fi dus la uşă nu aş fi văzut...

– Nu. Brian o ţinea de mînă. S-a terminat şi totul a rămas în urma noastră. Nu vreau să te gîndeşti la asta, Emma. Ea era prea epuizată ca să mai discute.

– Cred că o să mă odihnesc puţin. Nimeni n-o să-mi simtă lipsa.

– O să stau cu tine, i-a spus Brian.

– Nu. Acum mi-e bine. O să dorm.

El plecase cînd s-a trezit ea din coşmar. Fusese atît de real, atît de oribil de clar. Exact întocmai cum se petrecuseră lucrurile în urmă cu doisprezece ani. Avea pielea lipicioasă cînd s-a întins să aprindă lumina. Avea nevoie de lumină. Atît de multe se puteau ascunde în întuneric. Acum era tăcere. Ora

cinci de dimineață. Petrecerea se terminase, iar ea era singură dincolo de peretele de sticlă al camerei ei. Cu greu, ca o bătrînă, s-a ridicat din pat ca să-și scoată hainele și să-și pună un halat. A împins ușa înapoi, și a dat de altă lumină. În camera era claie peste grămadă. Erau tot felul de mirosuri – bere stătută, fumul pînă în tavan, parfumuri amestecate cu transpirație. S–a uitat spre scări în direcția în care dormea Marianne. N-ar fi vrut s-o deranjeze trezind-o acum, deși simțea nevoia. O să aștepte pînă la răsăritul soarelui. Mai avea și altceva de făcut și voia să facă repede înainte de a o apuca lașitatea. Stînd lîngă telefon, a format numărul de la informații.

– Da. Aș dori numerele de la companiile *American, TWA* și *Pan Am.*

Capitolul 20

N-avea de gînd să se simtă vinovată. De fapt,pe moment, Emma nu voia să simtă chiar nimic. Ştia că dacă tatăl ei descoperea că zburase în California fără paznici avea să fie furios. Putea doar spera că n-o să afle. Cu un pic de noroc o să poată sta cele două zile în California să facă descoperirea duminică noaptea şi să fie din nou la New York dimineaţă, fără a şti altcineva în afară de Marianne.Binecuvîntata Marianne, s-a gîndit Emma cînd avionul a aterizat. Ea nu îi adresase întrebări cînd înţelesese că răspunsurile ar fi fost dureroase. În schimb, ea îşi pusese o perucă blondă, ochelarii de soare şi haina Emmei şi se dusese la slujba de la *Saint Pat*. Cu paznicii după ea, firește. Asta îi acordase Emmei suficient timp să se grăbească la aeroport şi să ia

avionul spre Coastă. După cum își vor da seama Sweeny și partenerul lui, Emma McAvoy avea să petreacă un sfîrșit de săptămînă liniștit în casă. Marianne le-ar fi putut răspunde scurt lui Brian și lui Johnno dacă ar fi sunat. În orice caz, Emma s-a hotărît, cînd avionul și-a luat zborul, că trebuia să facă ceea ce considera de datoria ei. Trebuia să vadă din nou casa. Fusese vîndută cu mulți ani în urmă, așa că ar fi fost de mirare să poată intra înăuntru. Dar trebuia să o vadă.

– La Beverly Wilshire, i-a spus taximetristului.

Obosită, și-a lăsat capul pe spate, cu ochii închiși în spatele ochelarilor întunecați. Era prea cald pentru haina de iarnă acum, dar nu găsea energia de a și-o scoate. Trebuia să închirieze o mașină, și–a dat seama, oftînd. Ar fi trebuit să se gîndească din timp. Scuturînd din cap, și-a spus că o să aranjeze ea asta de la hotel cît mai curînd, imediat ce o să-și despacheteze puținele lucruri pe care le băgase în geamantan. Aici sînt fantome, s-a gîndit. De–a lungul bulevardului Hollywood în Beverly Hills, pe plajele de la Malibu și pretutindeni pe colinele din jurul Los Angeles-ului. Fantomele ei ca fetiță la prima călătorie în America, fantomele ei de copil cu un tată tînăr, care o ducea pe umeri în Disneyland. Fantoma lui Bev, zîmbind, o mînă protectoare peste copilașul pe care îl purta în pîntece. Și veșnic fantoma lui Darren cum gîngurea și își conducea tractorul pe covorul stacojiu.

– Domnișoara? Emma a clipit și s-a uitat la portarul în uniformă care aștepta să o ajute la ieșirea din taxi.

– Intrați?

– Da, mulțumesc. A plătit, mecanic, șoferului, a intrat în hol la recepție. Și-a luat cheia, uitînd pentru moment că era prima oară cînd rămăsese singură. În camera ei a deschis trusa *Gucci*, și-a aranjat frumos lenjeria, din cauza obișnuinței, și-a atîrnat hainele pe umeraș, și-a scos obiectele de toaletă. Imediat după aceasta, a luat telefonul.

– Aici este domnișoara McAvoy de la 312. Aș vrea să închiriez o mașină pentru două zile. Da, cît mai curînd posibil. Perfect. Voi coborî. Mai era și altceva ce trebuia făcut, deși îi era teamă. Să ia cartea de telefon, s-o deschidă, să caute la litera „K". Kesselring, L. Emma și-a notat adresa în agendă. El mai era acolo.

– Ai de gînd să mănînci toată dimineața, Michael, sau vrei să cosești pajiștea? Michael a zîmbit spre tatăl lui și și-a vîrît în gură încă o bucată de prăjitură.

– Este o pajiște mare. Am nevoie să capăt puteri. Corect, Marge?

– Băiatul nu trebuie să mănînce cu nervi. Încîntată că îi are pe ambii bărbați la masă, Marge a umplut două cești cu cafea. Ești numai piele și oase, Michael. Ți-am păstrat o bucată bună de șuncă pe care am pregătit-o dimineața devreme. Să o iei acasă.

– Ce-i dai trăsnitului ăstuia șunca mea, a obiectat Lou. Michael și-a ridicat o sprînceană, apoi a împins prăjiturile rămase spre mătușa Jemima.

– Pe cine numești tu trăsnit?

– Ai pierdut pariul, dar nu cred că o să-mi cosești iarba.

– Ba da, a mormăit Michael și a mai luat un cîrnăcior. Cred că am stabilit treaba asta.

– Vor cîștiga *Orioles*, de la distanță. Și vor cîștiga ca și acum o lună. O să plătești. Michael gesticula cu cîrnăciorul. Era o conversație pe care o avea la fiecare sfîrșit de săptămînă de cînd cu *World Series* și vor continua tot așa cînd se va afla cîștigătorul, și pariul va fi plătit din plin.

– In calitate de căpitan de poliție ar trebui să fii conștient că jocurile de noroc sînt ilegale.

– Ca trișor, ar trebui să fii mai simțit și să nu faci pariuri de puști. Cositul e pe primul plan.

– Lasă că știu eu. S-a ridicat și și-a pus brațul în jurul umerilor mamei lui. Cum reușești să-l suporți pe tipul ăsta?

– Nu e ușor. Marge a zîmbit și l-a mîngîiat pe obraz pe Michael. Să fii atent cu mașinăria aia cînd treci pe lîngă trandafiri, dragă. L-a privit plecînd, trîntind ușa din față ca întotdeauna. O clipă și-ar fi dorit să aibă din nou zece ani, dar i-a trecut repede și s-a gîndit la băiatul ei cu mîndrie.

– Am făcut o treabă bună, Lou.

– Mda. El a luat farfuriile și le-a dus la chiuvetă. Îmbătrînise binișor, punînd pe el vreo patru kilograme în ultimii douăzeci de ani. Acum părul îi devenise în întregime cenușiu, dar nu-i prea căzuse. Deși uneori realiza că se apropia rapid de vîrsta de șaizeci de ani, se simțea mai bine ca oricînd. Datorită soției lui, grijii ei în legătură cu chestii

precum colesterolul și zahărul. Cît despre ea, Marge se simțea bine cu propria vîrstă. Era la fel de elegantă cum fusese în ziua în care se căsătoriseră. O ajutaseră teribil cursurile ei de gimnastică aerobică. Avea părul castaniu. Cu cinci ani în urmă, se apucase de ceea ce Lou considerase drept tichia de mărgăritar a chelului, de o afacere proprie. Fusese indulgent cînd o lăsase să deschidă un magazin de cărți. Fusese blînd și îngăduitor ca un adult care mîngîie un copil pe cap. După aceea ea îl uimise dovedindu-i că avea o minte foarte bună pentru afaceri. Magazinașul se dezvoltase. Acum avea trei magazine mari în Hollywood, Bel Air și Beverly Hills. Viața era plină de surprize, s-a gîndit auzind mașina de cosit. Nevasta lui, care păruse mulțumită ani de zile ștergînd de praf mobila și făcînd plăcinte, era o femeie de afaceri cu propriul ei cont în bancă. Fiul lui, care trecuse fără probleme prin colegiu, se înrolase în Academia de poliție, fără a spune un cuvînt. Cît despre el însuși, Lou se gîndea serios la ceva care nu-i mai trecuse prin minte. La retragere. Era o viață bună, s-a gîndit Lou plutind în arome de cîrnăciori și trandafiri. A răsucit-o pe soția lui spre el și a sărutat-o apăsat pe gură.

– Puștiul o să fie ocupat cel puțin o oră, i-a murmurat și a mîngîiat-o pe sîni. Hai sus. Marge a clătinat din cap, apoi a rîs.

Michael a întors mașina de cosit, bucurîndu-se de efortul fizic și de sudoarea care i se scurgea pe piele. Nu că i-ar fi plăcut să piardă pariul, s-a gîndit. Ura să piardă orice. Dar pajiștea îi plăcea, îi plăcea

să aibă grijă de ea, îi plăcea cum mirosea. Apartamentul lui se potrivea cu el, cu eleșteul mare cît o marcă poștală și cu vecinii zgomotoși. Dar suburbia unde stătea acum, s-a gîndit, cu copacii ei imenși și înfrunziți și cu grădinile încăpătoare, cu grătarele așezate în spatele curții, înseamnă pentru el casa. Întotdeauna te simți ca un copil acolo. Sîmbăta dimineața faci turul cu bicicleta. Riki Jones își încearcă skate-board-ul. Fetițe îmbrăcate în rochițe din bumbac subțire se plimbă, în timp ce tu te joci și se prefac că nu te observă. Vecinii nu se schimbaseră prea mult față de atunci cînd era el copil. Continuau să vină acolo băieți pe biciclete ca să distribuie presa pe care o aruncau în tufișuri. Și acum vecinii se întreceau între ei care să aibă cea mai frumoasă grădină. Împrumutau unelte și uitau să le aducă înapoi. Faptul că era acolo îi dădea sentimentul continuității. Asta era ceva de care nu crezuse că îi pasă pînă nu se mutase din locul acela. A zărit la timp perdelele trase în dormitorul părinților lui. S-a oprit, cu gura căscată, și nu trebuia să fie detectiv ca să-și închipuie ce se petrecea în umbra odăii. La ora nouă de dimineață. A continuat să se holbeze o clipă, neștiind dacă să se amuze, să se simtă rușinat sau să fie încîntat. Era mai bine să nu se gîndească deloc la asta. Nu prea se cădea să și-i imagineze pe părinții lui făcînd sex. A împins cositoarea cu o mînă și s-a descheiat la cămașă, căci aveau să fie optsprezece grade înainte de prînz. Michael i-a făcut un semn prietenos doamnei Baxter care ieșise să-și îngrijească gladiolele. Ea nu i-a acordat mare atenție, așa că el s-a întors să

înăuntru ca să bea o răcoritoare?

– Sigur. Intri cîteva minute? a întrebat-o pe Emma.

– Da. Speram să vorbesc cu tatăl tău. El s-a simțit dezumflat ca un balon uzat. Cum de crezuse că venise pentru a-l vedea pe el?

– Tata e înăuntru. A reușit să zîmbească. Emma l-a urmat prin ușa deschisă de Marge. Ținea foarte strîns geanta și oricît își dorea nu reușea să se relaxeze. Împodobiseră pomul de Crăciun. Era plin de beteală și de globuri strălucitoare lîngă fereastra din față. Dedesubt erau darurile, frumos împachetate și legate și peste tot ramurile de brad care își împrăștiau mireasma prin casă. Mobila era veche, dar bine păstrată. O familie împărțise aceste trei camere, s-a gîndit. Stătea aici de-atîta vreme încît nici nu mai vedeau poate mobila, pur și simplu se așezau pe o banchetă sau într-un fotoliu confortabil, zi de zi, seară de seară. Perdelele erau trase pentru a lăsa să intre lumina. Pe fereastra de la răsărit stăteau frumos trei ghivece cu violete africane. Își scosese ochelarii de soare și studia camera.

– Vrei să stai jos?

– Da, mulțumesc. Nu rămîn mult. Știu că v-am deranjat.

– Da. Tocmai că voiam să mă ocup de cositul ierbii toată săptămîna. El a zîmbit mai relaxat acum și a arătat spre un fotoliu. Ți-l aduc pe tata. Înainte ca el să plece, a apărut Marge cu o tavă încărcată cu ceai cu gheață, pahare și o farfurie cu prăjiturile ei de casă.

– Michael, încheie-te ia cămașă, i-a spus mama lui, apoi a pus tava pe măsuța de cafea. E grozav să fie printre noi una dintre prietenele lui Michael.

– Emma, ea e mama mea. Mama, Emma McAvoy. Marge s-a străduit din greu să nu lase să-i transpară în ochi simpatia și fascinația.

– Oh, desigur. A turnat ceai. Mai am și acum instantaneul din ziar, acela în care tu și Michael v-ați întîlnit pe plajă.

– Mama...

– Unei mame i se permite, a zis ea blînd. Mă bucur să te văd, în sfîrșit, Emma.

– Mulțumesc. Îmi cer scuze că am năvălit așa.

– Nici o problemă. Prietenii lui Michael sînt întotdeauna bine veniți aici.

– Emma a venit să-l vadă pe tata.

– Oh! S-a încruntat ușor. Păi, este în curtea din spate ca să se asigure că Michael nu i-a stricat tufele de trandafiri. Mă duc să-l aduc.

– O dată am stricat o tufă de trandafiri cînd aveam doisprezece ani și de atunci nu mi se mai acordă încredere. Încearcă o prăjitură, mama le face grozave. Ea a luat una din politețe, îngrozită la gîndul să mănînce ceva.

– Aveți o casă drăguță. El și-a reamintit turul scurt prin vila din Beverly Hills unde își petrecuse ea vara aceea. Îmi place. El s–a aplecat și și-a pus o mînă peste a ei.

– Ce nu merge, Emma?

Ea n-ar fi fost în stare să explice de ce această întrebare și această mînă blîndă peste a ei au făcut-o aproape să-și piardă autocontrolul. Ar fi fost atît de simplu să se lipească de el și să se simtă fericită. Dar trebuia să procedeze altfel.

– Nu prea știu. S-a ridicat cînd a apărut Lou. Avea

un zîmbet șovăitor, vulnerabil, care pentru Michael era teribil de atrăgător.

– Căpitane.

– Emma. Evident încîntat, el s-a dus și i-a luat ambele mîini. Ai crescut. Ea era aproape să cadă, așa că și-a pus capul pe pieptul lui așa cum mai făcuse în urmă cu mulți ani.

– Nu v-ați prea schimbat.

– Ăsta este exact genul de compliment pe care un bărbat îl dorește de la o femeie frumoasă.

Ea a zîmbit mai ușurată.

– Nu, cu adevărat. Eu fac studii pentru a deveni fotograf, așa că observ și îmi amintesc chipurile. Mă bucur să vă văd din nou.

– Nu fi prostuță. Așează-te. Și-a luat și el un pahar cu ceai cu gheață pentru a o face să se simtă în largul său. Tatăl tău e în oraș?

– Nu. Ea își tot plimba degetele în sus și în jos pe pahar, dar nu lua nici o sorbitură. Tata e la Londra, are treburile lui. Eu locuiesc la New York acum, merg la colegiu acolo.

– N-am mai fost la New York de ani de zile. El s-a așezat într-un fotoliu confortabil cu dungi și care i se potrivea atît de bine încît Emma și-a imaginat că era locul lui preferat din acea încăpere. Spui de fotografii. Îmi amintesc, ultima oară cînd te-am văzut, aveai un aparat de fotografiat.

– Și acum îl am. Tati spune adesea că a creat în mine un monstru cînd mi-a cumpărat acel *Nikon*.

– Ce face Brian?

– Bine. Deși era departe de a fi sigură de aceasta. Ocupat. De asta era sigură. Apoi a tras adînc aer în

piept și s-a repezit să spună adevărul. El nu știe că sînt aici. Nu vreau să afle.

– De ce?

Ea și-a ridicat mîna, apoi a lăsat-o să-i cadă.

– Ar fi supărat și teribil de nefericit dacă ar ști că am venit să vă văd ca să vorbim despre Darren.

– Michael, vrei să mă ajuți? Marge se ridicase, dar Emma a scurtat din cap.

– Nu, vă rog. Nu trebuie să plecați. Nu e o problemă strict personală. Niciodată n-a fost așa. Agitată, și-a pus jos paharul. Numai că mă întreb dacă există ceva ce puteți ști dumneavoastră, numai dumneavoastră, ceva rămas necunoscut presei și care mie nu mi s-a spus la timp fiind considerată prea mică. Acum aș fi capabilă să pun mai bine cap la cap toate datele cu tot timpul care a trecut. Chiar noaptea trecută mi-am reamintit...

– Ce? Lou s-a aplecat spre ea.

– Doar un cîntec, a murmurat ea. Un cîntec pe care l-am auzit în noaptea aceea. Îl auzeam venind de jos atunci cînd m-am dus înspre camera lui Darren. Era totul atît de clar, pentru un moment atît de clar. Cîntecul, cuvintele, Darren țipînd. Dar n-am putut să ajung la ușă, înțelegeți. În capul meu, cînd încerc să-mi amintesc, nu reușesc decît să mă văd stînd în hol.

– Poate că doar atît ai făcut, s-a încruntat Lou. Ca și Emma reușise să mai uite cîteodată de cazul acela. Dar mereu îi revenea în minte. Știa că fața băiețelului aceluia o să îl obsedeze întotdeauna. Emma, noi n-am fost niciodată vinovați că tu ai intrat în cameră sau că ai văzut ceva. Pe timpul acela, tu credeai că ai

intrat, dar erai foarte confuză. Era de parcă auziseși ceva care te îngrozise, fugiseși pe scări ca să-l chemi pe tatăl tău și atunci ți s-a întîmplat să cazi. Nu aveai decît șase ani și îți era foarte frică de întuneric.

Îmi era și îmi este și acum, s-a gîndit ea.

– Oricît am vrut, n-am reușit niciodată să-mi amintesc asta. Și urăsc faptul că nu știu, că nu sînt sigură dacă aș fi putut sau nu opri treaba aceea. Să îl salvez.

– Vreau să nu îți mai chinuiești mintea. Lou a pus paharul deoparte. Voia acum ca ea să-l considere drept un polițist, o persoană oficială. În acea noapte în camera fratelui tău se aflau doi bărbați. Guvernanta spunea că a auzit doi oameni care vorbeau între ei pe șoptite atunci cînd au legat-o. Expertiza a confirmat. Seringa găsită pe dușumeaua camerei fratelui tău conținea un sedativ, iar doza era pentru un copil. Din cîte am fost noi capabili să deducem, timpul scurs între legarea guvernantei și căderea ta n-a fost mai lung de douăzeci de minute. A fost un timp foarte scurt, Emma, cu efecte tragice, și s-a întîmplat ceva care le-a stricat planurile, care i-a făcut să-și piardă sîngele rece. Niciodată nu o să aflăm ce a fost. Dar dacă tu ai fi intrat în acea cameră și ai fi încercat să te lupți singură cu ei tot nu ai fi reușit să îl salvezi pe Darren și există toate posibilitățile ca și tu să fi fost ucisă alături de el.

Ea spera să fie adăvărat. Se ruga să aibă el dreptate. Dar o consola prea puțin. Întîi își propusese că o să încerce să îl creadă.

– Ai niște părinți minunați, i-a spus lui Michael cînd se îndrepta spre mașină.

– Da. Mai ales că-i văd mai rar. A pus mîna pe clanța portierei. Nu-i venea s-o lase să iasă atît de repede din viața lui. Își amintea cum arătase ea pe plajă în ziua aceea – oare trecuseră cinci ani de atunci? Arăta tristă – tristă și frumoasă. Într-un fel ciudat, ea atinsese o coardă din sufletul lui. Acum se întîmpla același lucru.

– O să stai mult în oraș? Ea a privit în jos pe stradă. Era așa de frumos acolo. Auzea copiii care se jucau și zumzăitul unei alte mașini de cosit. Se întreba, visătoare, cum ar fi să locuiască într-un loc ca acesta.

– Mîine plec.

– Ești foarte grăbită. Ar fi vrut să înjure.

– Am școală luni. S-a uitat la el, simțindu-se la fel de încurcată ca și Michael. Era acum mai atrăgător decît și-l amintea, cu dintele încălecat, cu nasul ușor acvilin. Tare mi-aș dori să am mai mult timp.

– Acum ce-o să faci?

– Eu... Eu mă duc să fac un tur. Sus pe coline. El a înțeles.

– Vrei să te însoțesc? Ea a încercat să refuze, cu politețe, așa cum trebuia.

– Da, foarte mult, s-a auzit însă spunînd.

– Acordă-mi un minut. Era gata, înainte ca ea să se răzgîndească. A trîntit ușa intrînd în casă, apoi a trîntit-o din nou cînd a ieșit. Rîdea încîntat cînd s-a așezat pe locul pasagerului. M-ai salvat de la încă o oră de cosit. Tată niciodată n-o să lase un lucru neterminat, așa că o să lucreze el în locul meu. E prea organizat.

– Sînt încîntată că te-am putut ajuta. Ea a condus

o vreme parcă fără o țintă, mulțumită de adierea vîntului prin păr, ascultînd muzica de la radio, făcînd o conservație banală. Auzind vocea tatălui ei clară și puternică la difuzoare, a zîmbit.

– Îți place?

– Să îl aud? Zîmbetul i s-a făcut mai larg. Nu, de fapt nu. Îi cunosc vocea dinainte de a-l cunoaște pe el. E greu să mă gîndesc la tati fără a mă gîndi la muzica lui. Probabil la fel e și pentru tine. Vreau să zic, tatăl tău e tatăl tău, dar în același timp e polițist. Cred că e normal pentru tine să te gîndești la el că are mereu un pistol sau o insignă.

– Da, și e destul de ciudat. Și a fost mai ciudat cînd am început prima oară să lucrez pentru el.

– Să lucrezi pentru el?

– Mda. Am căzut în cursă. A zîmbit. După cum a zis Johnno odinioară, mă țin după pasul bătrînului.

Capitolul 21

– Ești polițist? Emma a frînat la un stop și s-a răsucit să-l studieze.

– Sînt ceea ce tatăl meu numește cu drag un fel de ucenic. A zîmbit din nou. Ce? Te deranjează?

– Nu. Au stat un moment apoi și-au continuat drumul. Era o prostie, s-a gîndit, că în mintea ei ideea de poliție se identifica cu Lou pe de o parte, iar pe de alta semăna cu „Starky și Hutch". E doar puțin cam ciudat să-mi închipui că și tu ești polițist.

– Ei, asta tot e ceva. Întotdeauna mi-am închipuit că nu te gîndești la mine cîtuși de puțin.

– Ba mă gîndesc, a rîs ea. Cînd fotografia cu noi doi a apărut în ziar, am devenit cea mai populară fată de la școală săptămîni în șir. Bineînțeles, am exagerat toată povestea dintre noi în propriul meu beneficiu.

– Așa am făcut și eu. A întins brațul pe scaun ca

să se joace cu părul ei. Atunci am reușit să stabilesc o întîlnire cu Sue Ellen Cody pe baza instantaneului din ziar.

– Adevărat? S-a uitat urît la el.

– Au fost cele cincisprezece minute de faimă ale mele. Mereu am sperat că o să te întorci.

– Sweeny i-a povestit totul lui tati. A dat din umeri. Și așa s-a terminat totul. Îți place să fii polițist?

– Mda. Deși cînd am intrat la academie eram convins că nu-mi place. Dar acum îmi place. Unele lucruri rămîn neînțelese oricît te-ai învîrti în jurul lor, pînă la urmă îți dai seama că așa trebuiau să fie. Ia–o pe drumul ăsta dacă vrei să ajungem la casa aceea. Ea s-a oprit din nou privindu-l fix.

– De unde ți-ai dat seama?

– Tatăl meu obișnuiește să vină pe aici. Uneori vin și eu. El doar stă așa și privește. M-am gîndit că o să îți pară bine aflînd că el n–a uitat niciodată ceea ce s-a întîmplat și că nu a acceptat niciînd faptul că nu i-a putut găsi pe ucigași.

– Cred că am înțeles singură asta, a zis ea încet. De aceea am vrut să-l văd, să vorbesc din nou cu el. A suspinat. Deci înțelegi de ce am vrut să vin aici.

– Mi-am cam dat seama.

– De ce ai venit cu mine?

– N-am vrut să te las singură. Ea s-a foit. Era o mișcare foarte ușoară , dar el a simțit cum își întinde umerii și își ridică bărbia.

– Michael, eu nu sînt o persoană slabă.

– Perfect. Am vrut să fiu cu tine. Ea s-a întors.

Ochii lui erau blînzi, ca ai tatălui lui, dar ea continua să vadă băiețelul care o condusese acasă de la plajă. S-a relaxat încetul cu încetul.

– Mulțumesc. A întors mașina urmîndu–i îndrumările. Drumurile nu i se păreau cunoscute, deși ar fi trebuit. S-a gîndit zăpăcită că nu ar fi găsit niciodată casa, singură. Acum tăceau, în afară de indicațiile ocazionale ale lui Michael „la dreapta", „la stînga", dar ascultau muzica mîngîietoare a lui Crosby, Stills și Nash care se auzea prin difuzoarele mașinii. N-a fost nevoie să-i spună el unde să se oprească. Ea a recunoscut casa. Era precum o fotografie, developată și stocată în mintea ei. Semăna mult cu ceea ce fusese, înconjurată de copaci, de tufișuri, de coline. Era rustică, așa cum numai bogătașii își puteau permite. A văzut ca și Michael inscripția *De vînzare*.

– Asta s-ar putea numi destin, a zis el punîndu-i mîna pe braț.Vrei să intrăm? Mîinile ei erau înțepenite pe genunchi, putea zări fereastra ei, fereastra de la dormitorul ei unde ea stătuse odinioară atît de fericită cu Darren privind coada unei vulpi pierdute printre copaci.

– Nu pot.

– Bine. Putem sta aici cît vrei tu. Se putea vedea pe sine, pe Bev rîzînd cînd Darren se bălăcea nebunește în picioarele goale pe acolo și se murdărea de sus pînă jos. Își amintea de un picnic la care fuseseră toți patru, puseseră o pătură sub un copac, tatăl ei își

strunise ușor chitara, Bev citea o carte în vreme ce Darren moțăia în poala ei. Uitase ziua aceea. Cum de o putuse uita? Fusese o zi atît de frumoasă, perfectă. Iarba era răcoroasă, soarele călduț și ușor gălbui filtrat printre frunze, umbra era plăcută. Avea și acum în urechi vocea tatălui ei și cuvintele pe care le cîntase. „Nu e niciodată prea tîrziu să-ți cauți iubirea/ Niciodată prea devreme s-o găsești". Fuseseră fericiți, s-a gîndit Emma. Alcătuiseră o familie. După aceea, în ziua următoare, dăduseră o petrecere și totul se schimbase.

– Da, a spus cu bruschețe. Vreau să intru.

– Perfect. Ar fi mai bine dacă n-ar ști cine ești, așa cred. Ea a dat din cap și s-a îndreptat spre porțile deschise. Michael a luat–o de mînă cînd au ajuns în fața ușii. Mîna ei era de gheață, dar fermă. El și-a confecționat un zîmbet fermecător cînd s-a deschis ușa.

– Bună ziua. Am trecut pe aici și am văzut anunțul. Căutăm o casă de săptămîni în șir. Avem o întîlnire ca să vedem și alt loc peste o oră, dar n-am rezistat s-o vedem și pe aceasta. Mai este de vînzare? Nu?

Femeia, cam de patruzeci de ani, îmbrăcată ca la țară le–a aruncat o privire lungă, precaută. A observat imediat cămașa de lucru a lui Michael, blugii *Levi's*, dar a notat îmbrăcămintea discretă și foarte scumpă a Emmei. La fel ca și Mercedesul parcat în apropiere. A zîmbit. Casa era scoasă la vînzare de cinci luni fără nici o ofertă fermă.

– Mă rog, avem un cumpărător în perspectivă, dar contractul nu va fi semnat pînă luni. Privirea i-a

alunecat în jos spre inelul cu un diamant micuț dar elegant și cu safire de pe mîna Emmei. Cred că n-o să fie nici un rău dacă vă las înăuntru. A deschis ușa și și-a ridicat o spînceană cînd Emma a șovăit înainte de a păși înăuntru. Eu sînt Gloria Steinbrenner.

– Mă bucur. Michael i-a întins o mînă. Michael Kesselring. Ea e Emma.

Doamna Steinbrenner le-a zîmbit fermecător. Să-l ia dracu pe agentul care vindea proprietatea, s-a gîndit. Dacă o să poată, o să scoată cît mai mult din treaba asta.

– Este o casă situată într–o ambianță minunată. Eu o ador. De fapt detesta fiecare cărămidă de acolo. Mă doare inima să o vînd – ca să fiu cinstită soțul meu și cu mine sîntem în divorț, așa că trebuie să o lichidăm.

– Oh! Michael a încercat să se prefacă compătimitor. Îmi pare rău.

– Nu e nici o problemă. Și-a fluturat o mînă. Sînteți de pe aici?

– Nu. Sîntem... De la Valley, a zis inspirat. Vrem neapărat să scăpăm de aglomerare, de poluare. Nu-i așa, Emma?

– Da, s-a forțat ea să zîmbească. E o casă frumoasă.

– Mulțumesc. Sufrageria, după cum vedeți, este magnifică. Tavane înalte, placate în stejar natural, multe ferestre și spațiu deschis. Este desigur și un

cămin.

Desigur, s-a gîndit Emma. Nu stătuse ea în fața lui? Mobila era nouă și nu-i plăcea cîtuși de puțin.Sculpturi moderne pretențioase și măsuțe de prost gust. Unde erau toate pernuțele acelea, coșulețele nostime pline cu gheme și cu panglici pe care le aranjase Bev?

– Există și o sală de mese, dar și locul acesta din față de pe terasă e perfect pentru mese intime.

Nu, nu este adevărat, s-a gîndit ea mecanic. Bev pusese plante în fața acelor ferestre. O junglă de plante în vase vechi din ceramică. Stevie și Johnno aduseseră odată un copac, gemînd și gîfîind pînă l-au cărat acolo. O făcuseră ca pe o glumă, dar Bev îl lăsase acolo și îi pusese o caraghioasă de panglică roșie pe una din ramuri.

– Emma?

– Ce? A tresărit căutînd să-și revină. Scuzați-mă.

– Oh, nu-i nici o problemă. Femeia era fericită că Emma părea ca fermecată. Vă întrebam doar dacă vă pricepeți să gătiți.

– Nu, nu prea bine.

– Bucătăria e sus, foarte aproape. Am renovat-o chiar acum doi ani. A deschis ușile glisante și a arătat cu mîna înăuntru.Microunde, aer condiționat, hotă, normal. Foarte mult spațiu. Desigur o cămară. Emma a privit fix la bucătăria standard, lipsită de personalitate. Nu era decît alb și oțel inoxidabil. Se duseseră crătițeie de alamă ale lui Bev pe care le lustruia și le atîrna în cuie. Nu mai erau nici micuțele ghivece de pe prichiciul ferestrei. Nici scaunul înalt

pentru Darren, nici teancul de cărți de bucate sau borcanele colorate cu condimente. Femeia continua să se mîndrească, considerînd în mod evident că bucătăria alcătuia o piesă de rezistență, în vreme ce Emma se uita în jur necăjită. Cînd a sunat telefonul, ea a închis o ușă albă de la un birou.

– Scuzați-mă doar o clipă.

– Te simți bine? a murmurat Michael.

– Da. Aș vrea să urc la etaj.

– Ascultă, Jack. Doamna Steinbrenner pierduse din voce blîndețea de dinainte. Nu-mi pasă nici de văicărelile tale, nici de amenințările avocatului tău. Ai priceput?

Michael și-a dres glasul.

– Scuzați-mă. I-a zîmbit femeii. Am putea să dăm un tur prin casă? Ea le-a făcut semn cu mîna și a continuat la telefon.

– Ascultă, nesimțitule.

– S-ar putea să dureze un timp convorbirea, a spus el încet. Ești sigură că vrei să urcăm? Nu, ea nu era sigură. Orice dar sigură nu.

– Nu se poate să fi bătut atîta drum și să n-o fac.

– Corect. Deși îi spusese că nu e slabă, i-a înconjurat umerii cu brațul. Ușile erau deschise – ușa de la dormitorul în care dormiseră odinioară tatăl ei și Bev. În care uneori Emma îi auzea rîzînd tîrziu, în noapte. Camera lui Alice, care fusese întotdeauna atît de curată, devenise o cameră cu pereții plini de cărți și cu o consolă cu televizor. Camera ei. S-a oprit, privind înăuntru. Păpușile dispăruseră, veioza cu Mickey Mouse, pereții în roz

și alb pe care îi pictase Bev. Nici o fetiță nu dormise acolo, nu visase acolo de foarte mult timp. Devenise în mod evident o cameră de oaspeți. Flori artificiale, un pat ca la Hollywood plin de perne în culori vii, reviste aranjate cu grijă. În locul covorului frivol camera era acum mochetată din perete în perete.

– Asta a fost camera mea, a spus ea mohorîtă. Era tapetată cu trandafiri și violete, cu perdele dantelate roz, la ferestre și cu o cergă imensă, albă pe pat. Pe rafturi aveam păpuși și boxe pentru muzică. Cred că era genul de cameră cum își doresc toate fetițele, cel puțin pentru o anumită perioadă. Bev înțelesese asta. Nu știu de ce, credeam că nu s-a schimbat nimic. El și-a reamintit o maximă pe care o citise la colegiu, și care îl impresionase: *Toate lucrurile se schimbă; nimic nu dispare.* Nu era genul de om care să rețină maxime.

– A rămas la fel, în capul tău. Numai asta contează. Ea n-a spus nimic, dar s-a întors și a privit camera lui Darren. Și acolo ușa era deschisă, așa cum trebuie să fi fost în noaptea aceea.

– Eu eram în pat, a zis ea, Cineva m-a trezit. Sau ceva. Muzica. Cred că era muzica. Nu o auzeam, dar o simțeam. Vibrau basii. Am încercat să ghicesc ce cîntec era și ce făceau oamenii. De-abia așteptam să fiu destul de mare ca să particip și eu la petreceri. Am auzit ceva. Ceva, a murmurat ea, frecîndu-și tîmplele care o dureau. Nu știu ce. Dar... Pași, și-a amintit brusc și inima a început să-i bată să-i spargă pieptul. Am auzit pe cineva venind de jos în hol. Aș fi vrut să fie tati sau Bev. Aș fi vrut să

vorbesc cu ei puțin. Poate că i-aș fi convins să mă lase și pe mine să cobor. Dar nu erau nici tati, nici Bev.

– Ușor. El o vedea transpirînd și frecîndu-și mîinile. Ia-o ușor.

– Darren țipa. L-am auzit țipînd. Știu asta. Nu era vis. L–am auzit țipînd și m-am trezit. Alice îmi spusese să nu–l iau pe Charlie, dar lui Darren îi plăcea să doarmă cu Charlie și acum țipa. M-am dus să-l iau pe Charlie să i–l duc lui Darren și să vorbesc cu el pînă o să adoarmă din nou. Numai că holul era în întuneric. A privit acum în jur, la lumina soarelui care pătrundea prin ferestrele dormitorului. Era întuneric, deși ar fi trebuit să nu fie. Ei lăsau întotdeauna lumina aprinsă pentru mine. Mie mi-e foarte frică de întuneric. În întuneric există lucruri.

– Lucruri? a repetat el și s-a încruntat.

– Eu n-am vrut să ies în hol în întuneric. Dar el continua să țipe. Acum auzeam din nou muzica și cînd am pășit în holul întunecat. Muzica era dată tare, iar eu muream de spaimă. A început să se îndrepte atunci înspre ușă de parcă ar fi fost în vis. Îi puteau auzi pe ei, pe ele, șuierînd în colțuri, fosnind pe lîngă pereți, alunecînd pe covoare.

– Auzeai, ce anume? a zis el calm. Ce ai auzit?

– Pe monștri. S-a întors și l-a privit. Îi auzeam pe monștri. Și... Nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc dacă am ajuns la ușă.

Era închis, știu că era închis, dar nu știu dacă am deschis-o. Ea rămăsese în prag. Pentru o clipă vedea camera așa cum și-o amintea – înțesată cu jucăriile

lui Darren, zugrăvită în culori vii, pastelate. Pătuțul lui, balansoarul lui, tricicleta lui strălucitoare, nouă. Apoi imaginea s-a dizolvat făcînd loc realității. Un birou de stejar și un fotoliu de piele. Fotografii înrămate, rafturi de sticlă înțesate cu tot felul de fleacuri. Un birou. Ei transformaseră camera fratelui său într-un birou.

– Am fugit, a zis ea. Nu-mi amintesc nimic în afară de faptul că am fugit și am căzut.

– Ai spus că te-ai dus la ușă. I-ai spus tatălui meu, cînd te–a văzut la spital imediat după întîmplare, că tu deschiseseși ușa.

– Poate că a fost doar o părere. Era frumos. Îi producea o durere prea mare să vadă camera aceea. El era teribil de frumos. L-am iubit mai mult decît pe oricine. Toată lumea îl iubea. Lacrimile îi încețoșau vederea. Trebuie să ieșim de aici.

– Să mergem. A condus-o pînă jos în hol, pe scările de pe care ea se rostogolise în noaptea aceea, cu mulți ani în urmă. El s-a uitat rapid și a încercat să se scuze din ochi spre Gloria Steinbrenner care se grăbea spre ei venind dinspre bucătărie.

– Scuzați-ne, soția mea nu se simte bine.

– Oh! Întîi femeia s-a simțit dezamăgită, apoi a început să spere. Mai bine s-ar odihni puțin. După cum vedeți, casa asta pare făcută tocmai pentru copii. Doar n-aveți de gînd să creșteți un bebeluș la Valley.

– Nu. Nici nu i-a trecut prin minte să o contrazică și a împins-o pe Emma afară. O să ținem legătura, i–a spus și s-a așezat el pe locul șoferului. Dacă n-ar

fi fost prea preocupat de paloarea Emmei și de responsabilitatea de a conduce o mașină de treizeci de mii de dolari, atunci ar fi observat mașina albastru închis care se ținea după ei.

– Scuză-mă, a murmurat ea, după ce au ăpucat-o pe drumul șerpuitor.

– Nu fi stupidă.

– Nu, n-am ce face. N-am reușit să mă stăpînesc.

– Ba ai reușit foarte bine. I-a luat mîna și i-a mîngîiat-o. Uite,eu n-am pierdut niciodată pe cineva drag, dar e destul să fii om ca să-ți închipui ce poate însemna asta. Nu te mai biciui pe tine însăți, Emma.

– Să las totul în urma mea? A încercat să zîmbească slab. Sper să pot. Am crezut că dacă o să pot veni aici, chiar aici, să mă gîndesc la ce s-a întîmplat atunci, or să-mi revină toate amintirile. Dar de vreme ce nu mi-au revenit... A dat din umeri, apoi și-a pus ochelarii de soare. Te-ai dovedit un prieten bun.

– Așa sînt eu, a mormăit el. Întotdeauna politicos. Ți-e foame?

Ea a vrut întîi să dea din cap că nu, apoi s-a răzgîndit.

– Da, și-a dat ea seama. Sînt leșinată de foame.

– Cred că-ți pot oferi un crenvurști, a adăugat, străduindu-se să-și amintească ce bani avea în portofel

– Aș vrea. Și pentru că ai fost așa de bun, o să fie tratația mea. Era gata să oprească la un *McDonald's* dar de cînd descoperise că nu avea decît trei lire în portofel și numărul de telefon al unei roșcate de care de-abia își mai amintea, și-a dat seama că se

mîndrise prostește. Emma nu a fost împotriva ideii lui de a conduce el și în continuare mașina.

– Mai bine mergem pe plajă.

– Mi-ar plăcea. A închis ochii și s-a lăsat pe spate. Era mulțumită că venise. Mulțumită că urcase pe scările acelea. Mulțumită că era aici, cu vîntul călduț prin păr și cu Michaef alături de ea. Cînd am plecat de la New York, era polei.

– Să știi că sînt colegii și în însorita Californie. Ea a zîmbit mîngîiată de briză.

– Iubesc New York-ul, a zis obsedată. Intotdeauna mi-a plăcut. Prietena mea și cu mine ne-am cumpărat o mansardă. Viața a devenit aproape acceptabilă acum.

– Prietenă?

– Da. Marianne și cu mine am învățat amîndouă la *Saint Catherine*. Pentru că ea continua să țină ochii închiși, n-a observat ușurarea din privirea lui. Noi două am jurat veșnic să ajungem să trăim într-o bună zi la New York. Acum am reușit. Ea merge la cursurile de artă.

– E fată bună? După părerea lui, Marianne așa era.

– Da, foarte. Într-o bună zi galeriile or să se bată pentru picturile ei. Le făcea cele mai incredibile caricaturi călugărițelor. L-a privit și a observat că el se încruntase.

– Ce-i asta?

– Probabil doar instinctul bănuitor al unui polițist. Vezi limuzina din spatele nostru?

– Da. Și ce dacă?

– Ne-a urmărit încă de cînd am fost la crenvurști. A încetinit puțin. Limuzina a făcut la fel. Aș spune că ne urmărește, dacă n-ar fi o tîmpenie.

– Ar putea fi Sweeny, a lăsat ea să-i scape un oftat.

– Sweeny?

– Garda de corp. El mă găsește întotdeauna.Uneori mă gîndesc că tati a plantat un detector undeva sub pielea mea.

– Mda, ar putea fi. Pariez că ne urmărește. Și nici nu–i pasă să se ascundă. De parcă nu s-ar gîndi că i s-ar putea întîmpla să se și ciocnească vreodată de ceva. L-aș putea face să ne piardă urma. Emma și-a scos ochelarii. Ochii îi luceau de amuzament.

– Adevărat?

– O să-i arăt eu lui. Amărîtul o să se trezească prin praf.

– Fă-o, a zis ea și a rîs. Amuzat, Michael a mărit viteza, apoi a micșorat-o, după aceea a ajuns imediat la optzeci de kilometri.

– În tinerețea mea furtunoasă și nu prea ortodoxă făceam cu ceilalți încercări de curse. A făcut din nou un slalom printre două mașini, apoi cu o răsucire a intrat în fața unui Cadillac și a pus Mercedesul pe nouăzeci de kilometri.

– Ești bun. Rîzînd, Emma s-a răsucit în scaun ca să se uite la trafic. Nu-i mai văd.

– E totuși în spate, încearcă să depășească și el

Cadillac-ul dar să vezi cum o să părăsească drumul.

– Să continuăm. A virat din nou, s-a întors, apoi a pornit-o într-o goană mai mare, dar înapoi. O încercare ilegală cu motorul puternic al Mercedes-ului și era din nou pe un drum liber, îndreptîndu-se în direcția opusă. Au scăpat de limuzină, au încetinit pînă la o viteză convenabilă și au trecut cu calm pe o altă bandă a șoselei.

– Chiar că ești bun, a zis iar Emma. Asta te-au învățat la Academia de poliție?

– Unele talente sînt înnăscute. El s-a oprit, apoi a mîngîiat volanul. E o minunăție. Emma s-a înclinat spre el și l-a sărutat pe obraz.

– Mulțumesc. Din nou. Înainte ca el să-i poată răspunde, ea se și îndrepta în viteză spre plajă.

– Tare îmi place! Încă rîzînd a făcut o piruetă. Îmi place foarte mult apa, mireasma, sunetul ei. Dacă s-ar putea planta un ocean în apropiere de Broadway, m-aș simți ca în rai. El ar fi vrut să o strîngă în brațe și să-și dea seama dacă avea un gust la fel de bun după cum arăta. Apoi ea s-a trîntit pe nisip și a căutat în geantă.

– Și asta miroase bine. I-a întins un crenvurșt înainte de a-și da seama că el se holbează la ea. Ce este?

– Nimic. Dar lui i se uscase gura. Îmi aminteam, ah, că odinioară mă întrebam dacă tu te poți duce la vreun *McDonald's*. Prima oară cînd te-am întîlnit la repetiții. Tata m-a dus acolo și mi-am pus întrebarea dacă tu, cu toate gărzile astea, poți să faci la fel.

– Nu. În realitate nu, dar tati sau Johnno sau

altcineva mă mai scot uneori în oraș. Nu trebuie să-ți pară rău pentru mine. A scotocit din nou prin geantă.

– Cel puțin astăzi nu e cazul.

– Perfect. Ia mîna de pe cartofii prăjiți.

Mîncau înfometați, așa că nu le-a rămas nimic pentru pescărușii. Briza adia tare, aducînd mirosul mării. Mai erau și alți oameni, cîteva familii,fetișcane arătîndu-și bronzul și fețele vioaie, aparatele invizibile de radio care cîntau tare, dar pentru Emma era unul dintre interludiile cele mai liniștitoare și încîntătoare din viața ei.

– M-aș putea obișnui cu asemenea viață. Ea a oftat și și–a desfăcut brațele. Să stai pe plajă, să asculți valurile. A scuturat din cap,iar părul i s-a prelins pe spate ca un praf de aur. Tare mi-aș dori să am timp mai mult.

– Și eu la fel. Avea o mare dorință să o atingă. Întotdeauna dorise asta. Cînd a mîngîiat-o cu un deget pe obraz, ea și-a întors capul și a zîmbit. Ceea ce a văzut în ochii lui a făcut-o să-i bată tare inima și să-și desfacă buzele nu atît de surpriză cît de dorința de a-l întreba ceva. Nu a rezistat cînd el și-a lipit gura de a ei. Cu un geamăt slab s-a întors spre el, ca într-o invitație pe care nici ea nu o înțelegea în întregime. Buzele ei se înfierbîntaseră, iar cînd el a sărutat–o mai profund, a auzit în gît parcă un sunet jos, exprimînd plăcerea și mîinile i s-au încordat pe brațele lui. Fără șovăială, ea și-a lipit trupul de al iui, încîntată de senzație. Oare ar fi crezut–o el că era prima oară cînd se săruta în felul acesta? Prima oară cînd avea asemenea senzații? Dorința fierbinte,

lichidă, aproape dureroasă și dulce o străbătea prin tot trupul. Oare asta așteptase ea? Chiar în timp ce își punea asemenea întrebări și-a plecat pleoapele ca pentru a păstra această amintire.

– Așa e, a murmurat el, sărutînd-o din nou, blînd, pentru că i se părea că așa trebuia.

– Ce este?

– Că ai gust la fel de bun după cum arăți. De multă vreme mă întrebam. Ea a trebuit să înghită ca să își revină. Se descătușau în ea sentimente cu care nu știa ce să facă. Erau prea intense și veniseră prea rapid.

– E gustul sării. Rușinată, s-a ridicat și s-a apropiat mai tare de mare. Pentru un bărbat era ușor să confunde nepriceperea cu degajarea. El a rămas pe loc, ca să poată reflecta. El nu avea sentimente întîmpiătoare pentru ea. Oricît de stupid putea părea, era îndrăgostit. Ea era frumoasă, elegantă și, desigur, obișnuia să fie dorită de către bărbați. De către bărbați bogați și importanți. Și el era un polițist începător dintr-o familie aparținînd clasei mijlocii. A oftat adînc, s-a ridicat și a încercat să fie la fel de degajat ca și ea.

– S-a făcut tîrziu.

– Da. Oare înnebunise? se întreba Emma. Ar fi vrut să plîngă și să rîdă, să danseze și să se întristeze în același timp. Dorea să fie cu el dar mîjne va fi la trei mii de mile depărtare. El nu voise decît să fie amabil. Ea era sărmana fată bogată, un titlu pe care îl detesta, iar el – el făcea cu adevărat ceva în viață. Ar trebui să mă-ntorc. S-a răsucit spre el și i-a

zîmbit. Sînt încîntată cu adevărat că ai venit azi cu mine, că am petrecut puțin timp împreună.

– Eu o să fiu mereu pe aici. I-a luat mîna – un gest prietenesc, și-a spus el. La dracu cu prietenia. Vreau să te mai văd,Emma. Am nevoie să te văd.

– Nu știu...

– Mă poți suna cînd o să te întorci. Felul în care o privea o făcea să simtă că pielea cînd i se înfierbînta, cînd îi îngheța.

– O să te sun. Aș vrea – nu știu cînd o să mai revin aici.

– M-am gîndit că ai putea veni pentru un film.

– Film? Porniseră deja spre mașină, dar el s-a oprit.

– Mda. Or să se apuce de filmat. O să fie nevoie de măsuri excepționale de pază. Filmul, a continuat el cînd ea n-a zis nimic, *Devastată*, știi tu, bazat pe cartea mamei tale. Joacă în el Angie. Angie Parks. Acum își dădea seama după fața ei că făcuse o gafă grosolană. Iartă-mă Emma, credeam că știi.

– Nu, a zis ea, dintr-odată teribil de obosită. N-am știut.

El a smuls receptorul din furcă înainte să-și fi terminat primul apel. Așteptase și îl dorise de ore în șir.

– Da?

– Am găsit-o. Vocea, și el cunoștea această voce foarte bine, tremura.

– Și?

– S-a dus să vadă un polițist, Kesselring. A stat cu el mai mult de o oră. Apoi s-a dus la casa aia, la blestemata aia de casă unde s-a petrecut totul. Trebuie să facem ceva și încă foarte repede. Ți-am spus eu atunci și îți repet și acum nu vreau s-o pățesc pentru asta.

– Fii liniștit. Tonul era brutal, dar mîna îi tremura ușor cînd s-a întins după țigară.

– S-a dus la casa ala. Au intrat împreună. Locul ăla blestemat e de vînzare. Ea și cu tipul s-au putut plimba în voie înăuntru.

– Care tip? Cu cine era?

– Un tip oarecare. Cred că băiatul polițistului.

– Perfect. Și-a notat ceva pe carnețelul de lîngă telefon. Și unde s-au dus după ce au plecat de la casa aia?

– S-au dus să cumpere niște crenvurști.

– Poftim?

– Am spus că s-au dus după cîrnăciori și apoi au hoinărit. i-am pierdut. Știu unde este ea în noaptea asta. Pot pune pe cineva să-i facă felul, rapid, fără probleme.

– Nu fi idiot. Nu e nevoie.

– Ți-am spus că l-a văzut pe polițist, că s-a dus pe la casa aia.

– Da, am înțeles. Mîna lui devenise din nou fermă. Și-a turnat ceva de băut, dar nu pentru că era nervos. Din pură plăcere. Gîndește și tu pentru Dumnezeu. Dacă își amintea ceva, orice, s-ar fi dus cu atîta calm să cumpere cîrnăciori?

– Nu cred...

– Asta-i treaba ta și a fost încă de la început. Ea nu și-a adus aminte atunci și nu-și aduce aminte nici acum. Poate că această mică și impulsivă călătorie a ei a fost un ultim efort de a încerca să își aducă aminte sau poate că a fost doar un mod sentimental de a-și petrece ziua. Nu e nici o nevoie să i se facă Emmei vreun rău, absolut nici un rău.

– Și dacă își amintește?

– E greu de crezut. Ascultă-mă acum cu atenție. Prima dată a fost un accident, un accident tragic și neașteptat. Unul pe care tu l-ai comis.

– A fost ideea ta, de la cap pînă la coadă, a fost numai ideea ta.

– Exact, deci dintre noi doi numai eu singur sînt capabil de o gîndire originală. Dar a fost un accident. Nu am nici o intenție să comit o crimă premeditată. S-a gîndit la un instrumentist de atunci care dorise pizza dar nu-și amintea numele lui. În afară de cazul cînd devine inevitabil. Ai înțeles?

– Ești o bestie cu sînge rece.

– Da. El a zîmbit. Și te sfătuiesc să nu uiți asta.

Capitolul 22

La Londra ningea, umed, cu fulgi care deși se topeau pe gulere te făceau să îngheți. Era plăcut totuși ca într-o felicitare de iarnă. Deși pe King's Road traficul era extrem de aglomerat, Emma prefera să meargă pe jos. Își închipuia că Sweeny era necăjit de opțiunea ei, dar acum nu-i păsa de el. Avea pe o bucățică de hîrtie din buzunar adresa. Dar oricum o memorase. Era ciudat să se afle în Chelsea, acum cînd era adultă, liberă să se plimbe pe unde dorea. Nu prea mai ținea minte cartierul. Se simțea ca un fel de turist la Londra, iar Chelsea era pentru ea la fel de puțin cunoscut ca și canalul venețian. Străzile era pline de magazine mici cu antichități în care vînzătorii le ofereau cumpărătorilor grăbiți, îmbrăcați elegant, darul cel mai potrivit din diversitatea obiectelor. Tinere fete care rîdeau, cu perlele și fustele care le ieșeau de sub jachete, tineri care încercau să arate duri, plictisiți de orice și

foarte la modă. În ciuda zăpezii, în Sloane Square exista și un vînzător de flori. Chiar și în decembrie primăvara putea fi cumpărată la un preț rezonabil. Fusese atrasă de culoare și mireasmă, dar trecuse mai departe fără a se căuta în geantă după lire sau shillingi. Cît de ciudat ar fi fost să ajungă la ușă și să-i ofere un buchet mamei sale. Mama sa. Nici nu putea să–i nege existența, dar nici n-o putea accepta pe Jane Palmer ca pe mama ei. Chiar și numele îi părea străin – ca unul despre care citise într-o carte. Dar nu-i uitase chipul, acel chip care îi apărea în vise în frînturi sporadice, fața aceea care nu se știe de ce se făcea foarte roșie de furie înainte de a o pălmui. Chipul din articolele apărute în *People*, *Enquirar* și *The Post*. Un chip din trecut, s-a gîndit Emma. Și ce avea trecutul de a face cu ziua de azi? Atunci de ce se ducea? Întrebarea nu-i dădea pace cînd pășea pe străduța îngustă. Dorea să rezolve ceva care ar fi trebuit să fie rezolvat cu ani în urmă. Emma se întreba dacă Jane își dădea seama că era o ironie a sorții faptul că se mutase într–un cartier pretențios și prosper în care trăiseră Oscar Wilde, Whistler și Turner. Scriitorii și artiștii locuiseră întotdeauna în Chelsea. Și muzicienii, a reflectat Emma. Mick Jagger avea o casă acolo. Sau avusese. Puțin îi păsa Emmei dacă el și Stones mai locuiau pe acolo. Ea venise să vadă doar o singură persoană. Poate că tocmai contradicția o făcea să o caute pe Jane. Chelsea era și pentru pungași și pentru oameni obișnuiți. Era un cartier atît liniștit cît și frenetic. Și te costa o avere pentru a locui într-una din acele

locuințe stil. Sau poate că motivul lui Jane avea ceva de a face cu faptul că Bev se stabilise și ea în același district. Dar nici asta nu avea importanță.

S-a oprit, încleștîndu-și și descleștîndu-și mîna de pe geantă în timp ce neaua i se așternea pe păr și pe umeri. Casa de acum era foarte deosebită de apartamentul modest în care locuise ea cu Jane. Părea a fi veche, dar era o copie victoriană a unei case căreia îi lipsea totuși patina. Cineva îi adăugase cupole și ferestre înalte înguste. Ar fi trebuit să fie fermecătoare în felul ei, dar draperiile erau sărăcăcioase, iar drumul nu era nici îngrijit, nici măturat. Nimeni nu se sinchisise să-l lumineze cum ar fi trebuit. Asta a făcut–o să se gîndească la casa familiei Kesselring. Acolo în California nu era zăpadă iarna, dar casa vădea căldura și veselia care reprezintă de obicei Crăciunul. Acum, din nou, Emma s-a gîndit că nu venea pentru Crăciun. Și de fapt nici nu venea acasă.

Trăgînd adînc aer în piept, Emma a trecut de poartă și s–a îndreptat prin zăpadă spre ușa din față. Pe lemnul sculptat se găsea un ciocănel. S-a holbat la el, așteptînd parcă să vadă cum capul de aramă al leului se dizolvă și se transformă într-o imagine teșită a lui Jacob Marley. Poate că era anotimpul sau fantomele copilăriei ei care o făceau să aibă asemenea viziuni. Cu mîini ca de gheață deși vîrîte în mănuși de blană, a ridicat ciocănelul, acel cap de leu din aramă, și a bătut cu el în lemn. Văzînd că nu i se răspunde, a bătut din nou, sperînd că n-o să fie nimeni care s-o audă. Dacă nu răspundea nimeni,

atunci și-ar fi putut spune că își dăduse toată osteneala să o vadă pe Jane și că nevoia aceasta îi va dispărea din minte și din inimă. Dorea cu disperare să fugă de casa asta care pretindea să fie altceva decît era în realitate, de la capul de leu pînă la femeia care niciodată nu părea să-i fi ieșit total din viață. Cum stătea așa gata de plecare, ușurată , ușa s-a dat de perete.

Nu era în stare să scoată o vorbă, se holba doar la femeia în halat roșu de mătase care-i atîrna neglijent pe umăr, pătat pe șolduri. Avea un păr blond și răvășit în jurul unei fețe lătărețe, puhave. Un chip străin. Emma nu recunoștea decît ochii. Acei ochi frumoși, oblici, înroșiți acum de băutură sau droguri sau lipsă de somn.

-- Da? Din cauza frigului, Jane și-a strîns halatul pe lîngă ea. La degete îi străluceau diamante și, spre oroarea Emmei, dinspre ea venea duhoarea ginului stătut. Ascultă, scumpo, pentru o sîmbătă după-amiază am și treburi mai bune de făcut decît să stau în prag.

– Cine dracu este? De la etajul ai doilea venea mormăiala furioasă a unui bărbat. Jane a aruncat o privire dezgustată peste umăr.

– Haide zii, ce vrei? A explodat ea. Ce vrei? s-a întors spre Emma. Vezi doar că sînt ocupată.

Să plec, s-a gîndit ea înnebunită. Doar să se răsucească pe călcîie și să se îndepărteze.

– Aș vrea să vorbesc cu tine. Emmei i se părea că propria-i voce suna ca a unui străin. Eu sînt Emma.

Jane n-a făcut nici o mișcare, numai privirea i s-a

schimbat, i s-au îngustat ochii, încercînd să se concentreze. Vedea o femeie tînără, înaltă, suplă, cu un chip palid și delicat și cu părul blond, mătăsos. L-a văzut întîi pe Brian – abia apoi pe fiica ei. Pentru o clipă a simțit ceva care semăna a regret. Apoi a zîmbit.

– Ia te uită, ia te uită. Mica Emma a venit s-o vadă pe mami a ei. Vrea să vorbească cu mine? A rîs grăbit, ascuțit, fapt care a făcut–o pe Emma să tresară și să se pregătească pentru a primi o palmă. Dar Jane se dădea greu înapoi din pragul ușii.

– Vino înăuntru, dragă. O să bîrfim un pic. Deja Jane începuse calculele mentale cînd intrau prin hol într-un salon dezordonat, întunecat din cauza draperiilor groase. Se simțea acolo un miros greu – de băutură veche, de fum stătut care nu era însă de la țigări. Se părea că rămăseseră destule asemănări cu apartamentul cel vechi. În curînd cecul anual care îi sosea de la Brian avea să se oprească și nici un fel de amenințare sau de șantaj n-avea să mai scoată vreun bănuț de la el. Dar rămînea fata. Micuța ei Emma. O femeie trebuia să se gîndească la viitor, s–a hotărît Jane.

– Vrei ceva de băut? Ca să sărbătorim întîlnirea noastră.

– Nu, mulțumesc.

Dînd din umeri, Jane și-a turnat un pahar pentru ea. Cînd s-a întors, mătasea roșie s-a lipit de șoldurile ei dolofane.

– Pentru legăturile de rudenie? a întrebat ea ridicînd paharul. Apoi a rîs cînd Emma s-a uitat la mîinile ei.

– Nemaipomenit, auzi, să te găsesc la ușa mea după atîția ani. A băut cu sete, apoi și-a umplut iar paharul, înainte de a se așeza pe o sofa de catifea purpurie.

– Stai jos, Emma, povestește-mi despre tine.

– Nu e nimic de povestit. Stîngace, Emma s-a așezat pe marginea unui fotoliu. Am venit la Londra numai pentru vacanță.

– Vacanță? Ah, Cristoase. Crăciunul. A rînjit și a bătut cu unghia, dată cu ojă, în pahar.

– I-ai adus mămicuței un cadou?

Emma a scuturat din cap. Din nou se simțea precum un copil. Terorizată și singură.

– Măcar atîta puteai face după atîția ani, să-i aduci mamei tale un mic cadou. Fluturînd din mînă, Jane s-a așezat la loc.

– Nu contează. Niciodată n-ai fost un copil prea respectuos. Acum ești mare, nu? A aruncat o ocheadă la cerceii cu diamante de la urechile Emmei. Și-ți merge bine. Școli pretențioase, haine pretențioase.

– Acum sînt la facultate, a zis Emma neajutorată. Am și o slujbă.

– O slujbă? Ce-ți trebuie o slujbă? Bătrînul tău are bani destui.

– Așa vreau eu. Vreau să muncesc. Îi displăcea faptul că nu se putea controla.

– N-ai fost niciodată un copil bun. Încruntîndu-se, Jane a dat pe gît mai mult gin. Cînd mă gîndesc la toți anii ăia cînd mă străduiam din greu să pun tot felul de rochițe pe fundul tău și să-ți bag ceva de

mîncare în burtă. Niciodată nu mi-ai arătat un pic de recunoștință. S-a întins după sticla cu gin și și-a mai turnat un pahar. N-ai știut decît să mă enervezi, să plîngi, apoi ai plecat cu tatăl tău fără a arunca o privire în urmă. Ai trăit în înalta societate, nu, fetița mea? Mica Prințesă a lui tati. Nici un gînd la mine în toți anii ăștia.

– M-am gîndit la tine, a murmurat Emma.

Jane bătea nerăbdătoare cu degetele în pahar. Ar fi vrut să-și ia drogul, măcar puțin, dar îi era frică să iasă din cameră căci Emma ar fi putut dispărea și atunci și-ar fi pierdut șansele de a cîștiga ceva.

– El te-a otrăvit împotriva mea. Au început să-i curgă lacrimi de autocompătimire. Te-a vrut pe tine numai pentru el, deși eu am fost aceea care a trecut prin mizeria nașterii, mizeria creșterii unui copil pe cont propriu. Aș fi putut să scap de tine, știi asta. E foarte simplu dacă ai cunoștințele necesare.

Emma și-a ridicat din nou ochii. Întunecați și intenși o fixau drept în față pe mama ei.

– Și de ce n-ai făcut-o?

Jane s-a agățat mai tare cu mîinile de pahar. Mîinile îi tremurau. De mult nu luase nici un pic de drog, iar ginul însemna prea puțin pentru ea. Nu voia să recunoască cu nici un chip că fusese mult mai înfricoșată de perspectiva unui avort decît de nașterea într-un spital curat.

– L-am iubit. Și pentru că ea însăși credea, vorbele sunau ca fiind adevărate. Întotdeauna l-am iubit. Am crescut împreună, știi. Și el m-a iubit, îmi era devotat. Dacă n-ar fi fost vorba de muzică,de

cariera lui fulminantă, am fi rămas împreună. Dar el m-a împins deoparte ca pe un gunoi. Niciodată nu i-a păsat de nimeni și de nimic în afară de muzica lui. Îți închipui că de tine i-a păsat? S-a ridicat clătinîndu-se ușor din cauza ginului.

– Nici vorbă. I-a păsat doar de imaginea lui. Nu cumva blestematul de public să-și închipuie că Brian McAvoy și–ar putea abandona propriul copil.

Vechile îndoieli, vechile spaime au ieșit la suprafață rapid, astfel încît vorbele Emmei au izbucnit și ele la fel.

– El mă iubește. A făcut totul pentru mine.

– Brian îl iubește pe Brian. Jane și-a sprijinit mîinile de brațele fotoliului Emmei și s-a înclinat spre ea. Ochii îi străluceau. Din pură plăcere. Prea puțin mai putea face acum ca să-l lovească pe Brian. Dumnezeu știe că încercase să-i facă orice rău posibil. Dar acum ea o putea răni pe Emma și ăsta era lucrul cel mai bun.

– N-ar fi venit dacă nu s-ar fi temut de scandal. Și a trebuit mai întîi să îl amenințe că mă duc la ziare. Nu i-am mai spus că îl amenințase cu sinuciderea și cu uciderea Emmei. De fapt fusese atît de puțin important, încît uitase asta. El știa și la fel știa și managerul lui de rahat ce s-ar fi întîmplat dacă presa s-ar fi apucat să schelălăie despre cel mai grozav rocker care și-a părăsit copilul din flori într–o cocioabă. Era conștient de asta, așa că te-a luat și mie mi-a plătit o sumă frumușică pentru a dispărea din viața voastră.

Emma se simțea rău, rău din cauza vorbelor, rău

din cauza mirosului care venea spre ea atunci cînd Jane căsca gura.

– Te-a plătit?

– Am cîștigat banii ăia. Jane a luat-o pe Emma de bărbie și a strîns-o. Am meritat fiecare liră și chiar mai mult. El te-a cumpărat pe tine și și-a cumpărat liniștea. Pentru el prețul era destul de mic, dar liniștea nu a căpătat-o, nu? Niciodată nu-ți poți cumpăra liniștea.

– Lasă-mă în pace. Emma i-a împins într–o parte mîna. Să nu mă mai atingi.

– Tu ești la fel de mult a mea ca și a lui.

– Nu. S-a ridicat din fotoliu rugîndu-se să o țină picioarele. Nu, tu m–ai vîndut și orice ai spune nu ai avut sentimente materne. Poate că el m-a cumpărat, Jane, dar n–a vrut să pună stăpînire pe mine. Lupta cu lacrimile. N–ar fi vrut să plîngă acolo, nu în fața acelei femei. Am venit astăzi aici ca să te rog să încetezi cu filmul, cu acela care se face după cartea ta. Am sperat că ai anumite sentimente pentru mine, măcar atîtea încît să-mi respecți dorințele în această unică privință. Dar mi-am pierdut timpul. De sus, de pe scări, amantul de atunci al lui Jane s–a pornit pe înjurături.

– În orice caz sînt mama ta! a explodat Jane. Asta n-ai cum s-o schimbi.

– Nu, n-am. Trebuie doar să învăț să trăiesc cu ideea asta. S–a repezit spre ușă.

– Vrei să opresc filmările? A smucit-o de braț Jane pe Emma. Cît de mult îți dorești să le opresc?

Mortal de calmă, Emma s-a întors, uitîndu-se lung.

– Crezi că am de gînd să te plătesc? De data asta

n-ai calculat bine, Jane. N-o să capeți un sfanț de la mine.

– Măgăriță! Jane i-a ars o palmă peste obraz. Emma nici n-a luat-o în seamă, pur și simplu a deschis ușa și a plecat.

A hoinărit îndelung, evitînd trecătorii și cîinii vagabonzi, ignorînd rîsetele, motoarele zgomotoase, toată îmbulzeala aceea dementă din preajma Crăciunului. Nu-i mai venea să plîngă. Se mira chiar și ea. Poate din cauza frigului sau a zgomotului. Era mai simplu să nici nu se gîndească la ceea ce făcuse. Așa că ajungînd în fața ușii lui Bev, i s-a părut ciudat de vreme ce nu intenționase asta.

A bătut grăbită. Nu mai era loc de gîndire. Era timpul, și-a spus, să lege din nou cu trecutul pierdut și să-și continue viața. Ușa s-a deschis. Aerul era plăcut și se auzeau colinde de Crăciun. Se simțea aroma bradului și a bunăstării. Pe spate i se topea zăpada, iar Emma se uita la Alice. Ce ciudat era, s-a gîndit, să o poată privi pe vechea ei guvernantă de sus în jos. Timpul o făcuse pe ea mai înaltă, iar pe Alice mai bătrînă. În ochii lui Alice s-a ivit un licăr de recunoaștere iar buzele i-au tremurat.

– Bună, Alice. Și buzele ei erau țepene cînd a încercat să zîmbească. Mă bucur să te văd din nou. Alice a rămas unde era iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Alice, nu uita să-i dai lui Terry pachetul acela.

Bev apăruse în grabă în hol, cu o haină de nurcă de culoare închisă pe braț. O să vin acasă la... S-a oprit, iar geanta mică și neagră i-a alunecat din mîinile nervoase. Emma, a șoptit ea.

Stăteau la mică distanță una de cealaltă cu Alice înlăcrimată între ele. Întîi Bev a fost plăcut impresionată, dorind să se repeadă la ea și să o strîngă în brațe. Apoi s-a simțit rușinată.

– Ar fi trebuit să-ți dau un telefon, a început Emma. Eram în oraș, așa că...

– Mă bucur grozav că ai venit. Bev își revenise, așa că i-a zîmbit. Alice. Vocea ei era blîndă și și-a pus o mînă pe umărul femeii. Adu-ne niște ceai.

– Mi se pare că plecai, i-a spus repede Emma. Nu vreau să-ți stric planurile.

– N-am nimic important. Alice, a repetat ea. Femeia s-a grăbit să se ducă jos în hol. Ești atît de mare, a murmurat Bev. Și-a unit mîinile ca să se poată stăpîni să nu o atingă.

– E greu de crezut dar poate că ți-e frig. Intră te rog, a zis luînd mîna înmănușată a Emmei în mîna ei.

– Am înțeles că aveai ceva de făcut.

– O petrecere la un client. Nu e important. Cu adevărat îmi doresc să rămîi. O strîngea tare de mînă în timp ce o cerceta lacomă din ochi.

– O să stau cîteva minute.

– Scoate-ți haina. S-au așezat ca două străine politicoase în salonul strălucitor al lui Bev.

– E frumos aici. Am auzit că ai mare succes cu munca de decorator. Acum înțeleg de ce.

– Mulțumesc.

Oh, Doamne, ce-ar trebui să spun? Ce-ar trebui să nu spun?

– Colega mea de cameră și cu mine am cumpărat o mansardă la New York. Avem încă de lucru la ea. Și-a dres glasul, privind spre focul care ardea în căminul de piatră. Habar n-aveam că e atît de complicat. Cu tine mi se părea întotdeauna că lucrurile sînt simple.

– New York, a zis Bev, frecîndu-și mîinile cu neliniște. Doar nu locuiești acum acolo?

– Ba da. Merg la NYCC. Cursuri de fotografie.

– Oh! Îți place asta?

– Foarte mult.

– O să stai la Londra?

– Numai pînă după întîi.

Pauza următoare a fost lungă și incomodă. Ambele femei au privit cu ușurare cînd a apărut Alice cu ceaiul.

– Mulțumesc, Alice. O să torn eu ceaiul.

– A rămas cu tine, a comentat Emma cînd au fost iar singure.

– Da. Sau poate că de fapt am rămas una cu cealaltă. Îi făcea bine faptul că trebuia să se ocupe de ceai, de cești, de biscuiții puși pe un platou de *Sevre*. Nu îi era sete. Nici foame, dar simplele gesturi de a servi ceaiul o făceau să se relaxeze.

– Tot așa îți place, cu multă frișcă și zahăr în ceai?

– Nu, am fost americanizată. Într-un vas albastru erau flori proaspete. Lalele. Emma se întreba dacă

Bev le cumpărase de la florăria din Square sau dacă ea singură le plantase.

– Acum nu mai vreau decît cu zahăr mult.

– Brian și cu mine ne temeam întotdeauna că o să fii grasă și o să rămîi fără dinți din cauză că îți plăceau dulciurile, a început Bev, apoi s-a străduit să găsească și alte subiecte de conversație. Deci povestește-mi despre fotografiile tale. Ce fel de fotografii îți place să faci?

– Prefer instantanee cu oameni. Portrete de caracter, mai mult decît chestiile abstracte. Sper să îmi fac o carieră din arta fotografiatului.

– Minunat. Mi-ar plăcea să văd ce lucrezi. Poate data viitoare cînd vin la New York.

Emma s-a uitat cu atenție la pomul de Crăciun din fața ferestrei. Era plin cu sute de podoabe delicate, pictate de mînă și cu globuri lucioase, albe. Nu cumpărase un cadou pentru Bev, nici măcar o cutie ambalată strălucitoare care să poată sta sub pom. Dar poate că-i putea oferi altceva.

– De ce nu mă întrebi ce face el, Bev? i-a zis blînd Emma. Ar fi mai ușor pentru amîndouă. Bev a privit-o pe Emma în ochi. În ochii aceia albaștri atît de asemănători cu ai tatălui ei.

– Ce mai face?

– Și eu aș vrea să știu. Cu muzica merge mai bine decît oricînd. Ultimul turneu... Probabil că ai aflat totul despre el.

– Da.

– Are în vedere un film și poartă discuții pentru a realiza un album tematic. Apoi clipurile. Așa cum îl

vezi la video este și în concerte. Însă bea prea mult.

– Am auzit și asta, a zis liniștită Bev. P. M. este îngrijorat de el. Dar s-au cam înstrăinat în ultimii ani.

– Aș vrea să-l duc la clinică. Dar nu mă ascultă. Îi e de ajuns Stevie – este foarte greu. E greu să te înțelegi cu el din cauză că băutura nu i-a afectat nici munca, nici creativitatea, nici chiar sănătatea...

– Ești îngrijorată.

– Da. Da, sînt.

Zîmbetul lui Bev era ca un fel de umbră față de zîmbetul acelei Bev pe care și-o amintea ea.

– De aceea ai venit?

– Într-un fel da. S-ar părea că sînt o mulțime de motive pentru care am venit.

– Emma, îți jur, dacă te-aș putea ajuta, dacă ar fi ceva ce-aș putea face eu, orice, aș face.

– De ce? Și-a luat ceașca în mînă pentru a căpăta un răgaz de gîndire.

– Brian și cu mine am avut foarte multe în comun. Indiferent cît a durat, indiferent cît de dureros a fost nu poți uita asemenea sentimente.

– Îl urăști?

– Nu. Nu, sigur că nu.

– Dar pe mine?

– Oh, Emma.

Emma s-a ridicat dînd din cap.

– N-am vrut să te întreb asta. N-am vrut să te fac să-ți amintești. Pur și simplu... Am simțit că ceva nu s-a terminat. Nu știu ce mi-am închipuit că o să realizez azi. Am fost s-o văd pe Jane. Ceașca lui Bev s-a clătinat tare înainte de a reuși să se

stăpînească.

– Oh!

– Da. Oh! Am simțit că trebuia s-o fac, să–mi clarific sentimentele. Și, nebunește, am crezut că aș putea–o influența să oprească filmul care se face după cartea lui Jane. Habar n–ai ce înseamnă să te uiți la ea, să o vezi așa cum este și să știi totodată că e mama care te-a făcut.

– Nu știu ce să-ți spun, Emma, poate doar adevărul. A studiat-o un moment pe Emma. Poate că ar fi reușit să reducă puțin greșeala pe care o făcuse în toți acei ani. A pus jos ceașca, iar cînd a vorbit vocea îi suna calmă și foarte sigură. Nu îi semeni cîtuși de puțin. Deloc. Nu aveai nimic din ea cînd ai venit la noi, nu ai nimic din ea nici acum.

– Ea m-a vîndut lui tati.

– Oh, Doamne. Nu a fost așa, Emma.

– El i-a dat bani. Ea i-a luat. A fost ca un fel de marfă pe care și-au trecut-o unul altuia și pe urmă el ți-a oferit-o ție.

– Nu! Este prea crud ceea ce spui și e o idioțenie. Da, el a plătit-o. I-ar fi plătit oricît numai să fii tu în siguranță.

– Ea a spus că a făcut-o pentru a nu-și strica imaginea în fața lumii.

– Jane este o mincinoasă. Bev i–a luat ambele mîini lui Emma. Ascultă-mă pe mine. Îmi amintesc ziua cînd te-a adus acasă. Cum arătai tu. Și cum arăta el. El era nervos, poate speriat, dar hotărît să facă ce era normal pentru tine. Nu din cauza unei blestemate de imagini publice, ci pentru că erai fiica

lui.

– Şi ori de cîte ori mă privea, ori de cîte ori mă priveai, probabil că voi o vedeaţi pe ea.

– Brian nu. Niciodată. Ea a oftat şi şi-a pus un braţ în jurul umerilor Emmei. Poate că în privinţa mea a fost adevărat la început. Eram tînără. Cristoase, aveam aceeaşi vîrstă ca tine azi. Ne iubeam extraordinar, hotărîserăm să ne căsătorim. Eu eram gravidă cu Darren. Şi brusc ai apărut tu – un aspect al unui Brian cu care eu nu mai avusesem de a face. Eram îngrijorată de tine. Într-un fel nu te puteam suferi. Adevărul este că nu doream să simt nimic pentru tine. Sau poate numai puţină milă. Cînd Emma s-a retras, Bev a apucat-o din nou de umeri. N-am vrut să te iubesc, Emma. Apoi, brusc, pur şi simplu, am început să te iubesc. Fără nici un plan, într-o zi mi-am spus că tu meritai să ţi se dea o şansă. Pur şi simplu m-am îndrăgostit de tine. Atunci Emma şi-a pus capul pe umărul lui Bev şi a început să plîngă cu suspine, fără nici o jenă în timp ce focul trosnea, iar Bev o mîngîia pe păr.

– Îmi pare rău, fetiţo. Îmi pare atît de rău că te-am părăsit. Acum tu ai crescut, iar eu nu mai am nici o şansă.

– Am crezut că mă urai – din cauza lui Darren.

– Nu, oh, nu.

– Că mă blestemai...

– Nu. Doamne, Emma. Erai un copil. Eu pe Brian îl blamam, dar tot nu aveam dreptate. Şi pe mine nu mă puteam ierta. Tare mult aş fi vrut să nu fi greşit. Dar oricît de neiertat m-am purtat sau orice am

gîndit, pe tine niciodată nu te-am învinovățit.

– Eu l-am auzit pe el țipînd...

– Sst! A strîns-o pe Emma de mîini și i le-a dus la obraz. Habar nu avusese că Emma suferise în halul acela. Dacă ar fi știut...

Bev și-a închis ochii o clipă. Dacă ar fi știut, probabil că ar fi avut destulă putere să-și lase deoparte propria durere pentru binele copilului.

– Ascultă-mă. A fost cel mai oribil lucru care mi s–a întîmplat în viață, cel mai distructiv , mai dureros. I–am părăsit pe oamenii de care ar fi trebuit să mă apropii cel mai tare. În primii ani de după moartea lui Darren eram... Nici eu nu știu să-ți spun. Ba făceam, ba nu făceam tratament, aș fi vrut să mă sinucid, mi-aș fi dorit să termin cu viața. Pentru mine existase o legătură specială cu el, aproape magică. Uneori nu-mi venea să cred că îl făcusem eu. Iar cînd s-a dus, pur și simplu, atît de rapid, de crud, de fără sens, a fost de parcă cineva mi-ar fi luat inima. Și nu puteam face nimic. Îmi pierdusem copilașul. Atunci, în supărarea mea, m-am întors cu spatele la celălalt copil al meu. Și l-am pierdut.

– Și eu l-am iubit. Atît de mult l-am iubit.

– Știu. Știu foarte bine.

– Și pe tine te-am iubit. Teribil ți-am dus lipsa.

– Niciodată nu m-am gîndit că o să te mai văd. Sau că tu o să mă poți ierta.

Asta o uluia. Să o ierte? Ani de zile Emma se gîndise că ea nu o să fie niciodată iertată. Acum, în cîteva cuvinte, cu toată încărcătura care se dezamorsase, era capabilă să zîmbească.

– Cînd eram mică, mă gîndeam mereu că tu ești cea mai frumoasă femeie din lume. Emma și-a lipit obrazul de al lui Bev. Acum cred la fel. Te-ai supăra dacă ți-aș spune mami din nou? Emma a simțit-o pe Bev tremurînd cînd a strîns-o mai tare în brațe.

– Așteaptă-mă un minut. Am ceva pentru tine. Rămasă singură, Emma a căutat în geantă după o batistă și și-a șters ochii. Mama ei fusese întotdeauna și va rămîne întotdeauna Bev. Măcar cu acest lucru se putuse lămuri.

– L-am păstrat pentru tine, a zis Bev cînd s-a întors în încăpere. Sau poate că l-am păstrat pentru mine însămi. M–a ajutat în unele nopți de singurătate. Cu un țipăt de încîntare Emma a izbucnit:

– „Charlie!"

VA URMA